Autoarea bestsellerului COLUMBELLA

PHYLLIS WHITNEY

FANTOMA ALBĂ DIN KYOTO

PHYLLIS A. WHITNEY

FANTOMA ALBĂ DIN KYOTO

Traducere de Daniela Rainov

Editura COLOSSEUM 2000
Bucureşti 1994

Era hotărâtă să-şi salveze căsnicia.

Era hotărâtă să-şi recâştige soţul, care, evident ducea o existentă dublă.

Ce rol juca în viata lui fermecătoarea Chiyo?

Şi de ce în nopţile cu luna plină aveau loc întâlniri dintre cele mai ciudate?

Dar fericirea mult visată se obţine greu, iar ea era acolo pentru ca să câştige. Cu orice preț.

CAPITOLUL 1

În fața aerogării, frunzişul palmierilor foşnea încontinuu în suflarea brizei. Hawai-ul strălucea în soarele luminos de februarie. În picioare, la capătul vastei săli de aşteptare, Marcia Talbot, întorcând spatele mării, privea muntele incredibil de verde pe fundalul azuriu al cerului. Nori pufoşi se prelingeau de-a lungul crestelor înalte.

Simţea un fel de nerăbdare contemplând minunatele peisaje care se ofereau ochiului. Din toată fiinţa ei nu dorea decât să plece, de astă dată, pentru a survola Pacificul şi a ajunge în sfârşit în Japonia. Laurie, fetița Marciei, se bucurase foarte mult de această escală de o zi şi jumătate în Honolulu, care întrerupsese în mod plăcut monotonia călătoriei. Dar Marcia nu se pregătise suficient pentru şocul pe care urma să-l resimtă la revederea Hawai-ului,

Cu opt ani în urmă, îşi petrecuse în insule luna de miere cu

Jeremy. Şi, din toate părţile, amintirile năvăleau, lovind-o drept în inimă şi adâncindu-i tristeţea. Cu o seară în urmă, pe terasa hotelului, unde trăseseră, îi văzuse pe tinerii canaci aprinzând torţele lungi hawaiene în lumina nesigură a crepusculului şi o durere ascuţită o cuprinsese. Fericirea lor fusese atât de mare, în timpul celor câteva săptămâni petrecute împreună în Hawaii. Jeremy, seriosul şi taciturnul Jeremy, ştiuse să râdă, să-i împărtăşească entuziasmul şi fanteziile tinerei sale soţii. Şi chiar după întoarcerea la Berkeley viaţa lor rămăsese multă vreme cocoţată pe un norişor rozaliu. Jeremy, al cărui comportament se schimbase atât de straniu după sfârşitul războiului, îşi revenise cu totul. Căsnicia îl transformase literalmente - sau măcar pentru un anume timp.

„Nu, nu s-a terminat, gândi ea. Nu după aceşti scurţi opt ani de fericire. E imposibil, nu pot admite asta. După ce-am să-l văd, pe Jeremy, voi şti la ce să mă aştept şi voi putea acţiona în consecinţă."

Tânăra mai întârzie o clipă să contemple munţii. Înaltă şi subțire, era îmbrăcată într-un taior bleumarin; o pălărie împodobită cu pene îi încadra părul castaniu, strâns cuminte pe ceafă. La douăzeci şi şase de ani, Marcia Talbot părea încă o fetiță şi fața i se lumina repede cu un zâmbet.

Neliniştită, deodată, se întoarse pentru a-şi căuta fiica din ochi. Laurie examină cu interes un grup de persoane venite să petreacă un călător. „Nu-i va trebui multă vreme ca să lege o cunoştinţă cu ei", gândi maică-sa.

Fetița era înaltă pentru cei şapte ani ai ei. Fusta în carouri cu bretele, descoperea picioarele lungi şi goale.Lăsându-şi pe umăr capul încadrat de două codite negre, ea-l privea încântată pe călătorul de gâtul căruia însoţitorii săi agătaseră ghirlandele rituale.

Prietenii tânărului n-aveau vizibil intenţia de a aştepta momentul plecării. Îi strânseră mâna şi adresându-i un ultim „aloha” dispărură în direcţia maşinii lor. El îi urmări o clipă cu privirea; apoi, zărind-o pe Laurie, care îl iscodea cu o candoare dezarmantă, îi surâse blând.

— Hei, tu, salut! zise el. Nu eşti cumva, din întâmplare, un spiriduş din Hawai?

— Eşti formidabil, murmură Laurie extaziată.

Era un bărbat înalt, bine clădit şi în jur de treizeci de ani. Părul îi bătea în roşu iar ochii cenuşii îşi pliau coifurile maliţioşi. Înveselit de reacţia copilului, izbucni într-un râs molipsitor iar Laurie, prea puţin ranchiunoasă, îi ţinu isonul.

— Eşti mult prea amabilă, domnişoară, spuse ei pe un ton prefăcut ceremonios. Ai avea bunăvoinţa să-mi faci un mic serviciu?

— Bineînţeles, răspunse Laurie în grabă.

Bărbatul îşi scoase trei dintre cele patru ghirlande pe care i le dăduseră prietenii săi, le trecu pe după gâtul, fetiţei - un şir de flori

roşii, unul de flori albe şi al treilea de culoarea scorţişoarei - şi se dădu înapoi câţiva paşi pentru a admira efectul produs. Cu ghirlandele care-i atârnau până la genunchi şi îi curgeau pe spate, fetiţa era gătită ca o cadră. El luă un aer admirativ.

— Iată-te şi pe tine formidabilă acum, zise el. Îmi vei face onoarea să le porţi?

Laurie era vizibil în culmea fericirii. Apoi, amintindu-şi fără îndoială că nu trebuia să accepte un cadou de la un necunoscut, se întoarse brusc pe călcâie pentru a-şi consulta mama din priviri.

Cu un zâmbet amuzat pe buze, Marcia se apropie de ei.

— Semeni cu un car alegoric! îi aruncă fiicei sale.

— Pot să le păstrez? o imploră Laurie. Spune, mamă, îmi dai voie?

Tânărul o întrebă din priviri pe mama Lauriei.

— Sper că nu vedeţi vreun impediment? Mă numesc Alan Cobb şi merg la Kyoto. Nu pot să urc decent la bordul avionului împopoţonat în felul ăsta! Doar indigenii reuşesc să poarte cu graţie ghirlandele astea: un străin care şi le pune pentru prima oară este stângaci şi pare de bogdaproste.

Simplitatea manierelor sale îl făceau de îndată simpatic şi Marcia, involuntar, răspunse la zâmbet. „Dar... Kyoto, gândi ea. Oare acolo locuieşte? Îl cunoaşte pe Jeremy?"

— I-aţi făcut o mare plăcere fiicei mele, zise ea. Eu sunt Marcia Talbot şi ea este Laurie. Da, bineînţeles, poate să-şi păstreze ghirlandele - dacă într-adevăr nu le mai vreţi.

Nu găsi ocazia să vorbească de Kyoto şi de faptul că şi ele mergeau tot acolo. Kyoto este un oraş mare: fără îndoială că, odată ajunşi la destinaţie, se vor despărţi pentru a nu se mai vedea niciodată.

Prezentările fiind făcute, toți trei era firesc să bântuie împreună prin aeroport în aşteptarea anunţului de îmbarcare în avion.

— Am făcut baie ieri la Waikiki, zise Laurie.

— Şi eu, răspunse Alan Cobb. Am încercat chiar să mă urc pe soiul ăla de scânduri care merg pe creasta valurilor. Dar n-am reuşit decât să cad de trei ori în apă, cu capul în jos!

Alan şi Laurie deveniseră deja buni prieteni când difuzoarele îi invitară pe pasagerii pentru Japonia, Hong-Kong şi Singapore să meargă la avion. Împreună cu ceilalţi pasageri, ieşiră în bătaia vântului ce sufla din larg. O stewardesă îi întâmpină la scară şi le ură bun venit la bord, arătându-le Marciei şi Lauriei locurile în partea din fa{ă a avionului. Laurie se întoarse pentru a-i face un semn cu înţeles prietenului ei, instalat două rânduri mai în spate şi de cealaltă parte a culoarului central, şi dintr-un salt se căţără pe scaunul de lângă hublou în timp ce maică-sa se aşeza calmă lângă ea.

„E ultima etapă, gândi Marcia cu uşurare. Mâine vom fi la Tokyo, Jeremy va veni în mod sigur să ne ia de la aeroport".

La persepectiva de a-şi vedea soțul, Marcia îşi simţi inima bătând mai tare şi optimismul renăscând. Da, Jeremy va fi cu siguranţă acolo; şi prezența lui va risipi efectul lucrurilor bizare şi tulburătoare scrise în ultima scrisoare. Oricum, ea mai traversase deja o criză aproape asemănătoare. Cum de nu reuşea să treacă de asta aşa cum o făcuse cu cealaltă? "Repede, mai repede, mai repede!" imploră ea încetişor.

De când se urcase în avion îşi recăpătase încrederea şi îşi promise să profite la maximum de zborul pe deasupra Pacificului.

— Priveşte, mami, ăla e hotelul nostru! strigă Laurie care, pentru a vedea mai bine, întindea centura de siguranţă.

Se zărea, jos, cornul lung şi auriu al plajei înspumate de la Waikiki şi vârful golaş al Diamond Hean-ului.

Apoi, cum avionul vira pentru a o tăia spre larg, peisajul se răsturnă şi dispăru. Încă o scurtă escală pe Wake pentru a-i permite avionului să-şi reîncarce rezervoarele de carburant şi vor fi pe aeroportul Haneda.

— Crezi că tata va veni să ne aştepte? întrebă Laurie.

Era mai bine să rămână evazivă ca să nu rişte, în caz contrar, să-şi dezamăgească fiica. Marcia nu îndrăznise să-l pună pe Jeremy la curent cu planurile ei, de teamă că acesta o să-i telegrafieze să nu vină. Se mulţumise să-i trimită o telegramă în ultima clipă, pentru a-l informa că va sosi la Tokyo în cutare zi, cu cutare zbor. În faţa faptului împlinit, Jeremy n-avea altă soluţie decât să le vină în întâmpinare... sau să lipsească.

— Nu trebuie să uiţi că mai e o zi de mers de la Tokyo la Kyoto, zise Marcia. Tatăl tău este probabil prea ocupat pentru ca să poată lipsi atâta vreme. Mai bine să nu te bazezi pe asta. O să vină, dacă poate.

— Oh, ştiu bine c-o să vină! strigă Laurie, cu ochii strălucitori la gândul revederii.

Jeremy nu fusese niciodată prea firesc în rolul lui de tată, dar această trăsătură nu putea să-l facă decât şi mai fascinant în ochii unei fetiţe avidă de prezenţa paternă. Laurie fierbea de nerăbdare de când aflase că vor pleca la Jeremy.

Marcia îşi lăsă capul pe spătar şi închise ochii, ascultând zgomotul regulat şi puternic al motoarelor, Sub pleoapele ei închise, vedea faţa lui Jeremy cu o claritate neliniştitoare: albastrul închis al ochilor adăpostiţi sub gene lungi şi dese, buzele pe care uneori mânia le încreţea, dar pe care ea ştiuse întotdeauna să readucă zâmbetul... Va mai reuşi oare şi de astă dată?

Nu-l văzuse furios decât o dată sau de două ori. Mânia lui rece o înspăimântase. Dar nu se înfuriase niciodată pe nevastă-sa. Şi cu toate

astea, dacă stătea bine să se gândească, îl iritase adesea. Poate că nu depăşise niciodată măsura... Era atât de tânără, aproape un copil - când, la optsprezece ani, se măritase cu Jeremy, acesta cu şaptesprezece ani mai mare!

Era doar cu puţin mai vârstnică decât Laurie când îl văzuse pentru prima oară pe Jeremy Talbot în casa tatălui ei. Era la începutul războiului cu japonezii. Numele lui Merril Vance nu era cunoscut încă, la vremea acea, în mediile ştiinţifice largi - tot aşa cum nici cuvintele „atom" sau „radiaţii” n-aveau nici o rezonanţă deosebită pentru marele public. Dar Jeremy studiase sub îndrumarea profesorului Vance, lucrase împreună cu el în laboratorul Universităţii. Foarte apreciat de savantul care vedea în el unul dintre cei mai dotaţi discipoli ai săi, fusese în mod firesc invitat în casa Vance. Îi înfiebântase puternic imaginaţia micuţei Marcia, în ochii căreia era un fel de erou din cărţile de aventuri.

Jeremy era la vremea acea un tânăr foarte simpatic, dinamic, întrerpinzător şi hărăzit, după părerea lui Vance, unui viitor strălucit. Brunet, subţire - chiar prea subţirel pentru înălţimea lui -şi vibrând de o energie mereu reţinută, te făcea să te gândeşti la o lamă de oţel.

În momentul Hiroshima, Marcia avea treisprezece ani şi era, în secret, romantic îndrăgostită de Jeremy. La vârsta când colegele ei nu visau decât la staruri de cinema, ea-şi canalizase afecţiunea spre un obişnuit al casei.

Jeremy Talbot, a cărui persoană era prea preţioasă pentru a fi detaşată din laborator în timp de război, şi care lucra la un proiect de cea mai mare importantă, nu îmbrăcase uniforma militară. Făcea uneori lungi călătorii pe teritoriul Statelor Unite pentru a asista la reuniuni şi mergea la Washington în misiune secretă. Profesorul Vance era una dintre puţinele persoane care colabora în cunoştinţă de cauză la misteriosul proiect. Cu toate acestea, când bombele atomice fuseseră lansate la Hiroshima şi Nagasaki n-a fost în stare să-şi exploateze roadele muncii. Grav bolnav, se văzuse nevoit să-şi întrerupă cercetările şi să ducă, de atunci încolo, o viaţă retrasă. Marcia nu-şi amintea niciodată de acea perioadă fără o strângere de inimă. Jeremy plecase în Japonia cu forţele de ocupaţie şi se dusese direct la Hiroshima pentru a studia la fata locului efectele radiaţiilor. Rămăsese în Japonia până la moartea lui Merrill Vance, survenită patru ani mai târziu. Între timp, Marcia nu mai era o fetiţă.

Vibraţia motoarelor o smulse din reverie. Lângă ea, Laurie se agita pe scaun şi o trase pe maică-sa de braț.

— Priveşte norii. Nu crezi că seamănă cu un rege şi curtea lui?

Marcia intră o vreme în joc, numind reginele şi domnişoarele de onoare care se desenau pe vasta întindere de nori, sub burta avionului.

Neobosită, Laurie îşi deranja adesea mama sub pretextul că merge

să bea apă sau să-şi dezmorţească picioarele mergând pe culoarul central. Profita pentru a mai trage o şuetă cu domnul Cobb, căruia îi acordase de altfel întreaga ei încredere şi simpatie.

— A mai fost în Japonia, se întoarse ea pentru a-i povesti maică-si. E scriitor sau ceva în felul ăsta. Se pare că merge acolo ca să scrie o carte. Şi apoi, o să fie profesor, la o facultate din Kyoto, timp de un an.

Marcia îi aruncă fetiţei o privire maliţioasă, dar indulgentă:

— Şi, bineînţeles că tu n-ai întrebat nimic? Ți-a spus el singur, spontan, totul?

Laurie, deloc încurcată, aprobă cu un zâmbet larg.

Cina fu binevenită. Apoi, cum stewardesele distribuiau perne şi pături, aprinzând luminile de veghe, pregătind călătoria de noapte, Alan Cobb se apropie de Marcia.

— M-am gândit, spuse el, că această tânără persoană va dormi mult mai bine dacă se va putea întinde ca lumea. Este un loc liber lângă mine. Dacă vrea să se instaleze acolo, pentru mine va fi o plăcere să stau pe locul ei.

Marcia ezită câteva secunde. Cu toate că părea un schimb foarte avantajos, poate că Alan Cobb avea chef să stea de vorbă cu ea şi nu se simţea în stare în momentul ăla să întreţină o conversaţie cu un străin. Îl privi nehotărâtă şi-şi dădu seama că el o examina cu un aer amuzat.

— Nu vă fie teamă, nu sforăi, zise el. Şi dacă vă simţiţi în dispoziţie de taclale, nu contaţi pe mine. Pic literalmente de somn!

Ea-i mulţumi, puţin ruşinată că el îi ghicise atât de bine gândurile. O dată Laurie lungită confortabil, Marcia se instală în fotoliul ei şi se cuibări după ce sprijini perna de hubloul avionului. Alan Cobb se aşeză lângă ea, se înfăşură în pătură şi păru că a adormit imediat. Marcia nu putu rezista ispitei de a întredeschide perdelele şi a scruta cerul imens, presărat cu stele – încă pictat imperceptibil de ultimele raze de soare - şi imensitatea întunecată a oceanului. Se simţea ciudat de agitată şi nu reuşi să adoarmă. Cât de pasionantă ar fi fost această călătorie în compania lui Jeremy! Îl însoţise atât de rar în peregrinările lui!

Cu o acuitate dureroasă, îl revăzu la întoarcerea lui din Japonia, după moartea tatălui ei. Îşi dăduse repede seama de schimbările care se produseseră în el în timpul lungii absenţe. Jeremy nu fusese niciodată, ca s-o spunem pe-a dreaptă, un tip cu prea mult temperament sau prea vesel: dar acum avea aerul cel mai întunecat şi mai frământat pe care ea-l văzuse vreodată. „E bizar, se gândea ea uneori, s-ar spune că este pradă unei obsesii. Oare-l bântuie amintirea Hiroshimei"?

Nu găsise răspuns la întrebarea ei. Ştia doar că reuşise,

tachinându-l şi mângâindu-l, să-l facă să râdă din toată inima şi că fusese capabil, graţie ei, să uite gândurile care-l chinuiau.

Doamna Vance nu întârziase să intuiască sentimentele fiicei ei pentru Jeremy şi se străduise s-o facă să-şi ia gândul de la el.

— Băiatul ăsta mă face să mă gândesc, nu ştiu de ce, la Lucifer, spusese ea într-o zi. Mă ia cu rău când văd un înger al tenebrelor frecventând casa asta!

Poezia imaginii evocate nu reuşise, în ochii Marciei, decât să-i mărească farmecul lui Jeremy. Ardoarea sumbră care sălăşluia în bărbatul acela o fascina.

— Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea, nu te mai gândi la băiatul ăla, o implora maică-sa. E prea bătrân pentru tine. Şi apoi, trebuie să fii nebună de legat că să te măriţi cu un savant. Ştiinţa este pentru o femeie o rivală mult mai redutabilă decât medicina sau chiar golful!

—Şi cu toate astea tu te-ai măritat cu un savant, din câte ştiu! replica Marcia.

Doamna Vance aproba cu tristeţe:

— Da, şi de nouă ori din zece, dacă nu şi mai mult, nu ştiam dacă vine la cină acasă!

Dar Marcia ştia prea bine că aceste cuvinte trădau o afecţiune profundă şi că pentru nimic în lume maică-sa nu şi-ar fi schimbat soarta cu alta, Şi tânăra care-şi adorase întotdeauna tatăl, vedea în Jeremy soţul ideal.

Unirea lor a părut la început minunat alcătuită. Lui Jeremy îi plăceau exuberanţa juvenilă şi vitalitatea soţiei lui iar Marcia găsea în bărbatul ei un sfătuitor şi un ghid foarte avizat. În cursul primului an de căsnicie, Marcia avea sentimentul că el se agăţa de ea ca de un colac de salvare - ca şi cum braţele ei îi ofereau un refugiu, o siguranţă pe care nu o putea găsi în altă parte. Fără să încerce să înţeleagă motivele obscure ale comportării lui Jeremy, ea-l înconjurase cu atenţii, făcând din el centrul şi unicul scop al existenţei.

Observase curând la el o silă cu totul aparte de a vorbi despre Japonia altfel decât foarte superficial, îşi întrebase într-o zi soţul dacă se va mai întoarce vreodată acolo şi brusca scânteie de furie care se aprinsese în privinţa lui o descumpănise. Dar el o luase imediat în braţe şi, liniştită, ea înţelesese că furia lui nu era împotriva ei.

Şi cu toate astea, plecase la Kyoto la puţină vreme după naşterea Lauriei. Marcia nu se îngrijorase de această plecare. Jeremy, la fel ca şi profesorul Vance, nu vorbea niciodată cu soţia lui despre cercetările sale, dar ea ştia interesul lui pentru cercetările unui anume profesor din Kyoto. Ce-ar fi fost de mirare, dacă el voia să-şi reia cercetările după moarta tatălui ei? În mod sigur că nu va întârzia, o dată instalat

acolo, să-i ceară soţiei lui să vină la el.

Dar el nu făcuse nimic de felul ăsta şi, câteva luni mai târziu, se întorsese în America, unde se arătase nervos, instabil şi incapabil să se adapteze vieţii de familie. De atunci încolo, călătoriile lui la Kyoto deveniseră din ce în ce mai frecvente şi din ce în ce mai lungi. De fiecare dată când ea propunea ideea de a-l însoţi, el devenea atât de străin, atât de distant, încât ea sfârşise prin a renunţa la orice aluzie privitoare la acest subiect arzător. Şi ştiuse de atunci încolo că, dacă voia să-şi mai păstreze o oarecare influenţă asupra bărbatului ei, trebuia să se plece în faţa voinţei lui. Când se întoarse cu un an în urmă la Berkeley, comportamentul lui o alarmase în mod serios. Declarându-şi mereu dragostea pentru ea, el încercase să-i demonstreze că nu putea trăi în continuare aşa fără să rişte s-o facă nefericită. Cercetările lui îi cereau o prezenţă continuă în Japonia; nu se punea problema ca ea să vină să stea cu el. El o ruga, deci, să-i redea libertatea şi să-l lase să se stabilească definitiv la Kyoto.

Ea făcuse, pentru a-l aduce deasă, toate trucurile posibile şi aruncase în luptă toate resursele unei femei care iubeşte. Respingându-i „pseudo-soluţia", ea refuzase să se abandoneze disperării şi să se refugieze in lâncezeala amară. Îl iubea pe Jeremy şi înţelegea să rămână nevasta lui cu preţul celor mai mari sacrificii. Nicio clipă nu voise să audă de sfârşitul căsniciei lor. Din moment ce Jeremy o iubea, era gata să accepte orice. Cu răbdare şi tandreţe ea-l destinsese şi-l liniştise. Nu lăsase să i se vadă neliniştile când el se urcase, încă o dată, în avionul de Kyoto. De atunci, se scursese aproape un an. Jeremy nu-i mai trimitea veşti decât din când în când; iar tonul scrisorilor lui era absolut neutru - până la cea din urmă.

Această scrisoare, Marcia o luase cu ea în poşetă. Dar o ştia mult prea bine ca să mai aibă nevoie s-o recitească:

„Îţi mulţumesc pentru că încă eşti ceea ce-ai fost întotdeauna pentru mine: o femeie curajoasă pe care o iubesc din tot sufletul. Îți cer de astă dată să consimţi la ultimul sacrificiu şi să-mi redai libertatea. Nu mai pot trăi aşa, împărţit între două lumi: trebuie să optez pentru una sau pentru cealaltă. Să nu crezi că acest calcul al meu este prea egoist. În această poveste mă gândesc la tine ca şi la mine. Eşti prizoniera unei căsnicii care nu există..."

Scrisoarea era lungă. Se simţea că Jeremy se străduise să manevreze bisturiul cu maximum de delicateţe, să atenueze pe cât posibil suferinţa pe care o provoca în deplină cunoştinţă de cauză. Dar Marcia, atinsă drept în inimă, nu reuşea să-i înţeleagă motivele. Cu ce greşise ea atât de tare? Ce legături, chiar mai puternice decât cele de familie, îl ţineau în Japonia? Ce era acolo, de-l reţinea cu atâta putere... sau cine?

Nu fusese niciodată, prin temperament, înclinată să se lase pradă

deznădejdii. „Micuţa mea nevastă de acţiune", o numise el într-o zi, ca s-o tachineze, făcând aluzie la obiceiul ei de a merge drept la țintă, fără să stea pe gânduri prea mult, şi de a face dovadă, pentru o obţine ce voia, de o tenacitate redutabilă.

După ce citise scrisoarea lui Jeremy, Marcia se liniştise curând. Îşi mai adusese, de multe ori, bărbatul la gânduri mai bune şi el îi fusese întotdeauna recunoscător. O va lua de la capăt, asta-i tot. Doar laşii capitulează fără să se bată! Făcuse imediat demersurile pentru a o retrage pe Laurie de la şcoală şi pentru plecare. Doamna Vance se arătase potrivnică proiectului, dar Marcia nu voise să-i audă observaţiile. Îşi aminti vorbele mamei ei: „Draga mea, trebuie să fii puţin mai realistă, să înveţi să vezi momentul când trebuie să abandonezi partida. Nu se poate să redresezi întotdeauna situaţia, continuând să te agăți în disperare.” Dar doamna Vance nu avusese niciodată prea multă simpatie pentru ginerele ei... şi Marcia nu era deloc dispusă să abandoneze partida.

Îşi regăsise, în febra acţiunii, încrederea şi optimismul. Nimic şi nimeni nu va putea s-o împiedice să-şi regăsească dincolo de ocean bărbatul. Şi o dată ce va fi din nou în brațele lui, toate greutăţile se vor îndepărta. Ceva mai liniştită, putuse să savureze din plin experienţa, nouă pentru ea, a unei călătorii lungi şi se bucura dinainte că va vedea în sfârşit Japonia despre care Jeremy vorbea atât de puţin în scrisorile lui, dar asupra căreia, avidă să cunoască mai multe despre locul unde trăia soţul ei, se documentase cu asiduitate.

De când se urcaseră iarăşi, era pradă unei exaltări crescânde. Oricum, trebuie că adormise, căci reaprinderea luminii şi du-te-vino-ul celorlalţi călători o făcură să se trezească tresărind. Difuzorul anunţă că avionul era pe cale să aterizeze în atolul Wake şi că va decola de acolo într-o oră. Semnalul luminos „puneti-vă centurile" se aprinse şi Alan Cobb, strângându-şi perna şi pătura, se ridică.

—Am impresia că n-ai dormit prea mult! remarcă el înainte de a se duce pe locul lui.

O dată aterizaţi, Alan, nevoind să-şi impună compania Marciei, se ţinu puţin la o parte. Dar Laurie, care-l adoptase, nu voi să părăsească avionul fără noul ei prieten. Rămaseră toti trei multă vreme în bătaia brizei, cu ochii ațintiți pe cerul plin de stele.

— Laurie mi-a spus că ai mai fost în Japonia, zise Marcia pentru a sparge tăcerea.

—Tata era ofiţer de carieră şi eu m-am născut în Orient. Mergeam adesea în Japonia în vacante, dar, în realitate, n-o cunosc decât foarte superficial. Am înțeles că mergeţi la Kyoto?

— Da, trebuie să ne întâlnim cu tata, spuse impetuos Laurie, fără să-i lase Marciei timpul să răspundă. Tata e un tip foarte important, ştii? adăugă ea cu mândrie.

Alan Cobb o fixă cu o privire întrebătoare:

— Talbot... Kyoto. Asta e? întrebă el

Şi întorcându-se spre Marcia:

— Eşti soția lui Jeremy Talbot, fizicianul?

— Da, răspunse laconic Marcia.

— Cunosc cercetările soţului tău, insistă Alan Cobb, vizibil interesat. Avem prieteni comuni la Washington. Îl ştii desigur pe Brewster?

— L-am auzit pe soțul meu vorbind despre el, zise ea pe un ton neutru, ținând pentru sine faptul că Jeremy tăiase punțile cu mulţi dintre prietenii lui din metropolă.

— Ca să spunem tot adevărul, urmă Alan Cobb, trebuie să spun că Mark Webster mi-a cerut să trec să-l văd pe Talbot dacă merg la Kyoto. Aş fi făcut-o oricum, chiar dacă nu mă ruga.

—În acest caz, va trebui să vii pe la noi, zise Marcia fără mare convingere, neştiind dacă Jeremy va fi dispus să primească vizita unui compatriot sau măcar pe a propriei soţii.

— Am citit o grămadă de articole semnate de soțul tău în publicaţiile ştiinţifice, reluă rezervat Alan. Am o mare admiraţie pentru lucrările lui - chiar dacă nu am auzit foarte multe despre ele din ultimul timp...

Păru că vrea să adauge, apoi se răzgândi şi lăsă fraza neterminată.

Laurie îi privea cu interes:

— De ce vrei să fii profesor în Japonia, în loc să rămăi în America? întrebă ea.

Alan Cobb se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Pentru că asta o să-mi dea poate posibilitatea să aflu mai multe despre mine însumi.

— Despre tine însuți? repetă Laurie intrigată.

— De ce nu? Tu eşti foarte sigură că te cunoşti până în străfunduri?

— Da, bineînţeles, zise Laurie.

Marcia zâmbi în faţa singuranţei juvenile a fiicei sale. Dar cuvintele puţin codificate ale lui Alan Cobb îi stârniră curiozitatea.

—Şi ce materie ai să predai acolo? întrebă ea.

El râse scurt.

— Literatura americană contemporană, pur şi simplu. Şi asta riscă să fie anevoios pentru mine. Bineînţeles că nu am decât jumătate de normă. Cu atât mai bine pentru că nici eu şi nici elevii mei nu vom sucomba din asta, sau cel puţin aşa sper!

La îndemnurile difuzoarelor, urcară iarăşi la bordul avionului. Laurie, îmbătată de vânt şi de aerul tare, se lungi pe cele două locuri şi adormi buştean. La rândul ei, şi Marcia simţi somnul cotropind-o. Se cuibări în fotoliu, îşi pune capul pe pernă şi închise ochii. Pentru o

clipă îşi mai puse câteva întrebări privitoare la omul aşezat lângă ea. Apoi căzu în braţele lui Morfeu.

A fost rândul lui Alan Cobb să rămână treaz, nemişcat şi gânditor, cu ochii deschişi în întuneric.

CAPITOLUL 2

Când avionul ateriza pe aeroportul din Haneda, o pătură groasă de nori acoperea Arhipelagul insulelor Nipone. Jos, zăpada cădea în rafale. Cu nasul lipit de hublou, devorată de nerăbdare, Laurie scrută grupul persoanelor care, masate pe terasă, veniseră în întâmpinarea avionului şi îşi agitau braţele în semn de bun venit.

Puțin neliniştită, Marcia se aplecă peste umărul fetiței aşteptând ca pasagerilor să li se dea voie să coboare. Dar nu-l văzu pe Jeremy. Această absență de aici, nu însemna mare lucru: date fiind ninsoarea şi furtuna, Jeremy ar fi putut foarte bine să rămână în hol, chiar dacă venise în întâmpinarea lor. Marcia îşi simţea acum inima bătând mai repede. Din clipa în care-i va vedea pe Jeremy, va şti la ce să se aştepte.

Funcţionarul de la serviciile de sănătate terminându-şi rapida

inspecţie, Alan Cobb veni lângă Marcia şi Laurie. Le ajută să-şi care bagajele şi le însoţi la vamă. Prezenta lui o linişti pe Marcia care, brusc implantată într-o tară străină, printre străini ale căror obiceiuri nu le cunoştea, se simţea puţin pierdută.

— Soţul tău a venit să vă ia? întrebă Alan după ce formalităţile fură îndeplinite.

— Sinceră să fiu, habar n-am, răspunse Marcia cu o voce ezitantă. Poate că n-a putut să-şi facă timp. Dacă nu e aici, vom merge la hotelul Imperial unde am rezervat o cameră.

— Şi eu tot la Imperial trag, zise el. Am să vă pot însoţi dacă nu vine soțul tău.

Când Marcia şi Laurie pătrunseră în sala de aşteptare, Jeremy tot nu era de văzut. Un japonez se apropie de ei şi i se adresă lui Alan:

— Sunteţi cumva domnul Cobb? întrebă el.

Vizibil mirat, Alan încuviinţă. Un mic grup de ziarişti se formă de îndată în jurul lui.

Se întoarse spre Marcia şi, dându-şi ochii peste cap, zise cu o mutriță comică:

— Să fiu spânzurat dacă m-am aşteptat la o asemenea primire! Nu voi putea să vă conduc. Iartă-mă!

— Nu-i nimic. Vom găsi singure drumul spre hotel.

— Domnul Cobb trebuie să fie cineva foarte celebru, murmură Laurie în timp ce, abandonându-l pe Alan în mâinile admiratorilor săi, se îndreptau spre stafia de taxiuri.

Hotelul Imperial constituie, la Tokyo, un punct de reper indestructibil. Zidurile lui de piatră masive au rezistat de-a lungul vremurilor şi incendiilor şi bombardamentelor şi cutremurelor. Abia sosită, Marcia îl întrebă pe omul de la recepţie dacă nu cumva a lăsat cineva un mesaj pentru doamna Talbot. Răspunsul fu negativ. În mod sigur, Jeremy nu dăduse nici un semn de viată. Regăsirea lor era încă puțin amânată şi Marcia, descumpănită, nu ştia dacă trebuie să se bucure sau să-şi facă mai multe griji.

Pe la mijlocul după-amiezii, soneria telefonului țârâi în camera Marciei.

— Salut, zise veselă vocea lui Alan Cobb. Soțul tău a sfârşit prin a-și arăta vârful nasului?

— Nu încă, răspunse femeia. Mi-e... mi-e teamă că s-a strecurat o neînțelegere.

—Japonia este tara neînțelesurilor, răspunse Cobb înveselit. Cu ce pot să te ajut? Vrei să-ți iau bilete pentru Kyoto când mă duc să-l iau pe al meu?

Marcia acceptă cu bucurie. Se înţeleseră să plece toţi cu trenul la Kyoto, a doua zi de dimineaţă. Şi Marcia nu era deloc supărată că fusese scutită să se ocupe ea însăşi de toate lucrurile astea.

După ce închise telefonul, se gândi o clipă să formeze numărul lui Jeremy de la Kyoto, dar renunţă aproape imediat la această idee. Jeremy ştia ora sosirii. Ar fi putut, dacă voia numai puţin, să le vină în întâmpinare sau să ia contct într-un fel sau altul cu nevastă-sa. N-o făcuse. Şi dacă, auzind vocea Marciei la capătul firului, ar fi declarat că e inutil să mai facă drumul până la Kyoto?

Măcar să profite de această seară la Tokyo ca să facă o cunoştinţă mai amplă cu Japonia. Îmbrăcate călduros şi încălţate cu şoşoni, Marcia şi Laurie ieşiră din hotel, alunecând prin zăpada murdară, şi hoinăriră o vreme pe străzi, fascinate de vitrine şi de trecători - cu toate că decepţia lor a fost foarte mare văzând că aproape toti japonezii erau îmbrăcaţi după moda occidentală.

Laurie se minună foarte. Se declară îndrăgostită până şi de animaţia zgomotoasă care domnea pe bulevardul Ginza, într-un vacarm continuu de claxoane. Din fundul unei prăvălii, un radio emitea unul dintre ultimele cântece la modă în America. Pe faţada cinematografelor erau etalate fețele familiare ale lui Cary Grant şi Gary Cooper. Peste tot străluceau, multicolore, reclame mari de neon. Uneori Marcia şi Laurie credeau cu mare greutate că erau pe alt continent.

Doar a doua zi dimineaţa Marcia, aşezată în fața lui Alan Cobb în ultimul vagon al trenului de Kyoto, începu cu adevărat să se simtă în străinătate, descoperind, după ce depăşiră sordidele cartiere mărginaşe ale oraşului, farmecul ţinutului japonez. Încântată, admiră prin fereastră dantela neagră şi delicată a crengilor de cireş care se detaşau în peisajul înzăpezit. Pădurile mari de pini şi de brazi luau cu asalt înălţimile. Din când în când, auriul strălucitor al câte unui templu, tijele înalte ale unui pâlc de bambuşi sau pagodele, îi dădeau Marciei în sfârşit impresia că se află în Japonia. Calea ferată şerpuia între munţi şi mare, iar decorul ce defila înaintea lor evoca fără greş stampele japoneze.

Ca să rupă tăcerea, Marcia vorbi de delegaţia care, că o seară în urmă îl întâmpinase pe Alan la aeroport.

— Eram departe de a mă gândi la o astfel de primire, zise Alan Cobb. Şi tare mi-e teamă că n-am fost la înălţimea împrejurărilor. Dar cum oare puteam să bănuiesc că-şi vor aduce aminte de o cărţulie publicată acum câţiva ani?

— Cum se numeşte? întrebă Marcia.

Alan se cufundă în contemplarea orezăriilor îngheţate. Se arăta uneori ciudat de reticent şi Marcia ştiu că nu prea voia să-i răspundă la întrebare.

— Nu era mare lucru, zise el într-un sfârşit, cu o ridicare de umeri evazivă. Fără îndoială că a fost scrisă mult prea devreme. Ediţia americană a fost epuizată de mult şi, zău, n-aş sfătui pe nimeni s-o

citească. Mă interesează mult mai mult cea la care lucrez acum. De altfel, poate că soţul tău mă va ajuta la documentarea ei.

Ea-i aruncă o privire mirată:

— Să te ajute? Cum aşa?

— Furnizându-mi informaţii şi câteva elemente care-mi scapă. Cartea asta, vezi tu, tratează felul în care se iese dintr-un dezastru, n-are importanţă de ce soi este, în plan uman mă refer. Inutil de adăugat că în ziele noastre materialul documentar este foarte bogat! Soţul tău, dacă-mi amintesc bine, a venit în Japonia imediat după dezastrul de la Hiroshima. Are poate nişte detalii să-mi spună, câteva amintiri personale...

Cobb lăsă fraza în suspensie şi reluă zâmbind:

— Şi apoi, ca să-ți spun drept, cartea asta este un pretext, şi încă unul bun, ca să-l întâlnesc pe Jeremy Talbot. Să mai pun că nu țin atât de mult să-l văd pe soţul tău doar pentru că mi-a cerut-o Brewster, Să spunem că-mi stârneşte curiozitatea.

— Curiozitatea? articulă cu greutate Marcia.

El o fixă o clipă fără să scoată un sunet.

— Da, şi apoi, cred că nu mă priveşte, spuse el într-un târziu cu o mină nepăsătoare. Dacă am merge să mâncăm? Pariez că şi tu mori de foame, Laurie!

Se duseră în vagonul restaurant unde un tânăr om de afaceri japonez se aşeză la masa lor. Alan comandă cu atenţie meniul unei chelneriţe care nu ştia o boabă englezeşte. Masa fu tare veselă şi toţi trei se tăvăliră de râs când descoperiră că sandvişurile cu brânză erau trecute în meniu ca desert.

Alan îşi petrecu o bună parte a după-amiezii distrând-o pe Laurie şi rezolvând cu ea tot felul de şarade şi jocuri de intuiţie. Când Laurie îl întrebă dacă are copii, el răspunse că nu are deoarece este burlac, dar că-i place din când în când să-i împrumute pe ai altora ca să nu piardă contactul cu tânăra generaţie. Poate că mama ei va fi de acord s-o lase pe Laurie să meargă împreună cu el să viziteze oraşul?

Marcia nu le asculta discuţia decât cu jumătate de ureche. Pierdută în gândurile ei, se străduia să-şi imagineze prima luare de contact cu Jeremy şi să prevadă întorsătura pe care o va lua conversaţia când vor fi în sfârşit singuri. Călătoria i se părea interminabillă.

Ieşi un moment din reverie ca să constate că Alan o privea gânditor... Şi înţelese atunci că el se ocupase special de fetiţă ca să o lase să se gândească în linişte.

Spre sfârşitul după-amiezii, trenul părăsi litoralul pentru a se angaja într-o vale săpată între doi munţi acoperiţi de brumă. Difuzorul anunţă că pasagerii vor fi în curând la Kyoto.

—Secretariatul Universităţii mi-a scris că vor veni să mă aştepte

la gară, zise Alan. Admiţând că soţul tău nu va fi acolo, crezi că ai să poţi să ajungi la destinaţie singură?

— Nu, nu prea ştiu, răspunse ea cuprinsă de o bruscă nelinişte. Dacă şoferul de taxi nu înţelege englezeşte... eu...

— Nu e complicat, o întrerupse el cu o notă de răceală în voce. N-ai decât să-i scrii adresa pe o bucată de hârtie şi să i-o arăţi. Doar nu eşti într-atât de timidă?

Tonul brutal al replicii o făcu să se încordeze. Se părea că el vrea să ia distanță ca şi cum ar fi judecat că este vremea ca ea să se descurce şi singură.

— Scuză-mă, zise ea repede. Am abuzat cam mult de amabilitatea şi de răbdarea ta în cursul acestei călătorii. Vom reuşi foarte bine să ne descurcăm.

— Sunt convins că totul se va desfăşura în cele mai bune condiţii, zise el. Japonezii sunt amabili până la exces. Curios, şi când te gândeşti că doar cu câțiva ani în urmă...

El nu-şi termină fraza şi Marcia se întrebă dacă fusese mobilizat - în Pacific poate - ca să se bată cu japonezii. El se întoarse ca să-şi pună pardesiul; şi ea avu iarăşi impresia că omul acela cu o aparentă atât de comunicativă era capabil să se retragă fără avertisment în turnul lui de fildeş şi să devină total absent pentru cei din jurul lui.

Trenul se opri în dreptul unui peron imens, invadat repede de călătorii care coborau. Alan Cobb îi întinse politicos mâna Marciei, îi primi mulţumirile cu un zâmbet distrat şi îi promise scurt Lauriei că se vor vedea într-una dintre zilele viitoare. Apoi se îndepărtă.

În picioare în holul gării, care se golea încet-încet de călători, Marcia se simţi ciudat de singură, Se bazase pe Alan în cursul acestei călătorii mai mult decât şi-ar fi imaginat. Devenise pentru ele un fel de veche cunoştinţă şi plecarea lui bruscă le descumpănise.

— Nu-l văd nicăieri pe tata. Dar tu, mami? întrebă Laurie strângându-se instinctiv lângă mama ei.

— Nici n-ar fi trebuit să ne gândim că va veni să ne aştepte, zise Marcia. N-avea de unde să ştie cu ce tren venim la Kyoto.

Taxiurile păreau că practică tarifele în funcţie de mărimea lor. Marcie alese o maşină de o mărime rezonabilă. Îşi dădu seama că şoferul nu ştie nici o boabă de engleză; zâmbea şi era din cale-afară de binevoitor, dar, o dată plecate din gară, Marcia nu-şi putu stăpâni o anume nelinişte. Citise undeva că adresele japoneze sunt destul de aproximative. Şoferul conducea cu toată viteza, croindu-şi drum prin mijlocul unei mulţimi de pietoni care dispăreau, la sunetul claxonului, în zăpada murdară şi alunecoasă. Frigul era pătrunzător şi instalaţia de încălzire a maşinii nu funcţiona.

În lumina nesigură a crepuscului, Marcia nu văzu mare lucru din Kyoto şi taxiul, claxonând fără încetare, circula repede pe străduţele

întortocheate, ferind la mustaţă trecătorii. Încetiniră în sfârşit ca să se angajeze pe o stradă strâmtă, mărginită de pâlcuri înalte de bambus şi se opriră în fata unei porţi înalte din lemn, maro-gri, ce avea în partea de sus un acoperiş gen pagodă, cu pantă ascuţită, ca şi cum ar fi fost decupată dintr-o stampă japoneză. În fundul grădinii se ridica o vilă joasă şi spaţioasă. Nu se zărea nici o lumină la ferestrele de la primul etaj iar cele de la parter erau estompate cu draperii,

Şoferul coborî din maşină şi scutură poarta, acţionând astfel un clopoțel spânzurat de un arc metalic. Cuibărită în scaun, Marcia îşi ţinu răsuflarea. Inima îi batea să-i spargă pieptul, mâinile erau umede şi se simţea incapabilă să scoată un sunet.

Poarta se deschise, lăsând să treacă un japonez care-i examină curios. Cei doi bărbaţi se salutară ceremonios şi începură să parlamenteze. Mititel şi cu frunte brăzdată de o cicatrice urâtă, noul venit n-avea nimic atrăgător. Fără să se arate într-adevăr nepoliticos, nu părea totuşi deloc interesat de cele spuse de interlocutorul său.

După câteva clipe, şoferul se întoarse în maşină scuturând din cap. Omuleţul se pregătea să închidă poarta, când Marcia, deschizând repede portiera, ieşi din maşină.

— Stai! strigă ea. Te rog, aşteptă o clipă, aşteaptă o clipă.

Omuleţul se opri şi o fixă prin crăpătura porţii cu o privire lipsită de expresie. Fața, luminată de un felinar din vecini, îi era impasibilă. Dar Marcia, pe care doar adresa de pe bucata de hârtie o lega de Jeremy, nu ezită.

—Îl caut pe domnul Talbot, zise ea pe un ton aproape implorator. Domnul Jeremy Talbot.

El o fixă în continuare, fără să pară că ar fi înţeles ce spunea străina.

—Talbot-san, repetă ea. Casa este a lui Talbot-san?

O luminiţă trecu prin privirea omuleţului.

— Ah, aşa? Talbot-san nu stă aici, zile el cu un gest vag în direcţia străzii întunecate.

—Îi poţi explica şoferului unde este casa lui Talbot-san? insistă Marcia.

— E tatăl meu, se crezu datoare să precizeze Laurie din maşină.

Japonezul le privi pe rând, pe Marcia şi pe Laurie, cu un aer puţin contrariat. Se înclină adânc, îi dădu câteva indicaţii scurte şoferului şi plecă închinzându-le poarta în nas. Şoferul deschise uşa şi Marcia, neştiind ce să facă, urcă în taxi.

Maşina înainta până la următoarea intersecţie, întoarse în unghi drept pe o stradă şi mai strâmtă decât precedenta şi se opri în fata altei porţi, puţin mai mare şi mai puţin masivă decât prima. Clopoţelul sună şi, după o aşteptare interminabilă, o tânără japoneză, cu obrajii înroşiţi de frig, aproape sufocată într-un palton îmblănit, veni să le

deschidă.

Marcia se grăbi de astă dată să coboare,

— Talbot-san? zise ea,

Tânăra zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Hai, Talbot-san.

Marcia îi făcu semn şoferului să descarce bagajele. Dar cum se pregătea, însoțită de Laurie, să treacă de poartă, tânăra japoneză încercă să-i bareze calea şi apostrofă vehement şoferul.

— Pardon, zise Marcia pe un ton care nu admitea replică. Asta este casa pe care o caut şi n-ai să mă împiedici să intru.

Luând-o pe Laurie de mână, ea o dădu uşurel la o parte pe japoneză şi merse pe aleea cu dale din piatră care, printre nămeţii de zăpadă, conducea la intrarea casei. O piatră mare, plată, de pe care zăpada fusese curăţată cu grijă, servea de peron. O verandă îngustă se afla înaintea intrării. Şoferul puse bagajele pe prag, luă yenii pe care Marcia i-i întindea şi urcă grăbit în taxi de teamă ca ea să nu se răzgândească. Micuţa servitoare protesta în continuare făcând nişte semne largi cu mâinile.

— Haida-de! Acuma încălţările sunt de vină, zise Laurie. Vrea să ni le scoatem.

Marcia şi Laurie se aşezară pe prag şi începură să-şi scoată galoşii şi încălţările pentru a-şi pune cipicii pe care japoneza li-i adusese. Tot îngrijorată la idea de a lăsa două străine să intre în casă, tânăra le însoţi cam împotriva inimii în vestibulul, al cărui parchet ceruit lucea stins la lumina unui bec electric. Era aproape la fel de frig în interiorul vilei - ca afară şi răsuflarea lor forma în aerul îngheţat norişori de abur.

Servitoarea îi făcu Marciei semn să aştepte în hol şi se duse să cheme ajutoare. Jeremy nu era în mod sigur acasă - altfel tot tămbălăul acela i-ar fi atras cu siguranţă atenţia. Tânăra se întoarse câteva clipe mai târziu, însoţită de o femeie mai în vârstă decât ea, îmbrăcată într-un kimono maro, cu cordon închis, care le examină pe cele două cu o privire atentă şi curioasă.

— Sunt doamna Talbot, îi explică Marcia, ridicând puţin vocea ca şi cum interlocutoarele ei ar fi fost surde. Sunt nevasta lui Talbot-san şi ea este fiica lui. Venim din America. Unde este domnul Talbot?

Cele douâ femei se consultară din priviri.

— Talbot-san nu aici. Nu puteţi rămâne.

— Ba o să rămânem, replică ferm Marcia. Îl aşteptăm pe domnul Talbot să se întoarcă.

Schimbară iarăşi o privire consternată.

— *Horner okusama*, ordonă în fine cea mai în vârstă tovarăşei ei. Micuţa servitoare zâmbi, aprobă uşurată şi ieşi în grabă.

— E îngrozitor de frig aici, remarcă Laurie.

— E adevărat, draga mea, zise Marcia. Cred că este mai bine să nu ne scoatem paltoanele până nu ştim ce ne aşteaptă.

Dădu roată cu privirea camerei mari şi goale. De cealaltă parte a intrării, o scară întunecoasă ducea la primul etaj.La picioarele scării, o măsuţă de tek sculptat, ale cărei picioare se terminau în gheare noduroase, avea pe ea o tavă de argint care conţinea mai multe plicuri.
Toate îi erau destinate lui Jeremy Talbot. Şl nici una nu era deschisă. Printre scrisori se găsea şi telegrama pe care Marcia i-o trimisese în ziua plecării.

Jeremy Talbot nu putuse, în mod evident, să ştie că nevasta şi fetiţa vin la el.

Cu mâinile tremurând, Marcia puse scrisorile pe tavă şi, auzind voci, se întoarse spre uşa de la intrare. Micuţa servitoare traversa grădina însoţită de o femeie înaltă care purta un fular albastru, înnodat sub bărbie. După ce-şi scoase încălţările pe peron, necunoscuta - vizibil americană - năvăli în hol.

Mai degrabă slabă şi în vârstă cam de patruzeci de ani, avea trăsăturile colţuroase, dar regulate, pomeţii ridicaţi şi ochi foarte frumoşi cu privirea pătrunzătoare. Nici expresia ei nu era mai primitoare decât cea a japonezului din casa cealaltă.

— Bună ziua, zise ea. Sunt Nan Horner - o vecină. Sumie-san îmi spune că aveţi greutăţi în a vă înțelge. Pot să vă ajut să găsiţi locul pe care-l căutaţi?

— Deja l-am găsit, zise Marcia. Sunt Marcia Talbot. Mi se pare că soțul meu n-a ştiut de telegrama pe care i-am trimis-o ca să-i anunţ sosirea noastră,

Americanca îşi scoase fularul şi îşi scutură părul scurt, grizonat la tâmple,

— Sumie-san mi-a spus deja că eşti doamna Talbot, dar trebuie să-ți mărturisesc că nu am crezut-o, Ei bine, staţi undeva până reuşesc eu să încălzesc gheţăria asta. Servitoarele locuiesc alături şi preferă să stea pe lângă o sobiță.

O studie pe Laurie şi un zâmbet scurt îi lumină brusc fața.

— Tu eşti Laurie, bănuiesc. Am auzit, să ştii, o grămadă de lucruri despre tine!

Deschise uşa unei camere mari şi întunecoase şi, cu un pas rapid, aprinse luminile dându-i în timpul ăsta servitoarei câteva directive în japoneză. Sumie-san se apucă de îndată să facă focul în cămin.

Marcia intră şi ea, vag stânjenită. Cine era oare această Nan Horner care să intre atât de sigură la Jeremy în casă şi să dea ordine servitorilor? În fața siguranţei liniştite a femeii aceleia, Marcia îşi simţi încrederea abandonând-o. Această americancă era oare răspunsul la întrebarea pe care nu îndrăznise niciodată să o pună în

clar?

Nan Horner se întoarse de la foc şi o privi pe Marcia drept în faţă.

— Aşa, deci, te-ai decis în sfărşit să vii, zise ea.

CAPITOLUL 3

Cuvintele Nanei Horner nu erau o întrebare, ci o constatare pur şi simplu. Oare ce gânduri ascunse putea ea să mascheze? Marcia nu ştia, dar îl purta niţel pică Nanei că le spusese. Fără să răspundă, îşi lăsă privirea să rătăcească prin camera unde se aşezaseră.

Camera acea, foarte mare, era vizibil salonul. Era încărcată, în ciuda dimensiunilor ei, cu mobile grele, victoriene, pe care le puteai crede împrumutate din decorurile unei piese de epocă. În mijloc, un vechi covor oriental, ros, pe care era aşezată o măsuţă rotundă, acoperită cu o față de masă din pluş roşu pe care stătea un ghiveci cu o ferigă. Două divane, acoperite şi ele cu pluş, etajere micuţe, supra-încărcate cu bibelouri de un gust îndoielnic, mai multe scaune dispuse de-a lungul pereților şi câteva vaze mari de porţelan completau decorul pretenţios. O lustră veche, ale cărei lumânări fuseseră înlocuite cu becuri, difuza o lumină chioară şi tristă. Această cameră reprezenta, în Japonia mai ales, o amestecătură ciudată.

În picioare, în fața pendulei aurite care orna şemineul de marmură, Nan Horner, cu mâinile înfundate în buzunarele paltonului strâmbă din nas.

— Este un adevărat târg de vechituri, zise ea arătând cu bărbia camera. Nu înţeleg cum Jerry poate să o suporte. A plecat acum cincisprezece zile la Hiroshima - pentru cercetările lui bănuiesc. Acolo este sediul organizaţiei pentru victimele bombei atomice.

„Jerry? gândi Marcia. Jeremy n-a fost niciodată, din câte ştiu, omul pe care să-l strigi Jerry!" Diminutivul acela familiar o irită şi mai tare.

— Ştii când trebuie să se întoarcă soţul meu? întrebă ea cu o anume răceală.

--N-a spus. Nu spune niciodată. Dar cred că nu va mai întârzia mult.

Nan Horner se duse la fereastră şi privi cerul.

—Nu se prea vede mare lucru în seara asta, dar săptămâna viitoare este lună plină. Se întoarce întotdeauna când e lună plină.

—Lună plină? repetă Marcia intrigată. De ce trebuie oare să se întoarcă pentru luna plină?

Nan Horner ridică din umeri.

— Oh, ştii, aici, în Japonia, suntem toţi obsedaţi de lună.Genul ăsta de detalii contează foarte mult pentru noi. În aşteptare, să vedem puţin cum vă puteţi instala.

Schimbă câteva cuvinte în japoneză cu cele două servitoare şi se întoarse spre Marcia.

— Mâine, Sumle-san vă va pregăti camera de oaspeţi. Camera aia n-a mai fost folosită de ani de zile. Pentru noaptea asta, vă vor face patul lui Jerry şi vor aprinde focul în camera lui. Veţi fi mult mai confortabil instalate în specia asta de... mausoleu. Ce amestecătură. Dumnezeule mare!

Marcia încuviinţă din cap. Cum se făcea oare că Jeremy, ale cărei nevoi erau mult mai modeste, ocupa singur o locuinţă atât de spaţioasă?

— Lui Jeremy nu i-a păsat niciodată de confortul lui personal, zise ea.

Nan Horner ii aruncă o privire amuzată,

— Da, ştiu. Îl cunosc pe Jeremy Talbot de când a venit pentru prima oară în Japonia, adică dinaintea căsătoriei voastre. Casa asta a fost construită în 1880 şi are o poveste întreagă. Cel care a construit-o făcea parte din marile familii conducătoare ale Japoniei. Dar el fusese educat în Europa. Când s-a întors, era un admirator fervent al stilului victorian. Deci, şi-a construit o casă în stil occidental. Dar ca să le dea satisfacţie şi celorlalţi membri ai familiei a fost adăugată şi o aripă în stil local. Asta o să-ţi explice amestecul ciudat de arhitectură. O parte a mobilierului din această cameră este în mod sigur din cel original. După moartea proprietarului ei, asta pe la începutul secolului, vila a fost, o vreme, transformată în hotel. Dumnezeu ştie ce s-a mai întâmplat când americanii au venit să ocupe Japonia! Orice-ar fi fost, ea-i convenea foarte bine lui Jerry. Ştii, cea mai mare parte a locuinţelor japoneze sunt minuscule.

— Dar pentru ce i-a trebuit totuşi o casă atât de mare? întrebă Marcia.

Nan Horner aruncă o privire spre Laurie, care explora camera, şi se prefăcu a nu fi auzit întrebarea.

— Cum aţi reuşit să găsiţi adresa cea bună? Întrebă ea după un timp.

Marcia îşi întinse spre foc mâinile înţepenite de frig,

— Am scris pe o bucată de hârtie adresa pe care Jeremy mi-a dat-o şi i-am arătat-o şoferului de taxi. Dar ne-a oprit mai întâi la o casă de pe colţul celeilalte străzi. Ne-a răspuns un japonez care nu a fost dintre cei mai amabili.

— E în mod sigur Ichiro Minato, zise Nan Horner. Este vorba despre o singură proprietate, pe care Jerry a tăiat-o în două. Minato este să spunem... chiriaşul. Ocupă aripa japoneză a casei. Minato-san este un om care, din câte ştiu, are destule necazuri: asta explică poate de ce nu este prea sociabil. Nu vă este foame, doamnă Talbot? Puteţi veni să cinaţi la mine dacă n-au nimic să vă ofere aici.

Marcia se grăbi să refuze invitaţia, care fusese lipsită de căldură.

— Ne vor găsi cu siguranţă ceva de ronţăit, mulţumim. Am mâncat foarte bine în vagonul-restaurant. Un sandviş ne va fi de ajuns.

Nan Horner îi dădu câteva instrucţiuni lui Yasuko-san care se înclină în semn de aprobare şi îi aruncă Marciei o privire curioasă.

— O să vă pregătesc o gustare cu orez şi legume fierte, zise Nan. Yasuko-san este o bucătăreasă excelentă. Este în slujba lui Jerry de mai mulţi ani. Credeţi că veţi avea nevoie şi de altceva?

— Nu, mulţumim mult. Nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără tine.

Marcia îşi găsi răspunsul cam dur şi protocolar, dar nu se simţea în stare să fie naturală.

Nan Horner o privi multă vreme fără să spună nimic.

— Dar se poate, a fost o nimica toată! răspunse ea în fine. Jerry este un vechi prieten al meu. Puteti să-mi daţi telefon dacă sunteţi în dificultate. Dar vă sfătuiesc să o rugați pe Sumie-san să vă formeze numărul, pentru că nu veți reuşi să vă înţelegeţi cu funcţionarii de la telefoane!

În timp ce cele două femei stăteau de vorbă, Laurie îşi terminase turul de inspecţie al camerei, examinând curioasă mobilele şi bibelourile. Nan îi aruncă o privire gânditoare.

— Nu seamănă prea mult cu tatăl ei, nu-i aşa? Este vizibil că vă seamănă dumneavoastră - cel puțin fizic. Dar are temperamentul nervos al lui Jerry.

Marcia se încordă interior. Îi displăcea îngrozitor faptul că Nan Horner îl cunoştea pe Jeremy la fel de bine, dacă nu mai bine, decât ea însăşi.

— Laurie este un copil care debordează de energie, zise ea sec. Îşi bagă nasul în toate.

Nan Horner avea în privire o sinceritate care o stânjenea pe Marcia. O privi drept în ochi:

— Deci sunteți nevasta lui, articula ea pe un ton neîncrezător. Oh, totuşi, cred că nu mă priveşte. Dacă nu mai aveţi nevoie de nimic, eu plec. Nu ezitaţi să mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva. La revedere, Laurie. Noapte bună, doamnă Talbot.

Le făcu un semn scurt de rămas bun cu mâna şi dispăru brusc, urmată de Sumie-san şi de Yasuko-san.

„Nu trebuie să mă las tulburată de femeia asta, gândi Marcia. N-are cu ce să se amestece în viata noastră personală, a lui Jeremy şi a mea”.

Laurie, după ce inspectase locurile, se întoarse, vioaie, lângă maică-sa,

— O să fie teribil de amuzant să trăim aici! Ce zici,explorăm acum şi restul casei, mămico? E atât de bizar, atât de diferit fată de noi!

Marcia zâmbi văzând exuberanţa fiicei ei.

— Avem tot timpul să explorăm casa mâine. Să mergem mai bine în camera tatălui tău să vedem dacă este gata. Trebuie să ne despachetăm şi lucrurile.

— Nu eşti prea obosită, mami? întrebă afecutoasă Laurie.

Femeia mângâie capul brunet al copilului. Simţea o imensă sfârşeală, dar nu din pricina călătoriei făcute, ci din cauză că fusese tot timpul încordată în cursul acelei zile interminabile. Perspectiva de a-l vedea pe Jeremy şi de a afla în sfârşit la ce să se aştepte îi susţinuse

multă vreme rezervele de energie. Acum, nu-i mai rămânea decât să-şi aştepte răbdătoare soțul; se simţi brusc nimicită, ca golită de substanță. Îi era imposibil să prevadă când se va întoarce Jeremy. Şi apoi, ce legătură putea fi între întoarcerea lui şi luna plină? Strania remarcă a Nanei Horner o intriga, dar nu mai avea pe moment puterea să se gândească şi la asta.

Urmată de Laurie, ieşi din salon si traversă holul îngheţat. Sumie-san le însoţi până în camera lui Jeremy făcând nenumărate plecăciuni. Un zâmbet larg îi săpase gropiţe în obrajii rotunzi. Îşi schimbase paltonul îmblănit cu un kimono albastru cu imprimeuri şi era încălţată cu şosete scurte - tabi - albe.

Cu toate că avea tavanul foarte înalt, camera lui Jeremy era de proporţii mult mai modeste decât salonul. Un foc mare vâjâia şi scotea scântei în şemineu; Sumie- san mai aprinsese în plus şi un radiator electric. În ciuda aspectului ei auster - imaginea însăşi a proprietarului ei - camera asta avea măcar meritul de a fi aproape locuibilă.

Patul mare, acoperit cu o mulţime de cuverturi, părea confortabil. Câteva pernuțe stil japonez, elegante şi moderne, erau aruncate ici-colo. Scaunele joase erau montate pe un cadru special ca să nu zgârie parchetul şi nici să rupă saltelele. Lângă fereastră stătea biroul mare din lemn de nuc al lui Jeremy: rafturi încărcate de cărți ocupau un perete întreg. Noptiera era acoperită de câteva volume şi de o veioză cu abajur cilindric din hârtie cerată. Era, în mod evident, camera cuiva care avea obiceiul să lucreze şi să trăiască acolo.

Surprinsă de nemişcarea Lauriei, Marcia se întoarse pentru a vedea ce reţinuse atenţia fetiței. Aceasta rămăsese încremenită în fata unei măşti japoneze agăţate pe perete, la capul patului. Masca era făcută din lemn de merişor, roşu închis, şi fusese sculptată cu o artă care-i conferea o calitate de excepţie. Câteva urme de vopsea roşie subliniau desenul sinuos al gurii, strălucirea albă a ochilor şi a dinţilor. Dar lemnul lustruit al frunţii, al pomeţilor înalţi şi al bărbiei fin cizelate avea, la lumina jucăuşă a flăcărilor, un relief uşor observabil.

— E un diavol, nu-i aşa? întrebă Laurie cu o voce stinsă, ca şi cum s-ar fi temut că urechile cu lob lung ale măştii ar fi putut-o auzi.

Marcia înţelesese ce voia copilul să spună. Fața aceea era încarnarea răului. Ochii, exagerat de oblici cu privirea îndreptată în jos, îi confereau o expresie de o răutate incredibilă. Sprâncenele stufoase, ca şi barba neagră şi înspicată erau confecţionate din păr veritabil: nările largi erau dispreţuitoare; gura întredeschisă, cu colțurile căzute, avea un rictus feroce. Cu toate astea, masca nu avea nici unul dintre acele semne conveționale – colți de vampir, ochi ieşiţi din orbite sau alte diformităţi - care simbolizează în mod obişnuit demonii. Era fata unui om - fin, inteligent, periculos şi eminamente

rău.

— Asta trebuie să fie un soi de drac, cred, zise Marcia, fără să vrea să creadă că artistul voise cu orice preţ să reprezinte o fiinţă umană.

—În orice caz, îţi face o frică teribilă, zise Laurie, întorcând cu silă spatele măştii. Îmi place mai mult tabloul de deasupra şemineului, Este foarte drăguţ, nu crezi?

Extenuată, Marcia se lăsă să cadă într-un balansoar aşezat lângă foc şi examină stampa japoneză pe care i-o arăta fetița. Reprezenta un peisaj cu zăpadă, având în centru două personaje adăpostite sub o umbrelă. Bărbatul era îmbrăcat cu o tunică lungă şi neagră de sub poalele căreia ieşea un kimono cu margini roşu-auriu; capul îi era înfăşurat într-un capişon înalt, negru şi una din mâini strângea mânerul umbrelei chiar deaşupra mâinii tovarăşei sale. Femeia era îmbrăcată cu totul în alb, cu excepţia panglicii kimonoului care era neagră cu auriu şi care-i strângea talia subţire iar marginile mânecilor erau garnisite cu roşu. Un voal alb îi încadra faţa. Amândoi aveau în picioare saboţi înalţi - *geta* - din lemn, care-i apărau de zapadă.

Marcia îşi aminti că citise că, în stampele japoneze, înfăţişarea unui bărbat împreună cu o femeie sub umbrelă însemna că sunt amanţi. Cu toate că feţele tinerilor aveau expresii convenţionale, se putea citi un soi de grabă în felul în care bărbatul se apleca spre tovarăşa lui, o timiditate în pleoapele lăsate ale femeii.

— Sunt probabil doi îndrăgostiţi la plimbare, zise Marcia gândind doar pentru ea că Jeremy se arăta destul de sentimental în alegera gravurilor care-i decorau pereţii.

Sumie-san intră pentru a pune în dreptul lor o măsuţă şi pentru a le aduce masa pe un platou lăcuit, roşu. Într-unul din colţurile platoului se afla un minuscul con de brad asortat cu o crenguţă. Marcia mângâie crenguţa cu degetul şi-i zâmbi servitoarei pentru a-i arăta că era măgulită de această atenţie. Sumie-san răse scurt încântată şi îşi ascunse gura în spatele mânecii kimonou-lui.

Probabil că ieşise afară în zăpadă pentru a face rost de bucheţelul acela simbolic. Le servi în tăcere, turnându-le ceai fierbinte în ceşti. La sfârşitul mesei, Marcia şi Laurie, niţel mai încălzite, avură o încântătoare senzaţie de confort.

Sumie-san terminând de debarasat masa şi luându-şi platoul, începură să-şi scoată din valize hainele şi obiectele de care aveau nevoie pentru noapte. Tânăra servitoare apăru deodată şi le făcu să înţeleagă prin gesturi că le pregătise baia. Odată liniştită de explicaţiile Nanei Horner, părea că acceptă cu bucurie prezenţa celor două străine. Dispăru împreună cu Laurie, pentru a o iniţia pe fetiţă în ritualul băii japoneze.

Rămasă singură, Marcia se dezbrăcă şi îşi puse un halat albastru.

Apoi rătăci împrejurul camerei pentru a căuta vreun obiect familiar care să i-l evoce pe Jeremy. Cruda decepţie pe care o încercase la sosire, casa mare şi îngheţată, apariţia Nanei Horner- totul, până acum, i se părea că era o conspiraţie menită s-o îndepărteze de omul pe care-l iubea. Cărţile aranjate în biblioteca lui Jeremy erau, în cea mai mare parte, cărţi ştiinţifice. Mai erau de asemenea câteva volume consacrate Japoniei. Marcia luă un tratat de patologie mentală şi, instinctiv, aruncă o privire rapidă în direcţia măştii agăţate deasupra patului. Prezenţa malefică a acelei măşti umplea toată camera. Privirea arzătoare părea că scormoneşte şi cele mai ascunse colţuri, gura rânjită părea că-şi râde de lumea toată. Fără îndoială că era un autentic obiect de artă, dar cum putea oare Jeremy să suporte mereu vederea acelei feţe înspăimântătoare? Era tare adevărat că în ultimii ani arătase o oarecare înclinaţie spre umorul negru... Pe acel Jeremy, Marcia nu ţinea deloc să şi-l amintească.

Se putea oare să existe vreo legătură între masca acea diabolică şi tabloul graţios al celor doi îndrăgostiţi de sub umbrelă? Marcia simţea într-un fel nedefinit că acel Jeremy Talbot cu care se măritase se schimbase tare mult; şi ideea de a fi traversat oceanul pentru a se găsi în faţa unui necunoscut, o umplea de nelinişte.

În cealaltă extremitate a camerei, înecată în obscuritate, o ramă cu geam îi atrase atenţia. Se apropie pentru a o examina mai de aproape. Era o fotografie înfăţişând nişte case rase de bombardament. În mijlocul amestecului de dărâmături şi cărămizi se ridica o clădire mare de beton, pe jumătate distrusă, care trebuie să fi avut mai multe etaje; se mai puteau vedea încă în vârful ei grinzile mari, metalice, care altă dată susţinuseră domul. În colţul fotografiei era scris un cuvânt. Marcia se aplecă şi citi: HIROSHIMA.

Tânăra puse uşurel poza la locul ei. Îşi aminti cât de tulburat fusese Jeremy de ceea ce văzuse şi auzise când se dusese pentru prima oară în Japonia cu forţele americane de ocupaţie; scrisorile pe care i le trimisese la vremea acea tatălui Marciei expuneau îndelung crizele sale de conştiinţă. Ca şi profesorul Vance, se considera responsabil, într-o oarecare măsură, de acea distrugere inumană. Bombardarea oraşului Tokyo, care fusese totuşi aproape la fel de distrugătoare ca bomba de la Hiroshima, îl afectase mult mai puţin.

Lucru curios, dintre toate obiectele din cameră, tocmai fotografia acea a Hiroshimei o apropia cel mai mult pe Marcia de soţul ei. Femeia înţelese foarte bine că el voia, într-o lume supusă inexorabil uitării, să-şi păstreze viu în memorie acel eveniment; că voia să-şi impună, voluntar, acea tortură morală. Cu inima strânsă, se aşeză într-un colţ lângă foc şi căzu într-o adâncă reverie.

Era încă adâncită în gânduri când Laurie, cu obrajii incendiaţi de căldura băii, apăru în cameră.

— Mami, să ştii că baia japoneză este formidabilă! strigă ea. Şi se strecură cu mare satisfacţie în patul cel mare.

Marcia depuse un sărut pe pleoapele îngreunate de somn ale fetiţei şi coborî scara însoţită de Sumie-san pentru a ajunge la baie, care se găsea la parter.

Era o cameră spaţioasă, foarte caldă şi invadată de vapori calzi de apă, având în podea o cadă imensă în care se ajungea pe câteva trepte scunde. Sumie-san, gesticulând şi scoţând sunete vesele, o făcu să înţeleagă că trebuie să se aşeze pe un taburet pentru a se săpuni energic şi apoi să se frece bine înainte de a intra în apa limpede. Îi propuse, de asemenea, Marciei să rămână lângă ea pentru a o ajuta să se spele pe spate; dar Marcia, care prefera să-şi facă singură toaleta, refuză serviciile tinerei japoneze care se retrase în vârful picioarelor.

După ce se spălă, tânăra coborî atentă scările şi găsi apa puţin cam fierbinte, dar oricum suportabilă. O dată cufundată până la gât în apa aburindă, simţi căldura băii invadându-i membrele, alungându-i miraculos oboseala şi grijile. Într-o stare de fericită toropeală, ca a Lauriei, ieşi în fine din cadă, se şterse cu un prosop mare, îşi puse halatul şi se duse în dormitorul unde focul se stingea încetişor.

Laurie dormea deja dusă, cu părul lung şi negru răspândit pe pernă. Dar Marcia îşi dădu seama că fetița, înainte să se culce, îşi aruncase eşarfa în carouri peste masca atănată la capul patului. „Excelentă idee”, gândi Marcia strâmbându-se.

După ce stinse lumina, Marcia se duse la fereastră ca să arunce o privire afară, peste întinderea albă a grădinii. Fulgi mari de zăpadă se roteau fără zgomot pe cerul negru. Dincolo de pâlcul de bambuşi se întindea oraşul Kyoto, tăcut şi aproape invizibil, astfel încât Marcia mai că nu se îndoia de existenta lui reală.

Îşi puse cămăşa de noapte şi se strecură în pat lângă trupul călduț al fetiței adormite.

Din fundul cine ştie cărei străduţe îndepărtate, ajungea până la ea sunetul înăbuşit al unui fluier de bambus: trei note dureroase, mereu aceleaşi, care ţâşneau în noapte, întrerupte de lungi tăceri. Marcia mai auzi zgomotul mătăsos al zăpezii care se strivea de fereastră, apoi căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL 4

Venirea zilei goni ca prin farmec temerile şi presentimentele sumbre ale nopţii precedente. Când Marcia deschise ochii, ninsoarea se oprise şi un soare palid inundase camera. Laurie încâ mai dormea şi Marcia, cuibărită în păturí, rămase câteva clipe lungi nemişcată, savurând bucuria de a-şi fi regăsit avântul şi dinamismul.

Oboseala, decepţiile serii trecute îi măriseră neliniştea. În această dimineaţă se simţea odihnită şi destinsă. Ce proastă fusese să se alarmeze în halul ăla! Absența lui Jeremy nu era ceva grav. Ceea ce conta era faptul că ea, Marcia, nevasta lui, era acolo, gata să împartă cu el viața, aşa cum nu avusese posibilitatea s-o facă înainte. Jeremy fusese departe de ea când îi scrisese acea misivă teribilă: acum, doar peste câteva zile, va putea să-l vadă, să-i vorbească, să-l atingă. Se simţea în stare să-l recâştige, să-l ajute să rupă influența malefică sau orice va fi fost ceea ce îl reţinea în Japonia. Dragostea şi tandreţea ei vor şti să alunge suferinţele pe care el şi le impunea cu oună ştiinţă, oricât de ciudată ar fi fost cauza.

Gândul la Nan Horner îi producea astăzi mai puţine resentimente. Era absolut normal,în fond, ca Jeremy să-şi fi făcut prieteni şi ca o femeie în genul Nanei Horner să-l ajutat să treacă de momentele dificile. Dar s-o considere pe Nan Horner o potențială rivală era absurd de-a binelea. Îşi aminti de ostilitatea cu care o privise, cu o seară în.urmă, pe americancă şi Marciei îi fu ruşine. Gelozia nu-i fusese niciodată în fire. Cum se putuse lăsa pradă unui sentiment atât de josnic, atât de prosteşte distrugător? Îşi promise să se controleze pe viitor şi acest gând îi făcu bine.

Când Sumie-san şi Yasuko-san intrară în vârful picoarelor ca să aprindâ focul, o întrebară ce doreşte pentru micul-dejun. Marcia se ridică şi le surâse blând. Laurie, se întinse, căscă şi, deschizând ochii,

privi împrejur cu o curiozitate crescândă.

Yasuko-san le făcu să înţeleagă că le va aduce micul-dejun în cameră, unde era cald şi bine, şi le propuse un delicios fel japonez numit *hamu-ando-egu* - denumire care o făcu pe Laurie să pufnească în râs cu capul înfundat în pernă. Marcia remarcă faptul că Sumie-san trăgea cu coada ochiului la eşarfa aruncată peste mască, şi crezu că vede o oarecare înţelegere în privirea tinerei.

Le aduseră pâine prăjită, două mandarine zemoase şi o sticlă de lapte pentru Laurie. Ouăle cu şuncă aveau savoarea familiară, şi amândouă se simţiră înconjurate de o lume mai puțin ostilă decât cu o seară în urmă. Deasupra şemineului, doamna în alb se plimba visătoare sub umbrela pe care i-o ţinea grăbitul ei tovarăş îmbrăcat în negru. În coltul ei întunecos, Hiroshima căzuse pe moment în uitare.

După micul-dejun, Laurie se grăbi să-şi pună salopeta şi paltonul călduros pentru a se duce să se joace în zăpada din grădină. Sumie-san, înarmată cu o mătură şi o cârpă, începu să cureţe camera în care trebuiau să se instaleze mama şi fiica. Marcia încercă un soi de uşurare la perspectiva de a părăsi camera lui Jeremy, plină de stranii contraste şi de întrebări rămase încă fără răspuns. Camera aceea n-avea în mod sigur nici o legătură cu acel Jeremy pe care-i cunoştea ea.

Puţin după ora nouă. Nan Horner îşi făcu apariţia la poarta grădinii. Foarte grăbită, n-avusese timp nici să-şi scoată încălţările ca să intre în casă; la fel, şi Marcia îi ieşi în întâmpinare după ce-şi aruncase paltonul pe umeri.

— Veniţi să mâncaţi de prânz la mine, zise Nan pe un ton care nu admitea replică. La douăsprezece şi jumătate ar fi perfect. Isan-san, slujnica mea, va veni după voi. Am o întâlnire sau două în oraş acum dimineaţă, dar voi avea plăcerea să vă întâlnesc pe amândouă la ora prânzului. E inutil să te întreb dacă ai dormit bine: ai cu totul altă faţă decât aseară. Pe curând!

Şi fugi, nelăsându-i timp Marciei să articuleze nici un sunet.

„Bineînţeles, vom veni cu bucurie, îşi zise Marcia, reprimând uşoara iritare pe care tonul cazon al Nanei o stârnea în ea. Va fi agreabil să sporovăi cu o compatrioată, mai ales cu una care-l ştie bine pe Jeremy cel din ultimul timp."

Puţin dezorientată, rătăci prin holul mare şi pustiu şi ajunse la piciorul scării. Avea chef să viziteze vila pe care soțul ei şi-o alesese drept locuinţă.

Scara, în stil clar occidental, făcea o cotitură în unghi drept şi dădea pe un palier. Treptele făcute din acelaşi lemn gri-argintiu din care era făcut şi parchetul şi lemnul acela nevopsit, doar ceruit, străluceau blând.

La etajul al doilea, scara se termina într-un hol mic, înconjurat de uşi glisante. Marcia deschise una dintre aceste uşi după ce aproape

rupsese, cu mâini neîndemânatice, un panou mare din hârtie cerată şi aruncă o privire în cameră. Podeaua era acoperită cu saltele rectangulare, cu margini negre, despre care Marcia citise că se numesc *tatami*. Îşi scoase cipicii şi se duse în cealaltă parte a camerei unde se afla o altă uşă glisantă. Ajunse astfel într-o altă cameră care dădea într-o galerie de lemn ce părea că înconjoară tot etajul. Obloane din lemn, glisante ca şi uşile, izolau camerele, scăldate în penumbră de lumea exterioară.

Podeaua goală a galeriei era rece sub picioarele Marciei. Cu toate astea, n-avu curajul să se ducă să-şi caute cipicii şi înaintă pe galerie până în faţa casei, întredeschise oblonul exterior ca să vadă împrejurimile. Partea de galerie în care se afla, dădea deasupra uşii de la intrare şi avea vedere spre colina joasă de lângă casă. Poarta familiei Minato, la care şoferul de taxi sunase cu o seară în urmă, trebuia să fie puţin mai departe spre stânga; Marcia nu putu s-o zărească de la postul ei de observaţie dar, în sfârşit, Kyoto se întindea în fata ei. Deschise complet oblonul şi se aplecă în afară, nerăbdătoare să-şi facă o primă impresie despre oraş.

Soarele palid al acelui început de zi lumina un peisaj cu acoperişuri încărcate de zăpadă care se întindeau până la orizont. Streşinile din ţiglă gri desenau motive geometrice în albeaţa orbitoare. Verdele închis al brazilor şi, ici-colo, auriul unui templu punctau peisajul acela în alb-negru. Aflat între întinderile înzăpezite şi munţii din apropiere, Kyoto apărea ca un uriaş oraş în trepte, din mijlocul căruia se ridica un zumzet îndepărtat şi continuu de claxoane şi dangătul grav al clopotelor de la temple. Dar aici, pe colină, domnea liniştea vătuită a zăpezii. Marcia trase adânc în piept aerul care i se păru tonic şi binefăcător. Se simţea dornică să cunoască Japonia şi să o iubească aşa cum desigur o iubea Jeremy.

Închizând oblonul glisant, continuă, de-a lungul galeriei, să viziteze şi restul casei.

Un alt oblon dădea în grădină; îl deschise şi se aplecă să privească zbenguiala în zăpadă a fetiței. Această grădină, mult mai mare decât cea din faţa casei, avea un mic eleşteu cu suprafafa îngheţată, traversat de un pod în miniatură la capătul căruia se aflau un felinar de piatră acoperit de zăpadă, câţiva arbori pitici şi tufişuri cu frunze maronii. Într-un colț, aproape de gard, un prun îşi întindea ramurile negre pe care începuseră să se deschidă florile de un roz viu. Dar un şir înalt de bambuşi cu vârfurile ascuţite, care tăia grădina în două, distrugea în parte armonia decorului. Marcia zări deodată, de cealaltă parte a bambuşilor, doi copii japonezi care, ieşind din aripa casei, înaintau prin zăpadă. Băiatul, puţin mai vârstnic decât Laurie, purta un pantalon şi o haină, închise la culoare; silueta lui fragilă era vizibil îngreunată de şalurile multe, puse unele peste altele. Feţiţa avea

aproape şase ani. Înfofolită în lâneturi care-i acopereau kimonoul matlasat, semăna şi ea cu un butoi. Aveau amândoi obrajii rotunzi şi roşii. Fruntea fetiţei era barată de un fular lung, în timp ce băiatul purta o caschetă din care scăpau câteva şuviţe negre.

Marcia îl examină pe cei doi copii cu interes, gândindu-se că poate-i vor deveni tovarăşi de joacă Lauriei. Dar o poartă masivă despărţea cele două grădini iar înălţimea bambuşilor o împiedica pe Laurie să-i vadă pe cei doi tineri vecini. De altfel, copilul nu avea, pentru moment, nevoie de nimeni ca să se distreze. Cu mâinile înmănuşate, era foarte preocupat să facă bulgări de zăpadă şi să-i arunce în toate părţile. Aruncă unul chiar spre Marcia, atunci când o zări sus pe verandă.

Unul din bulgării de zăpadă ai Lauriei trecu de bambuşi şi se opri pe fruntea înaltă a micuţei japoneze care, stupefiată, crezu mai întâi că este vorba de o farsă a fratelui ei. Înţelegând de unde venea proiectilul, băiatul, intrigat, întoarse capul. Nici unul dintre cei doi copii nu-şi dădură seama de prezenţa Marciei.

Deoarece Laurie trimisese un alt bulgăre spre ei, băiatul nu mai ezită. Cu un zâmbet şiret, confecţiona un bulgăre uriaş şi-l aruncă în direcţia necunoscutului agresor. Bulgărele ateriză la picioarele Lauriei care, intrigată, privi spre maică-sa.

— Este cineva dincolo, strigă ea.

Marcia încuviinţă râzând. Laurie alergă la poartă, o scutură şi, văzând-o înţepenită, începu s-o escaladeze. Îi zări atunci pe cei doi japonezi care o priveau cu gurile căscate.

— Bună! le strigă ea.

Băiatul făcu o grimasă.

— Bună! repetă el vesel cu o voce ironică în vreme ce sora lui căsca ochii mari şi strălucitori.

„Vor face cunoştinţă în ciuda bambuşilor şi a faptului că nu vorbesc aceaşi limbă," gândi Marcia. Dar o intervenţie neprevăzută îi dejucă previziunile.

Din casa vecină ieşi, alergând cu paşi mărunţi, o japoneză în kimono albastru închis, care se năpusti spre cei doi copii şi-i luă de mână. Se-ntoarse spre Laurie, al cărei corp ieşea încă pe jumătate peste poartă, şi scutură din cap, arătându-i că-i interzice să sară. Apoi, se întoarse, însoțită de cei doi copii, spre casă. Marcia crezu că este rândul ei să intervină.

— Bună ziua! strigă ea cu o voce veselă.

Femeia se întoarse. Era tânără, cu trăsături distinse şi delicate. Ochii negri, cu sprâncenele ca trasate cu pensula, ieşeau în evidentă pe faţa palidă, cu ten specific japonez. O privi tintă pe Marcia, fără să schiţeze nici măcar umbra unui zâmbet, se înclină politicos în direcţia ei şi, cu copiii de mână, intră grăbită la ea.

Marcia se simți mâhnită până în fundul sufletului de acea manifestare de ostilitate abia disimulată. Tânăra japoneză nu voia, evident, nici să-şi vadă copiii jucându-se cu Laurie, nici să facă măcar cunoştinţă cu vecina ei. Făcuse doar ceea ce cereau convenienţele elementare şi cu asta basta.

Foarte dezamăgită, Laurie coborî de pe poartă şi, fără chef, se întoarse la joaca ei. De ce oare n-o lăsau să se joace cu tinerii ei vecini care, de bună seamă, nu doreau decât să se joace cu ea? Dar poate că Jeremy le interzisese copiilor accesul în grădina lui, grija pe care o avusese să-şi apere domeniul de orice fel de intrus părea să confirme această ipoteză.

Socotind inutil, pe moment cel puţin, să insiste, Marcia înainte de a închide oblonul, îmbrătişă cu privirea galeria şi zări, la capătul ei, o uşă europeană echipată cu o yală de siguranţă. Se apropie şi apăsă uşurel clanţa. Uşa era incuiată cu cheia. Nu era nimic anormal în asta, dacă Jeremy închiriase cealaltă jumătate a casei. Şi totuşi Marcia încercă o dezamăgire aproape identică aceleia de mai devreme.

Închise oblonul şi porni să-şi caute cipicii. Nu mai era nimic de văzut la etajul acela, care mai număra patru camere goale, în stil japonez, veranda care înconjura trei laturi ale casei şi un paravan înalt care separa clădirea în două.

Gânditoare, Marcia coborî scara şi aruncă o privire în camera de lângă cea a lui Jeremy. Sumie-san făcea curăţenie. Micuţa servitoare, care-şi suflecase mânecile kimonoului cu ajutorul unor panglici violet şi-şi înfăşurase capul cu un şervet de bumbac alb, părea foarte preocupată.

Camera de oaspeţi, mai puţin spaţioasă decât a lui Jeremy, trebuia să fie mult mai uşor de încălzit. Pereții îi erau acoperiţi cu un tapet imprimat cu frunze de bambus, uşor decolorate de timp. Mobila se compunea din câteva fotolii de răchită ce păreau confortabile, dintr-o măsuţă joasă şi două comode din lemn deschis la culoare, la fel cu al paturilor şi noptierelor bej. Camera, decorată cu două gravuri inofensive, înfăţişând buchete de flori, dispuse de o parte şi de alta a şemineului, nu avea nimic din cea ce i-ar fi putut tulbura ocupanţii.

După ce Sumie-san se retrase, Marcia desfăcu valizele şi aranjă hainele ei şi ale Lauriei în micul şifonier din lemn. Dimineaţa i se păru scurtă. Cu puţin înaintea orei fixate, o chemă pe fetiță ca să-i spună se se pregătească. Isan-san, servitoarea Nanei Horner, sosi la douăsprezece şi jumătate cum stabiliseră. Era îmbrăcată după moda occidentală: fustă, bluză şl palton de lână. Părul tuns scurt, era ondulat cu grijă. Ştia puţin engleză şi sporovăi cu însoţitoarele ei pe drumul până la vila Nanei Horner, care se afla puțin mai departe, spre vârful colinei.

Nan locuia într-o casă micuţă în stil japonez cu două camere,

dintre care una era mobilată occidental. Prânzul l-au luat într-o cameră aproape goală unde, spre marea bucurie a Lauriei, au fost invitate să se aşeze pe jos, pe nişte pernuțe de mătase verde - *zabuton* - dispuse într-un soi de cerc pe care Nan îl numi *hibashi*.

— Să locuieşti într-o cameră în stil japonez este în general foarte plăcut, mai puţin iarna, Dar ăsta o fi poate motivul pentru care japonezii suportă atât de bine frigul! E mai bine în biroul meu: poţi să faci focul în cămin. Vara, instalez câteva scaune şi o măsuţă pe veranda care dă în grădină, Acolo mănânc practic întotdeauna.

Acoperită de podoaba-i hibernală, grădina Nanei părea foarte aproape, văzută prin panourile glisante de sticlă ce separau camera de verandă. Vrăbiuţele fopăiau prin zăpadă, ciugulind firimiturile pe care Nan le aruncase iar ramurile desfrunzite ale pomilor desenau capricioase arabescuri pe fondul alburiu al cerului.

Marcia se surprinse studiind-o atent pe gazda ei. Nan i se părea o femeie foarte directă, cu trăsături foarte frumoase şi i se părea foarte normal ca Jeremy s-o fi simpatizat. Dar până a-i bănui de altfel de relaţii, altele decât simpla prietenie... Nu, era o absurditate. Marcia simţi că roşeşte la amintirea gândurilor ce-i trecuseră prin cap cu o seară în urmă.

— Sper că este ultima ninsoare a anotimpului, zise Nan. Suntem deja în martie şi cameliile vor înflori cât de curând. Primăvara, Japonia înfloreşte foarte repede, fără nici un avertisment. Aveţi noroc că sunteți aici când vin atâtea zile frumoase.

—Ştiu, zise Marcia. Ştii, am citit deja o grămadă de lucruri depre Japonia. Şi aştept anotimpul florilor cu nerăbdare.

Realiză cu uşurare că Nanei i se părea absolut normal ca ele să rămână în Japonia mai multă vreme.

Nan purta în ziua acea, o fustă maro închis, croită pe talie şi un pulover din lână mițoasă. Părul scurt era dat pe spate şi fața, cu ochii închişi la culoare, adânc îngropaţi în orbite, părea mai ascuţită ca niciodată. Marcia, a cărei libertate de mişcare era serios limitată de fusta strâmtă, admiră siguranţa şi grația interlocutoarei ei, confortabil instalată pe pernuța de mătase.

—Sunt atât de puţine case occidentale în Kyoto! reluă Nan. Şi apoi, am sfârşit prin a adopta, trăind aici, obiceiurile japoneze. Fără să punem la socoteală problema încălzitului, m-am acomodat foarte bine.

Isan-san, îngenunchiată lângă ele, încălzea, într-un cuptoraş electric modern, bucăţile de carne de vită şi legumele unui fel japonez - *sukiyaki*. Camera, mobilată doar cu măsuţa joasă, lăcuită, pe care se servea masa, era agreabillă şi odihnitoare în simplitatea ei. Într-o nişă strâmtă era agăţată o panglică lungă, pictată cu flori de prun spre care se întindea, graţioasă, o ramură adevărată, pusă într-o vază.

— Asta este "*tokonoma*", nişa de onoare, explică Nan. Această

tokonoma ne-a făcut o grămadă de necazuri când forţele americane de ocupaţie au debarcat în Japonia. Soldaţii, neştiind la ce folosesc aceste nişe,le-au transformat în colţuri pentru provizii sau pentru Dumnezeu mai ştie ce, cea ce i-a şocat foarte tare pe oamenii de aici.

— Locuieşti de multă vreme în Japonia? o întrebă Marcia.

— M-am născut aici. Tata conducea o întreprindere de import-export la Kyoto. M-am iniţiat de mică în tainele afacerilor şi, la moartea părinţilor mei - asta a fost înainte de război - i-am urmat desigur tatălui meu. Când am văzut că evenimentele se precipită, m-am întors în America, la nişte rude îndepărtate. Dar am plecat imediat după sfârşitul războiului şi mi-am reluat munca. La început, le-am servit de interpret autorităţilor de ocupaţie: aşa l-am cunoscut pe Jerry Talbot. Însoţeam grupul de savanţi cu care lucra la Hiroshima.

— Deci, îl cunoşti de la prima lui călătorie în Japonia, zise Marcia.

Sukiyaki era gata. Isan-san îl puse în castronaşele pe jumătate umplute cu orez şi le servi. Ştiind să mânuiască din restaurantele chinezeşti din San Francisco, cât de cât beţişoarele, Marcia şi Laurie trecură onorabil proba - fără să reuşească însă să aibă dexteritatea Nanei.

— Ar fi trebuit, ca să respectăm uzanţele Japoniei, să servim orezul la sfârşit, dar americanii îl preferă ca garnitură.

Nan se comportă mai mult decât amical pe tot parcursul prânzului. Vorbea veselă de una - de alta, fără să lase nici o clipă de pauză în conversaţie, o încurajă pe Laurie să vorbească de lecţiile şi de jocurile ei. Dar toate aceste întrebări erau lipsite de căldură. Marcia simţi că gazda lor se achită cum putea mai bine de o datorie caritabilă, neîncercând pentru nevasta lui Jeremy nici antipatie, dar nici simpatie veritabilă, mulțumindu- se doar să le primească politicos, aşa cum primeşti un străin. În ciuda bunelor ei intenţii, Marcia se simţi iarăşi cuprinsă de un sentiment de dezamăgire.

O dată masa terminată, Nan se ridică agilă, îşi netezi fusta şi urcă treptele scării.

—Vara îmi place tare mult să port, când sunt acasă, unul dintre acele kimonouri uşoare de bumbac - care aici se numesc *yukata*. Dar hainele japoneze nu sunt deloc plăcute iarna, decât dacă-ți pui pe dedesubt lenjeria lungă de flanel pe care o poartă, bineînţeles, toti bărbaţii, chiar şi atunci când sunt în costum european. Nu e prea estetic, dar le ține cald. Veniţi în birou! Vă veţi simţi mai bine, e cald.

Marcia se ridică, bucuroasă să-şi dezmorţească picioarele. Nan o conduse printr-un hol mic, cu parchetul ceruit cu grijă şi deschise o uşă. Un foc zdravăn de lemne ardea în cămin. Camera era mobilată cu un birou mare, o canapea şi fotolii confortabile. Deasupra căminului era atârnat un tablou reprezentând un peisaj înzăpezit din Noua-

Anglie.

—Tabloul ăsta, zise Nan arătându-l cu degetul, este aici doar ca să-mi amintească de origini. Părinţii mei erau amândoi din Noua-Anglie, cu toate că eu am aerul că am fost transplantată aici. Iubesc Japonia şi pe japonezi; iar Kyoto este, bineînţeles, locul pe care-l cunosc cel mai bine din lume.

Laurie inspecta locurile cu interesul pasionat pe care-l arăta tuturor lucrurilor. Rafturile bibliotecii ocupau un perete întreg, încărcate cu volume despre Japonia şi obiceiurile ei. Pe unele etajere erau bibelouri iar pe altele obiecte de artă. Marcia luă o vază roşu închis ale cărei margini rotunjite erau decorate cu motive alb-verzi reprezentând ramuri de copac.

— E o piesă antică de email, zise Nan. În felul ei, este perfectă. Îmi place această facultate a lucrurilor de a exista doar pentru că sunt frumoase. Este, poate, în asta o lecţie - chiar dacă nu cred încă în faptul că doar simpla comtemplaţie a frumosului poate duce la progresul omenirii. Japonia nu trebuie, după părerea mea, să se agăţe doar de trecutul ei; trebuie să satisfacă şi năzuinţele generaţiilor mai noi. Dar sper că nu-şi va uita moştenirea.

Marcia sucea şi răsucea în mână văzuţa rotundă, la fel de plăcută la pipăit ca şi la privit. Îşi imagina bucuria artistului care o crease.

—Într-un fel, vă invidiez că descoperiţi Japonia, că puteţi s-o vedeţi cu ochii unor străini, zise Nan. Dar pentru ce dracu v-a trebuit atâta timp ca să vă decideţi să veniţi aici?

Sufocată de bruscheţea întrebării, Marcia aruncă rapid o privire în direcţia fetiţei. Aceasta, aşezată pe covor în faţa căminului, răsfoia o carte cu poze colorate şi nu dădea nici o atenţie discuţiei dintre cele două femei.

— Momentul nu mi s-a părut niciodată potrivit până acum, răspunse într-un târziu Marcia, coborând imperceptibil vocea. Laurie era la şcoală, şi...

— Bănuiesc că ai retras-o de la şcoală, i-o tăie scurt Nan. Uite, aşează-te aici, vei stă mult mai confortabil,

Îi arătă un fotoliu mare şi ea se aşeză pe un scaun rotativ din spatele biroului. Marcia se supuse fără să scoată o vorbă. Refuza să răspundă unui interogatoriu al Nanei. Motivele pentru care venise în Japonia nu o priveau decât pe ea şi nu se simţea cu nimic vinovată că întârziase această călătorie.

Cu un gest mecanic Nan ridică un căpăcel de la o cutiuță pentru ars arome care se afla pe birou, puse un beţişor, îl aprinse şi lăsă căpăcelul la loc. Cu sprâncenele încruntate, părea că se gândeşte serios.

— M-am întrebat mult în ceea ce te priveşte, zise ea fără s-o privească pe Marcia. Vreau să spun... după căsătoria cu Jerry,

bineînţeles. Mă întrebam ce fel de femeie trebuie să fii dacă nu vii să stai aici cu el. Ai fi putut foarte bine s-o faci dacă voiai.

Marcia sări în picoare, atinsă la coarda sensibilă:

— Eşti nedreaptă, ce ştii tu?

— Crezi? Poate că totuşi ai dreptate. Dar mă gândeam că avea nevoie de tine... şi tu nu erai lângă el.

„În mod sigur, femeia asta se amestecă niţel cam prea mult în ce n-o priveşte", gândi Marcia, reprimându-şi cu greutate furia.

— Eu am vrut să vin la el, replică ea sec.

Mirosul pătrunzător al esenţei urca din cutiuţă în panglici lungi de fum. Nan îl suflă distrată.

— Dacă eram nevasta lui, aş fi venit. Aş fi trecut orice fel de obstacol. Şi trebuie să-ți spun asta, înaintea întoarcerii lui Jerry; este absolut necesar.

Marcia îşi simţi brusc buzele tremurând şi se strădui să oprească acea mişcare involuntară. Nu trebuia să se lase descurajată de vorbele acelei femei.

Nan îl aurncă o privire rapidă.

—În fine, să nu mai vorbim despre asta, zise ea, devenind brusc împăciuitoare. Exact cum mi-ai atras atenţia, asta nu mă priveşte în nici un fel. Ar trebui să spunem că erai mult prea tânără pentru el, mult, mult prea tânără. Şi că eşti încă!

— Vorbele tale îmi amintesc de cele ale maică-mii, îi aruncă Marcia. Cum poate o terță persoană să ştie ce e bine şi ce nu pentru un cuplu?

Şi, schimbând ostentativ subiectul, îi arătă Nanei că nu mai are intenția să vorbească despre Jeremy.

— Deci, ce familie este aceea de japonezi care locuieşte în cealaltă aripă a casei noastre? reluă ea. Spuneai că-i cheamă Minato? Azi dimineaţă, am văzut în grădină doi copii şi o femeie tânără, foarte drăguţă, care părea că este mama lor.

—În mod sigur este Chiyo. Este foarte frumoasă şi, mai ales, dintr-o familie foarte bună. Nimeni n-a înţeles niciodată de ce s-a măritat cu Ichiro Minato. Din pricina războiului, cred.

— Dar ce i se poate reproşa soţului ei?

— Ichiro s-a dedicat întotdeauna carierei lui militare. A avut o avansare fulminantă; dar nu ştie să facă nimic altceva. Chiyo era atât de delicată, ca un bibelou de porfelan. Într-un fel îl înţeleg foarte bine pe Ichiro: de fapt, aş fi mai înclinată să-l deplâng decât să azvârl cu pietre în el. Sunt atât de diferiţi unul de celălalt!

— Ea nu s-a arătat foarte amabilă cu mine, remarcă Marcia. Şi-a luat repede copiii în casă ca şi cum n-ar fi vrut să-i lase să se joace cu Laurie. I-am dat bună-ziua, dar mi-a răspuns fără pic de cordialitate.

Nan se distra cu fuioarele de fum parfumat.

— Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş bate capul cu familia Minato. Cea mai mare parte a japonezilor, ai să-ți dai curând seama, sunt firi amabile, debordând de blândeţe. N-au nici un fel de pică pe noi. Dar situaţia familiei Minato este... destul de deosebită.

— Cum aşa? întrebă Marcia.

Nan se ridică din fotoliu şi aruncă o privire peste umărul Lauriei.

— Crede-mă, las-o baltă cu familia Minato, zise ea pe un ton care nu admitea replică. Ce citeşti aici, Laurie?

Marcia înţelese că Nan eludase cu bună ştiinţă întrebarea. Asta n-o făcu decât să fie şi mai curioasă în privinţa menajului Minato şi mai cu seamă în a frumoasei Chiyo.

Laurie se ridicase pentru a-i arăta Nanei cartea care o absorbise atât. Era o lucrare consacrată măştilor japoneze.

—Încerc să găsesc imaginea capului aceluia oribil care este agăţat deasupra patului tatii, explică fetiţa. Crezi că este aici?

— E vorba de o mască din merişor foarte închis, adăugă Marcia. Ni se părea atât de înspăimântătoare încât, înainte să ne culcăm, am învelit-o cu o eşarfă.

Nan râse scurt.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi. În realitate, eu i-am dăruit-o lui Jerry. Nu este de altfel un original, dar este o copie bună. Este masca ,,trădătorului" dintr-o veche tragedie - un pesonaj care nu era - din câte v-aţi dat seama - dintre cele mai recomandabile. N-ai s-o găseşti în cartea asta, Laurie.

Se auzi sunând clopoţelul de la intrare. Câteva clipe mai târziu, Isa-san apăru şi înclinându-se anunţă sosirea unui musafir, un anume Yamada-san.

—Spune-i să intre, zise Nan după o ezitare imperceptibilă. Prietenul meu Yamada o să-ţi placă mult în mod sigur, adăugă ea adresându-i-se Marciei. Este un bărbat cum nu se mai găsesc acum. A editat unele dintre cele mai bune cărţi care s-au publicat în zilele noastre în Japonia.

Yamada-san apăru în prag. Îmbrăcat în gri-închis, avea o siluetă fragilă, uşor aplecată. O coroană de păr cărunt îi înconjura capul chel. Pe faţa de culoarea fildeşului vechi scânteiau ochi pătrunzători, adăpostiţi sub sprâncene stufoase. Expresia îi era plină de bunăvoinţă şi privirea îi scânteia de inteligenţă. În picioare, în cadrul uşii, se înclină adânc şi se îndreptă spre Nan pentru a-i strânge mâna după moda occidentală.

Când Nan o prezentă noului-venit, Marcia crezu că zăreşte la Yamada-san, când a auzit numele de Talbot, o privire lungă, ascunsă imediat de pleoape. Grav, bătrânul japonez se înclină şi Marcia, fără să-şi dea aproape seama, îi întoarse salutul. Yamada-san îi întinse atunci Nanei o cutie plată, din carton bleumarin, deschisă într-o parte

şi purtând o etichetă albă. Cutia conţinea o carte roşie, pătrată, cu cotorul ornat de caractere aurite. Nan făcu să alunece cartea din cutie. Zâmbetul i se întunecase puţin.

— Aşa, deci, a apărut, zise ea. Minunat. Ai făcut o treabă minunată, Yamada-san. Mulţumesc că mi-ai adus-o. Este a mea?

— Este pentru tine, zise Yamada-san înclinându-se curtenitor.

Nan păru foarte măgulită.

— Mulţumesc mult pentru atenţia dumneavoastră. Dar luaţi loc. Isan-san va aduce îndată ceaiul.

Bătrânul editor se aşeză, vizibil satisfăcut de reacţia Nanei. Cum aceasta punea cartea la loc în cutie, Marcia interveni:

— Pot să arunc o privire?

— N-o să-fi spună mare lucru, zise Nan. Este în întregime în japoneză.

Paginile cărţii erau acoperite cu rânduri verticale de caractere.

— Nu s-ar spune că este foarte mult text, observă Marcia întinzându-i cartea fetiţei, pentru a-i permite s-o examineze la rândul ei.

— Sunt poezii, explică Nan. Fiecare poem este foarte simplu, foarte scurt şi are - aşa cum cere tradiţia - un anumit număr de silabe. Am citit cartea asta în manuscris şi am încercat să traduc câteva poezii, dar într-o adaptare foarte liberă, din păcate. Ca să vă faceţi o idee, iată un eşantion, de altfel foarte aproximativ:

,,Pinii îşi întrepătrund ramurile contorsionate
Pe colina dezgolită,
Samuraii pornesc la luptă."

— Cum se numeşte cartea? întrebă Laurie, fascinată de ciudăţenia caracterelor.

— Se numeşte ,,*Floarea lunii*", după titlul primei poezii. Sau ăsta ar fi cel puţin echivalentul cuvintelor *yu gao*, denumirea japoneză a florii respective. „*Gao*" înseamnă „auroră radioasă'' şi „*yu*" semnifică ,,seară". Poezia spune:

„Floare albă, o tu, fantomă,
Deschide-te în lumina lunii.
Moartea va veni în zori,"

Bineînţeles că versurile nu rimează. Pentru japonezi rima nu are nici un fel de importanţă. Cea ce contează este puterea evocatoare a simbolului, rafinamentul gândirii. Eşti de acord cu mine, Yamada-san?

Bătrânul editor aprobă cu demnitate din cap.

— Sunt multe gânduri frumoase despre moarte zise el, aplecîndu-

se peste carte pentru a-i mângâia câteva file cu degetul. Forme nobile, foarte triste.

Cu un gest hotărât, Nan puse cartea înapoi în cutie şi apoi cu totul pe birou. Părea dornică să rămână singură cu musafirul. Cum Isan-san aducea platoul lăcuit cu ceşti și ceainicul, Marcia se ridică să plece.

— E timpul ca Laurie şi cu mine să mergem acasă, zise ea.

Fără să insiste pentru a-şi reține oaspetele, Nan le conduse până în uşă în timp ce Yamada-san îşi sorbea ceaiul cu înghiţituri mici. După ce-şi puse paltonul, Marcia îi întinse mâna Nanei.

— Mulțumim pentru primirea făcută.

— Jeremy nu poate să mai întârzie mult, zise Nan. Se va întoarce sigur în două trei zile pentru că...

—... O să fie lună plină? o întrerupse Marcia. Ce înțelegi mai exact prin asta?

Laurie, care-şi pusese galoşii, tropăia deja prin zăpada din grădină. Nan îşi puse brusc mâna pe umărul tinerei.

— Te rog, ascultă-mă, doamnă Talbot. Ai venit prea târziu. Tot ce-ai putea face mai bun acum ar fi să pleci cât mai repede, înainte chiar de venirea lui Jeremy. Crede-mă, este singura soluţie. Este prea târziu acum ca să mai încerci ceva.

Interzisă, Marcia o privi drept în ochi. Oare femeia asta îşi imagina că bătuse atâta cale pentru ca, o dată ajunsă, să abandoneze partida? Dar înainte ca măcar să poată protesta, Nan îi întinse mâna. Neputincioasă, Marcia o urmă pe Laurie până la poartă, condusă de Isan-san care o salută ceremonios.

Se întoarseră pe jos acasă pe o alee mărginită de pâlcuri de bambus şi găsiră, fără greutate intrarea în vila lor. Ajunse în prag îşi scoaseră galoşii şi pantofii.

O pereche de încălţări bărbăteşti era în vestibul. Inima Marciei începu să bată puternic. Scoțând un strigăt vesel, Laurie se repezi spre baza scărilor unde, cu telegrama Marciei în mână, stătea Jeremy, în timp ce Sumie-san şi Yasuko-san se învârteau bucuroase în jurul lui.

CAPITOLUL 5

Fără să scoată un sunet, Marcia înaintă în fața soţului ei. Holul întunecos i se păru de o lungime interminabilă. Prea puțin pregătită pentru această întâlnire, tânăra femeie se simţea cuprinsă de panică. Se imaginase întotdeauna aruncându-se în braţele lui Jeremy - şi iată-l acum, în picioare în fața ei, iar această revedere îi paraliza toate elanurile. Crezuse că va reuşi din prima privire, să descifreze răspunsul la întrebarea care o chinuia - dar acum se simţea total incapabilă.

Cu un gest, Jeremy Talbot le concedie pe cele două servitoare. Slăbiciunea îl făcea, ca întotdeauna, să pară mai înalt decât era în realitate. Dar în ochii lui, înfundaţi în orbite, strălucea încă lumina acea întunecată. Marcia remarcă, având o strângere de inimă, câteva riduri noi la colțurile gurii şi câteva fire albe la tâmple. Jeremy fiind mai în vârstă decât ea, Marcia pândise mereu, cu nelinişte, apariţia semnelor prevestitoare ale bătrâneţii. Un val de tandreţe o cotropi, un elan pornit din toată fiinţa ei o purta către el. Dar primirea glacială a lui Jeremy o țintui pe loc.

Laurie fu prima care rupse tăcerea stânjenitoare. În fond, Jeremy era tatăl ei adorat, de care fusese multă vreme lipsită. Fără să piardă timpul cu observarea schimbărilor survenite în aspectul lui fizic, ea se năpusti spre el şi, dintr-un salt, fu în braţele lui. El o ridică maşinal, îi depuse un sărut pe fiecare obraz şi o puse jos. Ea se agăţă încântată de el.

— Nu eşti mirat că ne vezi, tată? Ți-am trimis o telegramă, dar n-ai primit-o la timp. În fond, e mai bine aşa, că ți-am făcut o surpriză, nu crezi?

Marcia simţi un nod în gât. Copilul se năpustise spre taică-su cu o impetuozitate aproape disperată, ca şi cum ar fi vrut să smulgă de la el o tandrețe care-i fusese atât de crud refuzată. Pentru tânăra femeie tentata de a-şi imita fiica era mai mult decât puternică.

Dar Jeremy nu-i mai acorda atenţie Lauriei. Se mărgini să declare pe un ton neutru că era într-adevăr foarte surprins să le vadă - şi tăcu. Cu preţul unul efort uriaş de voinţă, Marcia reuşi să înainteze spre el şi să-i întindă obrazul. După câteva secunde de ezitare, el se aplecă şi-i atinse uşor cu buzele un obraz.

Aerul lui contrariat o îngheţă.

— Bună, Jeremy, reuşi ea să articuleze cu greutate.

El îşi încruntă ironic sprâncenele arcuite, pe care ea adora altă dată să le mângâie cu vârful degetelor, iar buzele lui subţiri, dar uşor senzuale, schiţară un zâmbet fortat.

— Deci n-ai citit scrisoarea mea? zise el.

Ea aruncă o privire cu înţeles spre Laurie pentru a-şi avertiza soţul că fetița nu cunoaşte conţinutul acelei scrisori.

— Ba da, am primit-o. Ăsta este, de altfel, motivul pentru care

sunt aici.

—Înţeleg, spuse el.

Şi degajându-şi braţul din îmbrăţişarea strânsă a Lauriei:

— Vă rog pe amândouă să mă scuzaţi. Am făcut o călătorie lungă şi vreau să fac o baie. După care, trebuie să mă duc să lucrez.

Marcia se întoarse, bucuroasă să se ocupe de el:

— Am să-i spun lui Sumie-san să-ți pregătească baia. Nu vrei să bei ceva cald? Ai mâncat, măcar?...

Se opri, de teamă să nu pară prea grijulie.

El scutură din cap:

— I-am dat deja instrucţiuni lui Sumie-san. Nu te crede obligată să joci rolul soţiei model.

— Dar, tată...! protestă aproape plângând Laurie,

— Taci, draga mamei, zise Marcia. Nu acum. Tatăl tău este foarte obosit.

Jeremy traversă holul, se duse în camera lui şi închise uşa. Laurie,încă pradă bucuriei revederii, părea gata să plângă. Cu toate astea, se strădui, vitează, să-şi ascundă mâhnirea.

— Da, este în mod sigur foarte obosit, pronunţă ea grav. Va fi mai bine mai târziu, nu-i aşa? Pot să mă duc să mă joc în grădină?

— Dacă ai face un om de zăpadă? îi sugeră Marcia. Este unul dintre lucrurile pe care nu le poţi face în California.

— Zău că da, e o idee bună, aprobă Laurie.

Şi fetiţa plecă, fără să manifeste totuşi elanul obişnuit. Urmărind-o cu privirea, Marcia simţi urcând în ea o furie surdă. Se retrase în camera pe care o împărţea cu fiica ei, se aşeză în faţa căminului unde Sumie-san aprinsese focul şi se pierdu în contemplarea flăcărilor. Aşa deci, Jeremy decisese să adopte faţă de ea o atitudine rezervată şi distantă. Dar de ce, de ce? Ce putea el oare să-l reproşeze? Ultima oară când plecase în Japonia, îi arătase totuşi,în clipele despărţirii, o anumită tandreţe. Îl ştia de multă vreme capabil să se arate rece şi distant - dar întotdeauna cu alţii, nu cu ai săi.

Indignarea Marciei lăsă curând locul unei perplexităţi dureroase. Timp de o oră, rămase ţintuită în faţa focului cu urechile ciulite. Îl auzi pe Jeremy coborând la baie, apoi urcând înapoi în camera lui. După o tăcere lungă, el deschise iarăşi uşa camerei. Ea ieşi în hol în timp ce el îşi punea pardesiul.

— Pleci? întrebă cu o voce egală. Speram că vom putea să stăm de vorbă amândoi - să facem iarăşi cunoştinţă.

El o privi cu o uitătură pierdută..

— Credeam că ţi-am spus în scrisoare tot ceea ce, după părerea mea, trebuia spus. Ai fost foarte imprudentă când ai venit aici, Marcia. Singurul lucru rezonabil pe care poţi să-l faci este să faci cale întoarsă şi să te duci în America,

— Sfatul ăsta mi l-a dat şi Nan Horner. Dar n-am intenţia să-l urmez, Nu pot totuşi să las totul să se dărâme fără ca măcar să încerc să-ţi înţeleg motivele!

O lumină trecu prin ochii lui Jeremy, dar Marcia nu reuşi să-i descifreze înţelesul.

— Aşa deci, ai întâlnit-o pe Nan? întrebă el.

— Sumie-san a chemat-o în ajutor în seara când am venit. Nan ne-a servit drept interpret. Am fost astăzi la prânz la ea.

— Aha, înţeleg.

Cu un gest stângaci, făcu un pas în direcţia uşii ca şi cum ar fi pradă unei irezistibile dorinţe de a fugi.

— Acum trebuie să plec, reluă el. Nu mă aşteptaţi cu cina.

Îşi puse şoşonii şi plecă fără un cuvânt. De la fereastră, ea-l urmări traversând grădina şi dispărând apoi pe poartă. O tristeţe adâncă o cuprinse. Cum ar fi putut să prevadă că el va pleca atât de repede, fără să-şi fi schimbat cu nimic atitudinea îngheţată şi fără să-i dea nici cea mai mică explicaţie? Niciodată, de când îl ştia ea, Jeremy nu se arătase atât de răuvoitor; iar cruzimea comportării lui o aruncă într-o adâncă deznădejde. Spusese el oare adevărul în scrisoarea, în ale cărei cuvinte ea refuzase până acum cu atâta obstinaţie să creadă?

Respinse prea uşoara tentase de a izbucni în lacrimi. Doar nu făcuse, la urma-urmei, o călătorie atât de lungă doar ca să capituleze la primele cuvinte supărătoare ale lui Jeremy!

Ca să poată lupta, ca să-şi păstreze căsnicia, trebuia să se înarmeze cu curaj şi perseverentă.

Marcia îşi trase hotărâtă paltonul şi galoşii şi ieşi să-i țină tovărăşie fetiței în grădină. Laurie o întâmpină cu bucurie. Împreună, începură să construiască un om de zăpadă. Dar Marcia nu-şi făcea iluzii: veselia lor era pur şi simpu falsă.Se prefăceau, şi una şi cealaltă, că Jeremy Talbot nu există.

Deja soarele începuse să topească zăpada. Trebuiau să scotocească în colțurile umbrite ca să mai găsească zăpadă tare. Efortul fizic pe care-l făcea, punându-şi la lucru mâinile şi picioarele, îi făcu bine Marciei.

Învârtindu-se în jurul omului de zăpadă care începuse să capete contur, la un moment dat, Marcia aruncă o privire spre vilă. O uşă glisase pe partea apartamentului vecin, în galeria superioară şi, în cadrul acelei uşi, stătea un bărbat care o privea fix. Era Ichiro Minato, japonezul care, cu o seară în urmă, ieşise la poartă. Privirile li se încrucişară. Omul nu se clinti. Expresia lui indescifrabilă nu trăda nici interes nici indiferență. O privea ca şi cum ar fi contemplat o statuie de piatră.

„Orientalul enigmatic", îşi zise Marcia întrebându-se dacă acel clişeu literar corespundea realităţii.

Incapabilă să-i susţină privirea cu aceaşi intensitate, tânăra reîncepu să se joace cu Laurie, Puţin mai târziu, oblonul se închise.

Atmosfera în timpul cinei fu mai degrabă deprimantă.

Sumie-san pusese masa în sufrageria cea mare, o încăpere lugubră cu mobilier închis, de acaju, solemn şi masiv, compus dintr-un bufet imens cu ornamente rococo, o masă lungă şi scaune drepte, absolut inconfortabile. Marcia se întrebă dacă sufrageria aceea fusese vreodată folosită. Covorul, în orice caz, era frumos şi în perfectă stare, cu toate că bordoul care-i domina culorile era puţin decolorat. Camera, care nu avea cămin şi era încălzită cu un simplu radiator electric, păstra o atmosferă glacială. Marcia şi Laurie mănncară cu plăcere supa fierbinte pe care le-o pregătise Yasuko-san şi se grăbiră să termine masa.

Seara li se păru interminabilă. Laurie se instală într-un colţ ca să răsfoiască nişte reviste, dar Marcia era prea îngândurată ca s-o poată imita. După ce culcă fetiţa, Marcia se înfăşură în palton şi se aşeză pe un fotoliu în salon, pândind întoarcerea lui Jeremy. Oare unde se dusese? Când se va întoarce? Avea prieteni în Kyoto? La cine se grăbise să fugă, abia coborât din tren? Să fie oare doar munca din laborator aceea care-l absoarbe atât de tare? Tot atâtea întrebări fără răspuns. Îşi dădu seama cât de puţine ştie despre viaţa soţului ei.

Soneria telefonului o făcu să tresară. Marcia o lăsă pe Sumie-san să ridice receptorul: apelul nu era în mod sigur pentru ea. Când tânăra japoneză o strigă, se ridică, luă aparatul şi auzi la celălalt capăt al firului vocea lui Alan Cobb. Nu mai avusese vreme să se gândească la el din clipa când, cu o seară în urmă, se despărţiră pe peronul gării. Avea impresia că fusese catapultată într-un univers cu totul străin de acela în care trăise până atunci.

— Ai găsit greu adresa? întrebă Cobb.

Ea ezită, neştiind cum să-şi ascundă neliniştile.

— Nu, nu prea, răspunse în sfârşit. Şoferul ne-a oprit mai întâi în fața unei porți care nu era cea bună, dar era vorba despre aceeaşi casă.

Răspunsul i se păruse cam laconic şi se grăbi să adauge pentru a-i alunga lui Alan eventualele bănuieli:

—Soțul meu nu era acasă şi n-a primit telegrama mea. Dar s-a întors astăzi.

—Aha, cu atât mai bine, zise Alan. Eram dezolat că te-am lăsat singură ieri. Păreai tare descumpănită. Mă întrebam cum te vei descurca. Ce face Laurie?

În atmosfera deprimantă a casei, vocea calmă a lui Alan Cobb avu asupra Marciei un efect relaxant. Ea o lega de lumea exterioară, aceea pe care o ştia dintotdeauna. Ca să prelungească puţin conversaţia şi să scape de temerile care o asaltau, se auzi glumind pe seama bucuriei

pricinuită Lauriei de prima zăpadă pe care o văzuse în viața ei şi îi descrise lui Alan pitorescul vilei în care locuia trecând sub tăcere toate aspectele neliniştitoare.

— N-ai uitat, sper, că vreau să-l întâlnesc pe soţul tău.

Nu uitase, dar era pe de altă parte convinsă că această perspectivă nu-l va încânta deloc pe Jeremy. Promise oricum să organizeze o întâlnire pentru una din, zilele următoare.

— Şi facultatea ta? Ce impresie ți-a făcut? reluă ea repede, terorizată de idea de a rămâne iarăşi singură cu gândurile ei.

— Este prea devreme încă pentru a mă pronunţa, dar promite să fie o experienţă interesantă. Am mâine primul meu curs. M-au cazat într-o clădire occidentală. Toată lumea de aici se dă peste cap să-mi intre în voie. Mi se întâmplă uneori să mă simt stânjenit de atâtea atenţii!

Mai vorbiră puţin despre toate şi nimic. Alan îi aminti Marciei intenția de a o lua pe Laurie la plimbare în oraş, într-o zi când vremea se va mai îmbunătăţi. Într-un târziu, închiseră. Marcia rămase o clipă nemişcată în hol, la baza scărilor, ascultând liniştea care apăsa atmosfera casei. Cât de misteroasă şi ostilă prezentei ei părea vila asta! Reprimându-şi un fior, plecă iute în salon şi se ghemui lângă şemineu,întinzându-şi înfrigurată mâinile îngheţate deasupra focului.

Şi atunci auzi o muzică stranie. Cineva atingea uşurel coardele unui instrument, acompaniindu-se la o tamburină. Marcia se ridică şi dădu ocol camerei pentru a vedea de unde vine zgomotul, S-ar fi zis că muzica nu venea din stradă, ci din cealaltă parte a casei, dincolo de uşa zăvorâtă. Ritmul obsedant, accentele melancolice îi măriră teama Marciei. O voce feminină se ridică deodată, îngânând un cântec de o infinită tristete. Apoi, se făcu iarăşi linişte, dar o linişte care părea că răsună în capul Marciei.

Era târziu când se hotărî,în fine, să se ducă în camera ei. Se pregătea să deschidă uşurel uşa, ca să nu-şi trezească fetița, când apăru Jeremy. Incapabilă să înfrunte o discuţie cu el, Marcia se prefăcu că nu l-a auzit intrând. Dar el o zărise.

— Aşteaptă o clipă, Marcia, zise el.

Ea rămase nemişcată, surprinsă de blândeţea neaşteptată a vocii lui. El îşi scoase pardesiul, eşarfa şi deschise uşa salonului.

— A mai rămas jar, zise el. Dacă reaprind focul, ai putea să-mi acorzi puţin timp?

Ea-l urmă în salon, încă ezitantă, şi se sprijini de cămin în timp ce el aţâţa focul punând cărbuni peste jar. El îi zâmbi cu zâmbetul acela dulce de odinioară.

— Nu trebuie să-mi porţi pică, zise el. Reuşesc să mă pun în locul tău. Primirea mea n-a fost chiar călduroasă, aşa-i? Dar m-ai luat pe nepregătite şi n-am ştiut ce să fac atunci când m-am trezit nas în nas

cu tine.

— Bineînţeles, iartă-mă, bolborosi ea, luptându-se cu dorinţa de a-l îmbrăţişa.

Lăsând vătraiul, el îşi îndreptă silueta înaltă şi subţire, îşi luă cu blândeţe soţia de umeri şi o sărută pe obraz. Uşorul lui miros de tutun cu care îşi umplea pipa îi gâdilă nările Marciei, familiar şi tulburător. Nu se mişcă. Instinctul îi spunea să aştepte. Nu era încă timpul să-i răspundă la sărut.

— Cât despre a găsi o soluție elegantă la problema ce ne preocupă, n-am avansat nici un pas față de altă dată, zise el. Dar am vrut să mă mai gândesc puţin.

Zărind, lângă şemineu, un scaun vechi, tapițat cu piele, el îl apropie de foc şi o puse pe Marcia să se aşeze. Ea se cuibări în timp ce Jeremy, sprijinit cu spatele de marmura căminului, cu faţa pe jumătate ascunsă în umbră, o observa cu atenţie. Oglinda mare, plasată în spatele lui reflecta forma saturniană a capului lui brunet.

— N-am avut niciodată intenția să te fac să suferi, Marcia, zise el în sfârşit. Şi cu atât mai puţin pe Laurie.

Ea rămase tăcută, aşteptând, continuarea.

— Nu cred că ai făcut bine venind, reluă el. Dar pentru că eşti aici, de ce să nu profiţi şi să vizitezi Japonia timp de câteva săptămâni şi să-i permiți Lauriei să trăiască o experienţă interesantă? Casa asta, bineînţeles, este la dispoziţia ta. Poţi să te instalezi cum vrei, astfel ca să poţi locui cât mai confortabil pe parcursul şederii tale aici.

Sensul cuvintelor era foarte clar, Jeremy înțelegea ca nevastă-sa să petreacă în Japonia câteva săptămâni plăcute de vacanță şi apoi, întorcându-se acasă, să-l şteargă pur şi simplu pe el din viața ei ca şi cum nu i-ar fi fost niciodată soț. Fără să răspundă, îşi ridică spre el ochii plini de lacrimi.

El făcu un efort vizibil pentru a-şi stăpâni nerăbdarea.

— Viaţa ţi s-a părut ţie întotdeauna mult mai simplă decât este în realitate, Marcia. Este uneori necesar să admitem că pot să apară, să le zicem, intemperii. Asta i se poate întâmpla oricui. Se întâmplă că drumurile noastre se despart. Asta-i tot.

— Te-aş fi urmat oriunde, zise ea.

El se încruntă iarăşi.

— Ne-am înţeles? întrebă el. Vei petrece aici o mică vacanţă şi apoi pleci?

Cu privirea aţintită asupra flăcărilor jucăuşe, ea clipi des, orbită de lacrimi. Refuzându-i propunerea lui Jeremy însemna să taie toate punţile. Acceptând-o, sau prefăcându-se că o acceptă, avea măcar posibilitatea să rămână în Japonia, aproape de soţul ei. Şi pentru moment nici nu cerea mai mult,

— De acord, zise ea dintr-o suflare.

El se aplecă, şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Am să fiu fericit să te ştiu aici. Mă crezi, draga mea? Mi se pare că a trecut multă vreme de când nimeni n-a mai râs în casa asta. Mi-ar plăcea să te aud râzând, Marcia.

Ea-i aruncă un zâmbet încă ud de lacrimi şi simţi renăscând în ea speranţa. La urma-urmei, partida nu era cu totul pierdută. Jeremy mai avea un pic de afecţiune pentru ea. Şi avea ceva timp la dipoziţie ca să-l recuce- ască. Poate că într-o zi...

— Aşa-i mai bine! zise el, atingându-i buzele cu degetele. Ţin foarte mult ca tu să te distrezi cât stai aici. Ai făcut deja cunoştinţă cu Nan Horner; o să-ţi prezinte o grămadă de lume. Mondenităţile din Kyoto mă lasă rece, dar dacă vrei, poţi să organizezi o mică recepţie într-o seară, sau să inviţi câteva persoane la cină.

Ea aprobă cu un zâmbet. Dacă ăsta era rolul pe care el voia să-l joace, ea era gata să se achite de el cât mal bine.

După ce o conduse până la uşa camerei ei şi îi ură noapte bună, Jeremy stinse lumina în hol şi se retrase în propriul lui dormitor. Câteva clipe lungi, Marcia rămase nemişcată, în picioare, în întuneric, evocând vremurile îndepărtate când el n-ar fi lăsat-o aşa, singură... Jeremy, Jeremy. Îi dori dintr-o dată cumplit prezența. Şi foamea aceea pe care nu şi-o putea satisface o tortura, o zdrobea. Să-l ştie atât de aprope de ea, în camera de alături, şi să nu fie acolo cu el i se părea mult mai crud decât să fie despărțită de el de un întreg ocean.

Totul, în jurul ei, era rece, ostil şi sumbru. Din cealaltă parte a casei răsună în liniştea nopţii sunetul sec al unei tamburine japoneze pe care cineva, punând-o la loc, o lovise din greşeală.

CAPITOLUL 6

Trecură câteva zile şi martie veni. Dacă zăpada mai domnea încă peste culmile munţilor, ea dispăruse însă de pe acoperişurile şi străzile din Kyoto; şi se simţiră curând, aduse de vântul din insule, primele miresme ale primăverii.

Nimic nu se schimbase în viaţa de la vilă. Jeremy rămăsese politicos, dar distant. Felul în care-şi petrecea zilele rămăsese pentru Marcia o enigmă. El se ducea uneori la laborator, sau măcar aşa bănuia ea, dar natura cercetărilor lui rămânea una dintre cele mai enigmatice.

La prima lui călătorie în Japonia, Jeremy Talbot, în colaborare cu doi sau trei savanţi specializaţi ca şi el în energetica nucleară, fondase un laborator în care investise o parte din capital. Scrisorile pe care i le trimitea la vremea aceea tatălui Marciei mărturiseau interesul entuziast pe care-l avea pentru cercetările sale. Marcia credea că el continua cercetările făcute în Statele Unite, al căror gust îl prinsese de la tatăl ei,înainte de război. Prin revistele ştiinţifice începuseră să apară articole semnate de Jeremy Talbot. Ziarele se arătaseră la un moment dat foarte interesate de cea ce ele numeau „experienţa de la Kyoto". Apoi, încetişor, presa tăcuse; Jeremy încetase să mai publice articole iar scrisorile lui făceau din ce în ce mai puţine referiri la cercetările lui. Acum, părea că şi-a pierdut entuziasmul; s-ar fi putut spune că proiectele lui iniţiale nu-l mai interesau, Se arăta ciudat de reticent de îndată ce ea aducea vorba de cercetările lui.

Această reticenţă o tulbura, Jeremy fusese întotdeauna un om pentru care ştiinţa reprezenta singura raţiune de a fi şi pentru nimic în lume n-ar fi fost de acord să-şi schimbe ocupaţia. Acum, însă, părea să aibă nişte preocupări mult mai întinse şi Marcia bănuia că există în el o suferinţă căreia era neputincioasă în a-i ghici cauzele. Erau zile în care Jeremy se închidea în camera lui şi nu ieşea decât ca să mănânce. Erau seri în care dispărea pur şi simplu, fără ca măcar să se obosească să spună unde se duce.

În ciuda grijilor ei, Marcia nu era chiar total nefericită. Jeremy nu-i arăta o indiferentă totală şi ea-i surprinsese, în câteva rânduri, privirea aceea căreia nu-i putea descifra sensul. Să rămână în Japonia lângă Jeremy, să câştige timp ca să poată într-un final să-l recâştige: pentru moment nu cerea mai mult.

Jeremy îi arăta fetiței o afecţiune cam distrată. Îi adusese într-o zi un kimono înflorat, ca să-i dea posibilitatea să se deghizeze în japoneză. Încântată, Laurie se grăbise să-l îmbrace; dar Sumie-san, cu un zâmbet jumătate indulgent, jumătate consternat pe buze, îi atrăsese atenţia că o japoneză nu purta kimono în felul acela, partea dreaptă peste cea stângă, decât în clipa morţii. Laurie şi Marcia învățară astfel regula elementară care cerea ca un kimono să fie închis cu partea stângă peste parte dreaptă.

În altă zi, Jeremy le aduse bilete la teatrul *Kabuki* ale cărui reprezentaţii durau, ca de obicei, aproape o zi întreagă. Marcia sperase că soţul ei li se va alătura; dar trebui să se lase repede păgubaşă şi o invitase pe Nan Horner.

Teatrul *Kabuki* fusese o experienţă pasionantă. Niciodată, în America, Marcia nu văzuse decoruri mai bogate şi costume mai frumoase. Mimica actorilor era, în general, destul de explicită şi, în ciuda lungimii unor tirade, subiectul putea fi înţeles - actorii coborau uneori în sală pentru a-şi face intrările şi ieşirile. Nan îi explică Marciei că majoritatea japonezilor nu înţelegeau mai mult decât ea, textul pieselor *Kabuki* fiind scris în limba veche de la curtea Imperială, dar că ştiau cu toții acţiunea.

Marcia şi Laurie începură să facă numeroase plimbări pe jos ca să viziteze Kyoto. Tânăra americană fusese repede cucerită de oraşul acela cenuşiu înveselit cu strălucitoare pete de culoare, ca şi de blândeţea locuitorilor lui. O interesa cu atât mai mult cu cât Jeremy alesese să trăiască acolo. În orice clipă, oriunde ar fi fost, ea încercă să găsească un răspuns la întrebările care o torturau.

Ca să-i facă plăcere lui Jeremy, făcuse chiar un proiect de dineu, aşa cum sugerase el. Îi vorbise soțului ei despre Alan Cobb şi despre dorința exprimată de acesta de a-l cunoaşte pe Jeremy Talbot care era ca şi el un prieten al lui Brewster.

Jeremy ridicase din umeri la numele de Brewster, dar nu se împotrivise venirii lui Cobb. Marcia decisese s-o invite şi pe Nan Horner şi se surprinse aşteptând seara cu pricina cu o anume nerăbdare. Poate că dineul acela va fi, în ultimă instanţă, o schimbare salutară pentru Jeremy, care trăia atât de retras.

Cu câteva zile înaintea datei convenite, Marcia se sculă dis-de-dimineață adulmecând miresmele primăvăratice. Imediat după micul-dejun, Laurie fugi în grădină să se joace. Fetița, a cărei imaginaţie era debordantă, se distra foarte bine de una singură, inventându-şi la

nevoie tovarăşi de joacă. Dar maică-sa ştia că arde de dorinţă de a face cunoştinţă cu alți copii. Marcia îl abordase într-o zi pe Jeremy şi-l întrebase dacă Laurie ar avea voie să se joace cu copiii familiei Minato. Foarte reticent, Jeremy se mărginise să spună că pentru a avea relaţii de bună vecinătate era mai bine să stea fiecare la el acasă.

Marcia nu insistase. Dar, în acea dimineaţă, ieşind pe verandă ca să supravegheze joaca fetiţei, observă că poarta ce dădea în grădina vecinilor era larg deschisă şi un grădinar japonez făcea naveta între cele două părţi ale grădinii. Nemişcată, pe malul eleşteului, Laurie părea că pândeşte mişcările unei păsări, ţinea de mână păpuşa ei favorită şi o agita ca şi cum ar fi făcut semn cuiva să vină. Comparaţia era chiar dintre cele mai exacte: pe poarta deschisă, înainta cu paşi prudenţi, solemnă şi îmbrăcată într-un kimono înflorat, fetiţa japoneză de alături. Privirea strălucitoare îi era fixată pe păpuşa Lauriei şi tentaţia era vizibil mult prea puternică pentru a-i putea rezista.

Laurie, tot nemişcată, îi făcu scurt cu ochiul maică-si care privea scena şi îşi continuă manevra. Pas cu pas, fetiţa, cu braţele întinse, ajunse lângă păpuşă. Se pregătea s-o apuce cu mânuţele ei grăsuţe când Chiyo Minato ieşi în fugă din casa vecină şi luă copilul în braţe. Dezamăgită, fetiţa începu să plângă încetişor; maică-sa o făcu să tacă, încercând să o consoleze.

Jignită de această atitidune, Marcia decise că este cazul să intervină şi ea. Coborî repede scările exterioare şi uitând că vecina ei nu-i înţelegea limba:

— Lăsaţi-le să se joace împreună, vă rog, zise ea pe un ton grăbit. Laurie nu are pe nimeni cu care să se joace. Nu-i va face nici un rău fetiţei dumneavoastră.

Tânăra japoneză semăna ea însăşi cu o păpuşă. În acea zi, purta un kimono bleumarin cu flori roz. Părul negru îi era strâns pe ceafă într-o coadă dreaptă: cu toate că cea mai mare parte a japonezelor adaptaseră coafura occidentală, ea, Chiyo, nu-şi tăiase părul lung. Trăsăturile delicate îi erau la fel de inexpresive ca ale unei stampe japoneze.

— Nu înţelegeţi? strigă Marcia. Of, Dumnezeule! *Chot- to matte, kudasai* - o clipă, vă rog, adăugă ea, aducându-şi brusc aminte una dintre puținele fraze din repertoriul ei japonez,

Femeia ezită. Marcia se năpusti în casă, în căutarea lui Sumie-san, care vorbea şi înţelegea englezeşte mult mai bine decât voise să-i arate Marciei în seara venirii lor. Dar când Marcia se întoarse în grădină, însoţită de Sumie- san, Chiyo Minato dispăruse şi poarta de comunicare era iarăşi închisă.

Dezumflată, Laurie se aşeză pe un pietroi, Avea lacrimi în ochi.

— Zău că nu-i amabilă deloc! gemu ea. Nu voiam să-i fac nici un rău lui Tomiko, aş fi lăsat-o chiar să se joace cu păpuşa mea. De ce a luat-o în casă?

Ne prea ştiind ce să-i răspundă fiicei sale, Marcia se întoarse spre Sumie-san:

— De ce mica vecină nu se poate juca aici?

Sumie-san scutură din cap şi bolborosi câteva fraze de neînțeles unde era vorba despre o vulpe.

— Vulpe? întrebă Marcia. Ce poveste este asta cu vulpea?

Încurcată, Sumie-san aruncă o privire fugară spre casa vecină şi coborî vocea:

— Vulpe este spirit rău, zise ea. Vulpea intrat în doamna. Face lucruri foarte rele.

Expicațiile lui Sumie-san n-o satisfăcură deloc pe Marcia, dar nu insistă şi o trimise pe micuţa servitoare la treburile ei.

— Este inutil, Laurie, nu vom afla nimic în plus. Sumie-san nu ştie probabil să facă diferenţa între fabulă şi realitate. Tare mi-e teamă, draga mea, că va trebui să renunţi la ideea de a te juca alături de copiii vecinilor.

În aceaşi seară Marcia îi povesti incidentul lui Jeremy.

— Sumie-san mi-a spus vag ceva despre o vulpe care, după cum spunea ea, „a intrat în doamna". Ce voia exact să spună? Şi cu ce le priveşte asta pe micuţa Tomiko şi pe Laurie?

Jeremy scutură capul cu un aer exasperat.

— Dacă începi să asculţi poveşti despre vulpi care se preschimbă în femei şi femei care se schimbă în vulpi...! zise el ridicând din umeri. Nu te mai ocupa de tâmpeniile pe care le debitează Sumie-san şi mai bine ai grijă ca Laurie să nu mai intre în grădina familiei Minato. Ți-am mai spus că vreau să am cât mai puţin de-a face cu ei.

Marcia trebui să se încline, gândind totuşi că ordinul soţului ei nu se justifica prin nimic - cât despre comportarea vecinilor, aceasta părea destul de bizară. Cu o seară in urmă, când ieşise să se plimbe cu Laurie pe colină, Minato-san ieşise în pragul porţii lui şi le privise fix, aşa cum o privise cu câteva zile în urmă, pe Marcia, de sus din galerie. Ceilalţi vecini japonezi ai lor îşi manifestau uneori în privinţa lor, aşa cum era şi normal, o curiozitate puţin indiscretă; dar la Minato-san era ceva mai mult decât simplă curiozitate. Animozitate, oare?

Marcia îi salutase politicos spunându-i bună ziua - *O-hayo goazimasu*. Dar Minato nu reacţionase. Se gândise o clipă să-i spună soţului ei de comportarea stranie a lui Ichiro Minato, dar renunţase curând la această ide. Cea mai măruntă aluzie la familia Minato părea să-l indispună îngrozitor pe Jeremy.

Şi ea mai ştia de altfel, dinainte, că el se va eschiva de la orice fel

de explicaţie.

Incidentul o făcuse să-şi pună întrebări în legătură cu Ichiro. Ce meserie putea să aibă? Îl puteai vedea, practic mereu acasă, cu faţa congestionată ca a unui mare amator de *sake*, şi nu părea să aibă nici un fel de ocupaţie constantă. Şi dacă familia Minato era indezirabilă, de ce oare Jeremy continua să-i închirieze o parte din casa lui?

Marcia vedea apropiindu-se data dineului cu o nerăbdare crescândă. Altă dată, Jeremy se arătă mândru de nevasta lui; o găsea drăguţă, elegantă şi aprecia felul în care se îmbrăca. Ea hotărî să îmbrace în seara dineului o rochie bleu-lavandă care-i venea foarte bine la tenul închis şi cu care soţul ei n-o mai văzuse niciodată îmbrăcată: bleu-lavandă era culoarea preferată a lui Jeremy. Simţea nevoia să fie în ochii lui o altă femeie: frumoasă, atrăgătoare, demnă de a fi dorită. Dacă ar putea să-l ia pe nepregătite, să-l facă să arunce masca! Pentru că răceala pe care i-o arăta Jeremy nu era în mod sigur decât o mască destinată a-i ascunde sentimentele cele mai drăgăstoase.

Când veni ziua dineului, Marcia decise, după-amiază, să înveselească puţin salonul şi o trimise pe Sumie-san să cumpere ceva din care se putea face un buchet. Dar fu foarte contrariată când văzu ciudatul amestesc pe care i-l adusese tânăra japoneză: câteva flori încă îmbobocite, câţiva vreji de mazăre cu păstăi cu tot, frunze uscate şi crengi.

Ca să n-o supere pe Sumie-san, Marcia se strădui să pună acele elemente heteroclite într-o vază, în mijlocul mesei. Dar Marcia habar n-avea de subtilităţile aranjamentelor florale japoneze şi eforturile ei se soldară cu un eşec total. La vederea sărmanului ei buchet, cele două femei, la început consternate, sfârşiră prin a izbucni în râs. Râdeau încă din toată inima când Jeremy intră în cameră.

— Priveşte grozăvia asta! gemu Marcia. N-ai putea tu s-o rogi pe Sumie-san să aranjeze puţin chestia asta? Dacă i-o cer ei, începe să dea din cap.

Jeremy studie buchetul cu un aer pe jumătate amuzat, pe jumătate ironic.

— Buchetele japoneze nu sunt destinate să fie puse în mijlocul mesei şi indiferent în ce perspectivă, zise el. Ceea ce contează este linia şi nu că în occident, forma, culoarea. Japonezii cred că un buchet trebuie pus lângă zid.

— Dar Sumie-san nu s-a dus în mod sigur la o florărie! Trebuie că a a adunat aceste... ingrediente din grădină. Ştiu să fac un buchet frumos din flori adevărate, dar cum ai vrea ca eu să...

Privirea lui Jeremy deveni dură.

—Sigur, ai dreptate. O occidentală adevărată este adesea dezorientată în orient şi mult mai neîndemânatică decât ar putea să

creadă. Aşteaptă-mă o clipă. Vreau să văd dacă nu putem găsi pe cineva care să te ajute.

Şi întorcându-i spatele ieşi din cameră.

Expresia din privirea lui o umplu pe Marcia de o mâhnire surdă, ţinând pentru ea însăşi regretul că îi vorbise lui Jeremy despre buchet, o trimise pe Sumie-san la bucătărie şi aşteaptă întoarcerea soţului ei.

Câteva clipe mai târziu îi văzu, spre marea ei surpriză, apărând, însoţit de vecina lor.

— Poţi să fii liniştită acum, zise el cu o umbră de ironie în voce. Va face ea buchetul.

Chiyo Minato se înclină în faţa Marciei şi murmură în japoneză câteva formule de politeţe. Aruncă buchetului o privire neutră şi începu să-l desfacă. Jeremy rămăsese in cameră şi privea scena cu un zâmbet enigmatic pe buze.

„Ce curios, gândi Marcia. De ce o fi chemat-o pe doamna Minato, el care vorbeşte mereu de faptul că trebuie să-i evităm pe vecinii noştri?"

Chiyo îşi puse materialul pe bufet şi se apucă de treabă. Cu mâinile micuţe şi grăsuţe, luă o crenguţă, o despuie de câteva frunze, imprimându-i curbura dorită: gesturile ei, rapide şi precise, aveau o graţie exotică. Jeremy o privea lucrând cu o satisfacţie vizibilă. Marcia se simţi deodată îngrozitor de stângace şi neîndemânatică. Instinctiv se îndepărtă de Chiyo pentru a nu-i da posibilitatea lui Jeremy să facă o comparaţie între ea şi micuţa şi delicata japoneză.

După ce făcu ultimul retuş buchetului, Chiyo se dădu înapoi câţiva paşi pentru a-şi examina cu ochi critic opera. Buchetul era o versiune stilizată a naturii însăşi: punea în valoare eleganţa liniilor unei crengi uscate, perfecţiunea unei frunze, promisiunea închisă într-un boboc de floare încă nedeschis.

Chiyo se înclină iarăşi în faţa Marciei şi pronunţă câteva cuvinte neinteligibile.

— Spune că nu este foarte satisfăcută de rezultatul obţinut, traduse Jeremy. Genul ăsta de creaţie necesită, după părerea ei, mult mai mult timp din partea celui care o face. Trebuie mai întâi gândită şi apoi făcută.

— Găsesc că este absolut fermecător, zise Marcia cu sinceritate. N-aş fi putut niciodată să-l fac aşa. Mulţumeşte-i te rog din partea mea.

— Inutil: ştie destulă engleză pentru a fi înţeles ce-ai spus. Sunt încântat că ai ştiut măcar să-i apreciezi talentul.

Cuvintele astea erau în mod ostentativ rostite ca s-o rănească. Brusc, Marcia înţelese că Jeremy o chemase pe Chiyo doar să-i trezească ei un penibil sentiment de inferioritate.

Doamna Minato mai murmură câteva cuvinte şi se înclină pentru a-şi lua rămas bun, evitând în acelaşi timp privirea Marciei. Jeremy ieşi s-o conducă şi Marcia rămase singură. De ce voise oare să fie atât de rău?

Pierdută în gândurile ei, fixa în continuare buchetul când Sumie-san intră ca să admire opera lui Chiyo.

—*Naisut nalsu*, şuşoti ea. *Kirei desu, ne*?

Marcia aprobă cu un semn.

— Da, e drăguţ. Chiar foarte drăguţ. Dar tot n-am nimic ca să ornez mijlocul mesei.

Îmbrăţişând cu privirea încăperea întunecoasă, avu brusc un sentiment de revoltă. La urma-urmei, occidentalii nu erau nici atât de lipsiţi de imaginaţie şi nici de talent aşa cum voia Jeremy să insinueze.

— Hai cu mine, Sumie-san. Mergem la florărie.

Îşi puseră paltoanele, ieşiră şi găsiră nu departe de vilă un taxi liber, căruia Sumie-san îi dădu instrucţiunile de rigoare.

Prăvălioara strâmtă în fata căreia le depuse taxiul avea o mulţime de soiuri de flori la preturi foarte avantajoase. Obişnuit să-şi vândă marfa cu bucata, florarul fu stupefiat s-o vadă pe Marcia cumpărând cu braţul gla- diole, dalii şi bujori. Tânăra americancă se mai linişti găsind florile cu care era atât de familiarizată.

Întorcându-se douăzeci de minute mai târziu cu braţele încărcate de buchete începură să le aranjeze. Sumie-san scoase dintr-un dulap două cupe mari, enorme, pe care Marcia, după ce le umplu cu flori, le plasă chiar pe jos în două colţuri opuse ale sufrageriei. Apoi, improviză în mijlocul mesei cu ajutorul unei cupe scunde şi largi un arajament floral în care corolele, cu tija tăiată, pluteau pe apă. Era târziu când îşi termină treaba. Cele două buchete, în culori vii, înveseliseră considerabil camera. Dar zărind pe bufet minunatul buchet făcut de Chiyo, Marcia avu deodată sentimentul că făcuse ceva grosolan în comparaţie cu opera de artă a frumoasei japoneze.

Urcă în camera ei ca să se îmbrace. Dar nu simţi decât o plăcere măruntă îmbrăcând rochia bleu. În picioare, în fata oglinzii, îşi examină cu ochi critic silueta înaltă şi subţire şi se găsi prea stângace şi total lipsită de grație.

Cu un gest nerăbdător, îşi puse cerceii. De ce oare să se îndoiască atât de ea însăşi? Da, doamna Minato era într-adevăr foarte drăguţă; dar dacă începea să-şi facă tot felul de complexe de fiecare dată când soţul ei se uita admirativ la altă femeie, atunci îşi pregătea multe zile triste! Dădu o ultimă perie peste păr, aruncă o ultimă privire aprobatoare imaginii sale reflectată în oglindă şi ieşi.

Cum Jeremy nu terminase să se îmbrace, îşi puse un palton pe umeri şi ieşi în grădină să ia o gură de aer curat. Luna se ridicase,

enormă, pe cerul plin de stele. Văzându-i discul palid ieşind din spatele siluetei negre a unui pin, Marcia îşi aminti strania remarcă a Nanei Horner referitoare la luna plină şi nu mai puțin strania reticentă care o făcuse să-i evite întrebările. Era lună plină de mai multe zile şi nimic extraordinar nu se întâmplase. Jeremy nu-i acordase, după toate aparențele, nici o importantă; lipsise în mai multe rânduri, dar aceste bruşte dispariţii nu aveau nimic neobişnuit.

Marcia inspiră adânc aerul proaspăt, încărcat de miresme de răşină şi se pregătea să intre în casă când auzi un oblon închizându-se uşurel la etajul superior, în partea de casă ocupată de familia Minato. Rămase nemişcată şi ciuli urechile.

Dar totul era iarăşi tăcut.

Şi totuşi ar fi putut jura că cineva o urmărea din spatele oblonului pe jumătate închis. Poate Minato-san? Nu se sfiise până atunci s-o privească făţiş. De ce s-ar ascunde acum? Sau poate că... misterioasa prezență de care Marcia era atât de conştientă, era frumoasa Chiyo?

Brusc stânjenită, Marcia intră în casă.

Jeremy aţâţa focul în salon. Ezită o clipă în prag, de teamă să nu zărească în ochii lui iarăşi acea lucire răutăcioasă de mai devreme. El lăsă jos căldarea cu cărbune şi se întoarse spre ea cu o mină absentă, ştergându-şi mâinile cu batista.

Ea traversă repede camera şi se apropie de soțul ei, emoţionată ca o fetişcană gătită ca să-i placă primului ei iubit. Nemişcată în fața lui, îl întrebă din priviri, aşteptând un cuvânt de laudă pentru rochia ei cea nouă. Jeremy o măsură din priviri. Buzele lui subţiri nu zâmbiră, fața slabă rămânea impasibilă. Dar lumina rea din ochi dispăruse. Brusc, expresia i se îmblânzi:

— Eşti adorabilă, zise el, regăsind din instinct formula pe care o folosea pe vremea când erau proaspăt căsătoriţi.

Şi, uşor, cu un deget, atinse părul negru al Marciei.

Ea nu îndrăzni să se mişte, cu toate că tânjea să-i ia în brațe şi să-i ofere buzele pentru un sărut. Clopoţelul de la poartă sună, inoportun, punând capăt clipei de intimitate.

Nan Horner sosea prima. Marcia îi ieşi în întâmpinare. Nan îşi scoase şoşonii,îşi puse o pereche de cipici de casă şi intră cu dezinvoltură. Laurie, cu părul îngrijit pieptănat şi aranjat prin grija lui Sumie-san, coborî scările în fugă. Maică-sa îi dăduse în mod excepţional voie să rămână la cină cu condiţia să nu pună prea multe întrebări.

Jeremy o primi pe Nan cu multă cordialitate, o invită în salon şi, cunoscându-i gusturile, îi servi degrabă un pahar mare de whisky. Nan părea pusă pe harță.

— Era şi timpul să-fi chemi nevasta şi fiica în Japonia, îi aruncă ea pe un ton aproape agresiv,

El nu muşcă momeala.

— Este vorba doar despre o simplă vacanță, zise sec. Marcia doreşte ca Laurie să fie educată în America, şi eu îi împărtăşesc vederile.

— Nu mai spune prostii, replică Nan aşezându-se pe un scaun tapițat cu catifea. Copila asta are, dimpotrivă, tot interesul să vadă cum se trăieşte şi aiurea.

Ea-şi lăsă să cadă unul din cipici, îşi mişcă degetele de la picioare şi reluă:

— Dacă ar depinde de mine, călătoriile ar trebui să devină pentru toate ființele umane o instituţie obligatorie.

— Ăsta este motivul pentru care n-ai mai ieşit practic din Japonia? îi aruncă Jeremy.

Ea-i aruncă o privire lungă, a cărui semnificaţie îi scăpă Marciei. Apoi, zise întorcându-se spre Laurie:

— Uite, ți-am adus un cadou.

Laurie sări de pe taburetul pe care se aşezase cuminte şi luă pachetul pe care i-l întindea Nan. Primind încuviinţarea mamei ca să-l deschidă, începu să desfacă sforicica alb-roşie.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând o foaie de hârtie, ciudat împăturită care fusese prinsă sub şnur.

— Se numeşte *noshi*. Este un peşte stilizat care, în Japonia, însoţeşte în mod tradiţional toate cadourile. Este, dacă vrei, un soi de amuletă purtătoare de noroc.

— Oh, priveşte, mami! strigă Laurie în timp ce desfăcea pachetul. O mască micuţă!

Era efectiv o minusculă mască din ipsos, reprezentând un drăcuşor bucălat, cu fața roşie şi cu colți ascuţiţi. Urâţenia lui era, în acelaşi timp, comică şi nicicum înspăimântătoare aşa cum era masca, sculptată care împodobea camera lui Jeremy.

— Mi s-a părut data trecută că te interesează cartea mea despre măşti, zise Nan. Aşa că m-am gândit că vei fi încântată să ai una mică doar pentru tine.

După ce-i mulţumi Nanei, vizibil încântată, Laurie se întoarse în fotoliul de lângă foc şi se adânci în contemplarea măştii, căreia, reflexele focului făceau să-i joace pe faţă tot felul de grimase caraghioase.

Puţin după acea, clopoţelul sună iarăşi. Sumie-san îl introduse în salon pe Alan Cobb. Marcia aproape că îi uitase figura; dar foarte repede coama lui de un blond roşcat şi ochii cenuşii mereu gata să zâmbească îi rede- veniră familiare. Jeremy era în continuu irascibil şi nervos; prin comparaţie, Alan Cobb i se părea surprinzător de destins şi calm. Marcia crezu totuşi că are faţă de Jeremy o anumită rezervă şi că-l studiase cu interes.

Jeremy îi strânse mâna lui Alan cu o cordialitate pur formală. Nu-i plăceau deloc străinii şi întotdeauna îi fusese greu să-şi facă noi prieteni.

Făcură cerc în jurul căminului, în timp ce Marcia le explica Nanei şi lui Jeremy că Alan Cobb venise să predea la o facultate din Kyoto.

— Şi-ţi place să lucrezi cu japonezi? întrebă Nan.

Cobb luă paharul pe care l-l întindea Jeremy şi privi lichidul de culoarea chihlimbarului în lumina flăcărilor,

— Cred că o să-mi placă. M-au primit cu o amabilitate şi o căldură extraordinară.

— Nu trebuie să fii surprins, zise Nan. Profesorii americani sunt la mare cinste aici.

— Da, ştiu. Dar ar fi fost normal să ne poarte pică încă un timp.

— Nu vorbi aşa, îl întrerupse Jeremy, dacă i-ai cunoaşte pe japonezi ai şti ce gândeşte marea lor majoritate despre război, Nu militarii, ci poporul. Să presupunem că te găseşti într-un rapid care se ciocneşte de un alt tren şi că această coliziune face un mare număr de victime. I-ai face responsabili pe călători de accident? Mai degrabă pe tehnicienii de la căile ferate.

— Dar dacă exact călătorii şi-au ales tehnicienii? interveni Marcia. Dacă beneficiarii şi-au delegat responsabilitatea companiei de căi ferate?

Nan bău o înghiţitură de whisky şi scutură din cap.

— Nu este cazul Japoniei, Este uşor să spui că un popor va avea întotdeauna conducătorii pe care-i merită. Dar Japonia, vedeţi voi, era încă înainte de război, o țară feudală - cu toate că abolise, în principiu, privilegiile feudale. Călătorii, ca să reiau metafora lui Jeremy, nu erau capabili să-şi impună voinţa tehnicienilor sau să reuşească singuri să conducă trenul. Credeau în conducătorii lor, oricare erau aceştia. Erau printre ei, evident, şi oameni cu idei progresiste, liberale; dar aceştia erau mereu ținta militarişti lor care mergeau uneori până la asasinat pentru a-i înlătura. Poporul era obişnuit, din vremuri foarte, foarte vechi, să asculte de poruncile puterii. Conceptul de democraţie este foarte nou aici şi va trebui să treacă multă vreme până se va instala într-adevăr în minţile oamenilor.

— Bănuiesc că toate astea sunt adevărate, zise Alan. Dar, pentru că mie mi se întâmplă să mai am încă la adresa japonezilor unele reacţii de ordin... să spunem afectiv, de ce n-ar fi şi pentru el la fel? Când văd un japonez zâmbindu-mi cu atâta amabilitate, nu mă pot împiedica să gândesc că poate acelaşi tip, în timpul războiului, a fost unul unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai noştri. Nu vorbesc decât despre bărbaţii maturi: elevii mei sunt prea tineri pentru a-şi aminti altceva decât bombardamentele.

—Ai făcut războiul? întrebă Jeremy.

Alan îşi sorbi whisky-ul studiind cu atenţie fata lui Jeremy.

—Într-un anume fel, da, zise el laconic.

Nu făcuse încă nici o aluzie la Brewster şi Marcia se întrebă de ce.

Sumie-san veni să anunţe că masa era gata şi Marcia îşi invită musafirii în sufrageria pe care, buchetele mari de flori şi lumânările aprinse de pe masă o făcuseră mai puţin sumbră, aproape primitoare. Remarcând aproape imediat compoziţa florală a lui Chiyo, Nan întrebă cine era autorul.

—Vecina noastră, Doamna Minato, zise Marcia.

Nan dădu gânditoare din cap, aruncându-i tinerei o privire întrebătoare. „Deasupra familiei Minato pluteşte un mister, gândi Marcia, iar Nan ştie precis despre ce este vorba".

O dată invitaţi aşezaţi la masă, ea începu să le povestească despre eforturile de a face un buchet din ciudata adunătură din care Chiyo reuşise un lucru atât de minunat. Fără să-l privească pe Jeremy, ea-şi povesti păţania pe un ton amuzat, astfel ca Nan să considere absolut normală chemarea în ajutor a lui Chiyo. Când se întoarse în fine spre Alan ca să-i întrebe de facultatea unde preda, Marcia avu sentimentul că trecuse de un mare hop.

— Faptul că nu ştii japoneza nu-ţi pune prea multe probleme? întrebă ea.

— Ba cum să nu! Am cerut un translator, dar conducătorii facultăţi mi-au spus că n-au aşa ceva. Ei spun că studen{ii mei au învăţat engleza la şcoală şi că, în consecinţă, sunt capabili şi obligaţi să mă înţeleagă. Dar realitatea nu este chiar atât de simplă. Elevii mei vor să pună carul înaintea boilor; cunoştinţele lor lingvistice sunt prea elementare pentru a fi în stare să asimilieze noţiunile, destul de subtile, pe care încerc să-i fac să le reţină. Sunt obligat să le vorbesc foarte rar şi să revin mereu asupra celor ce le-am spus - şi încă nu sunt foarte sigur că m-au înţeles. Cu atât mai mult cu cât se încăpăţânează să nu-mi pună nici o întrebare şi să nu discute.

— Este absolut normal, zise Nan. Nimic nu este mai nepoliticos, în Japonia, decât să pui întrebări. Dacă vei reuşi să treci peste acest obstacol, am să-mi scot pălăria în fata ta. Asta-i exasperează pe profesorii străini care predau aici. Dacă nu există un schimb de idei, cum poţi oare să afli ce gândesc oamenii? Cu toate astea, numai Dumnezeu ştie dacă japonezii au nevoie de asta! Li se inoculează de la şcoala primară că trebuie să se conformeze normelor care le sunt impuse. Japonia este, prin excelenţă, tara tradiţiilor; eşti obligat să accepţi o dată pentru totdeauna şi fără discuţii principiile stabilite.

Alan zâmbi uşor ironic;

— Nu sunt prea sigur dacă, în zilele noastre, nu există aceeaşi tendinţă şi în America! remarcă el.

Sumie-san aduse pe masă o supieră aburindă şi convivii, înfriguraţi, începură să mănânce supa fierbinte cu o evidentă satisfacţie. Deodată, Marcia tresări: în liniştea casei se auzea vocea blândă şi melancolică pe care o mai auzise cântând cu câteva zile în urmă. *Samisen*-ul acompania insistent strania melopee.

Nan îi aruncă lui Jeremy o privire pătrunzătoare. Jeremy nu se clintise, dar Marcia îl simţi foarte atent la muzica venită din apartamentul alăturat. Mânca mecanic, luând şi punând pe rând pe masă sarea, oțetul şi uleiul de măsline, dar fără să mai fie atent la conversaţia oaspeţilor săi.

Nan încercă prima o diversiune.

— Alan Cobb? zise ea gânditoare. Numele ăsta îmi spune ceva... Cum se face că-mi sună familiar?

— A scris cărți şi e celebru, interveni Laurie. La aeroport,în Tokyo, au venit să-l întâmpine o grămadă de ziarişti şi de reporteri.

Alan o ameninţa cu degetul.

— E tare drăguţ din partea ta că faci aceste precizări, dar mă pui, să ştii, într-o situaţie foarte delicată!

—Ai publicat o carte în Japonia? întrebă Nan.

— Oh, cărţulia mea nu era prea grozavă, zise evaziv Alan. Acum încerc să o fac uitată printr-o alta care va avea poate o notă mai optimistă.

„Despre ce scria oare în acea primă carte despre care în mod vizibil nu vrea să vorbească?" gândi Marcia.

—Sunt absolut de acord cu,,nota optimistă", zise Nan, dar pot să te întreb cum scontezi, în vremurile noastre, să realizezi un asemenea miracol?

— Este mai puţin dificil decât aţi crede, replică Alan zâmbind, fără să pară că s-a formalizat de tonul volt provocator al întrebării ce-i fusese pusă. Mă mulţumesc să caut oameni care au trecut prin clipe grele, de orice fel, şi care au reuşit să le depăşească trăgând, sau cel puţin aşa presupun, vreo învăţătură.

Aruncă o privire în direcţia gazdei sale. Dar Jeremy, cu urechea încă ciulită la muzica îndepărtată, avea o mină absentă. Marcia se strădui să schimbe subiectul conversaţiei.

— Şi ce mai face Yamada-san, Nan? Am fost foarte încântată să-l cunosc atunci.

La numele lui Yamada-san, Jeremy deveni atent.

—Şi unde l-ai cunoscut tu pe Yamada-san? o întrebă pe nevastă-sa.

— La mine, i-o tăie sec Nan. Venise să-mi aducă un exemplar dintr-o culegere pe care tocmai o publicase. O culegere intitulată „*Floarea lunii*", adăugă ea, luându-şi privirea de la Jeremy.

— Nan mi-a tradus unul sau două din poemele acelea, zise

Marcia. Le-am găsit stranii, dar mi-au plăcut foarte mult.

Jeremy, al cărui ten palid se mai colorase putin, o privi pe Nan cu un aer vădit reprobator. Făcându-se că nu observă, Nan continuă impasibilă:

— Yamada-san venise iar să-mi facă o vizită neanunțată. Nu mă aşteptam să-l văd. Mă felicit că Marcia a putut să-l cunoască: este spiritul cel mai distins pe care-i cunosc. Şi-a pierdut unicul fiu în timpul războiului şi aparenta lui seninătate ascunde o mare durere. Yamada-san este un descendent autentic al samurailor de altă dată, nefericitul!

— De ce epitetul ăsta? întrebă Marcia.

— Din cauza nevesti-si. Doamna Yamada este o fanatică a *demoukurashii*- este vorba, după cum v-ați putut da seama, despre democraţie! - şi a adoptat hotărâtă moda japonezei moderne. Nu mai vrea să meargă la câţiva paşi în urma soţului ei, votează, ţine discursuri femeilor japoneze. Toate astea sunt evident destul de neplăcute pentru Yamada-san, căruia soţii femeilor cărora ea li se adresează vin şi-i fac reproşuri amare. Din punctul lui de vedere, era nouă care se deschide pentru Japonia nu poate fi decât regretabilă.

Jeremy, care nu părea să acorde convesaţiei decât o atenţie distrată, îl fixă deodată pe Alan Cobb cu o ciudată ostilitate:

— Marcia mi-a spus că te cunoşti cu familia Brewster.

Alan aprobă indiferent.

— Am scris acum câţiva ani un articol despre Mark Brewster pentru o revistă ştiinţifică. Am rămas în relaţii bune şi îi fac o vizită de fiecare dată când mă duc la Washington. Sper că ştii că-ţi poartă o stimă deosebită?

— El a avut mereu tendinţa să facă prea mult caz pe seama oamenilor, replică sec Jeremy.

--N-aş fi atât de sigur, zise Alan fără nici cea mai mică urmă de glumă în voce.

A fost rândul lui Jeremy să întoarcă acum capul.

Marcia avea strania senzaţie că asistă, sub acoperământul banal al schimbului de replici dintre cei doi bărbaţi, la un adevărat duel verbal la capătul căruia, fără să se fălească măcar cu asta. Alan dăduse lovitura de graţie adversarului său.

Trecu o clipă penibilă. Apoi, când Nan tocmai deschidea gura să spună ceva, Sumie-san intră brusc în cameră. Cu o mină îngrijorată, ea-i spuse în şoaptă câteva cuvinte lui Jeremy şi Marcia auzi în treacăt numele lui Minato-san.

Jeremy îşi pusese şerveţelul pe masă şi se pregătea să se ridice când Ichiro Minato, foarte agitat, apăru în pragul sufrageriei. Cicatricea urâtă care-i brăzda fruntea se înroşise sub imperiul furiei şi

sudoarea îl curgea pe faţă.

— Sunt dezolat, zise Jeremy. Se pare că a izbucnit o criză la vecinii noştri. Vă rog frumos să mă iertaţi.

Fără să mai adreseze un cuvânt lui Minato-san se ridică şi ieşi din încăpere. Japonezul rămase o clipă nemişcat în cadrul uşii scrutând cu atenţie feţele convivilor,

— *Komban wa* - bună seara, Minato-san, zise Nan.

— *Komban wa*, zise el înclinându-se în direcţia americancei.

Privirea i se opri asupra lui Alan Cobb şi întârzie asupra Marciei. Apoi, cu o mişcare de o precizie pur militară, se întoarse pe călcâie şi plecă după Jeremy.

— Uite un tip care a fost în armată, observă Alan Cobb.

— Da, aprobă Nan, A fost chiar soldat şi dacă am înţeles eu bine, un soldat dur. Necazul este că nu se poate hotărî să îmbrăţişeze altă meserie. Jerry i-a găsit un post foarte interesnt în Hokkaido, anul trecut, dar nevastă-sa n-a vrut să meargă cu el. A rezistat să stea două luni...şi apoi s-a întors aici.

— Nu voia probabil să se despartă de nevastă-sa, zise Alan.

— Da, cam asta e. După părerea mea, Ichiro nu este un monstru. Dar tare mi-ar plăcea să găsească o soluţie satisfăcătoare la problemele pe care le are. Îmi provoacă milă amândoi!

„Chiyo încearcă oare să se debaraseze de soţul ei?" gândi Marcia. Dar, observând că această întrebare este foarte apropiată de propriile ei necazuri, se abţinu s-o pună.

— Mă face să mă simt stânjenită, zise ea. Sunt convinsă că Ichiro-san are un motiv să mă urmărească aşa cum o face: s-ar spune că aşteaptă ceva. Nu-mi vorbeşte niciodată şi se mulţumeşte să mă privească exact ca pe un animal fantastic.

— Va trebui să te obişnuieşti să fii privită aici ca un animal fantastic, interveni Nan. La Tokyo este deja cu totul altfel: occidentalii sunt apariţii destul de obişnuite. Dar la Kyoto nu suntem prea numeroşi. Nu-i nimic de mirare în faptul că le stârnim curiozitatea localnicilor!

La friptură, conversaţia se orientă către obiceiurile japoneze. Jeremy tot nu apăruse. Muzica încetase. Din apartamentul alăturat mai ajungeau până la ei frânturi înăbuşite de conversaţie.

— Sper că nu este nimeni bolnav, zise îngrijorată Marcia. Nan,ai vreo idee despre ce s-a putut întâmpla?

Nan ridică din umeri fără să răspundă. „Ştie mult mai multe decât vrea să spună", gândi Marcia.

— Poate că este „femeia-vulpe", sugeră Laurie, mânată de o inspiraţie de moment.

Nan îi aruncă fetiței o privire uimită:

— Femeie-vulpe? Ce tot spui acolo?

—Sumie-san a vorbit odată despre o vulpe care a intrat într-o femeie japoneză. Şi mai spunea că era foarte rea, foarte crudă. Ce vrea să însemne asta?

Nan îşi reveni repede.

— Sunt multe vulpi în regiunea asta, ştii? Sunt asimilate cu spiritele malefice care se năpustesc asupra imprudenţilor şi sunt capabile să ia forme omeneşti. Japonezii nu ştiu, de altfel, nici ei prea bine ce să creadă despre aceşti zei-vulpe. Este lângă mine un templu drăguţ *inari* pe care am să te duc să-l vizitezi. Vulpea era, la origine, un mesager al zeilor, în special al zeului recoltei şi al celui al comerţului. Dar s-a ajuns, încet-încet, ca vulpea să fie considerată şi ea un zeu - un zeu răufăcător ale cărui furii sunt uneori teribile.

Laurie, care ştia foarte bine când cineva încearcă s-o ducă cu preşul, deschidea gura ca să pună o altă întrebare, când Sumie-san intră, însoţită de această dată de micul Minato. Copilul îşi scoase cascheta şi, înclinându-se politicos în fata Nanei, îi transmise mesajul lui Jeremy. Talbot-san era dezolat că nu poate sta cu invitaţii săi şi îi ruga să primească scuzele. După ce-i mai puse una sau două întrebări copilului, Nan îl trimise înapoi la părinţii lui. Nu consideră necesar să le spună Marciei şi lui Alan ce-i răspunsese copilul.

Seara din care Marcia voia să facă o sărbătoare era definitiv stricată. De ce oare Jeremy plecase? Ce se întâmpla, deci, atât de misterios la familia Minato?

Când cina se termină, toată lumea plecă din salon. Nan se apropie de fereastră şi scrută tenebrele:

— Da, e foarte bine aşa, zise ea ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi. O *Tsuki-sama* urcă în seara asta la cer.

— Cine este o *Tsuki-sama*? întrebă Laurie,

— Zeița mea japoneză preferată, zeița Lună. Se spune aici că sunt zece mii de feluri de a o privi; există chiar, în anumite perioade ale anului, ceremonii consacrate contemplării Lunii. Este astrul tuturor acelora care suferă, care sunt singuri şi care sunt disperaţi. Este în clarul de Lună o neliniştitoare frumuseţe în care nu trebuie totuşi neapărat să te încrezi.

Se opri brusc şi izbucni în râs:

— Bun, uite-mă şi pe mine! N-aveam intenția să vă țin un discurs!

Marcia se simţea total incapabilă să-i imite veselia uşuratică. Ciudatele vorbe ale Nanei o îngheţaseră. Avea în mod sigur un înţeles ascuns... dar care?

Afară, grădina dormea, neagră-argintie, la lumina Lunii. Totul era tăcut în aripa casei locuită de familia Minato. Neputicioasă, apăsată de o teamă nedefinită, Marcia se gândea. Timpul care trecea părea s-o îndepărteze şi mai tare de soțul ei. Stăpânindu-şi neliniştea, se strădui

tot restul serii să joace cum se cuvine rolul unei gazde amabile; dar gândurile îi fugeau aiurea şi plecarea oaspeţilor fu o mare uşurare. Rămasă singură, Marcia se hotărî să nu se culce şi să aştepte întoarcerea lui Jeremy. Cu fiecare minut neliniştea-i sporea. Când, în sfârşit, el se întoarse, ea înţelesese din aerul lui interiorizat că nu-i va spune nimic.

— Du-te la culcare, zise el cu o voce dură, fără ca măcar să se scuze pentru absență sau să-i dea vreo explicaţie. M-ai aşteptat degeaba. Povestea asta nu te priveşte.

Era pe punctul să-i strige că tot cea ce avea legătură cu Jeremy Talbot o privea şi pe ea - că încerca doar să-l ajute într-un moment greu... Dar el era atât de vizibil pornit împotriva ei, încât preferă să tacă, de teama de a nu-l irita şi mai rău.

Tăcută, plecă în camera el şi se întinse în pat. Teama care o cuprinsese, n-o părăsi; cuvintele grele ale soțului el îi răsunau dureros în urechi. Dar îl veni în minte o ide: chiar înainte de sosirea Nanei, nu-şi ieşise oare Jeremy puţin din răceala impusă? Cum ar fi putut să uite mângâierea mâinilor lui Jeremy pe părul el, blândeţea felului în care el îi spusese, ca pe vremuri, „eşti adorabilă"? Această prețioasă clipă de abandon făcea să-l pară mai puțin de nepătruns obstacolul care-i separa unul de celălalt - cu toate că ea nu ştia încă modul în care ar putea fi trecut. Trebuia să aibă răbdare, să încerce să înţeleagă, să se țină tare cu orice preţ,să refuze să se lase descurajată de evenimentele care i se păreau de neînţeles. Atâta vreme cât i se vor oferi momente în care să fie lângă Jeremy, îşi va putea oferi luxul de a avea răbdare. Cu răbdarea şi cu timpul se rezolvă toate.

CAPITOLUL 7

Într-o noapte de martie, în timp ce Jeremy citea în camera lui iar Laurie dormea dusă, Marcia, simţindu-se foarte descumpănită şi singură, plecă la etajul superior ca să viziteze casa mare şi pustie. Deja, primii muguri pocniseră, anunţând apropiata venire a primăverii. Aerul era călduţ şi, cu toate că nu era îmbrăcată decât într-un halat subţire, pus peste cămaşa de noapte, Marciei nu-i era frig. Ajunsă în partea de galerie care dădea deasupra intrării, desfăcu oblonul şi privi îndelung luminile oraşului care, în fundul văii, se legănau în vânt.

Familiarizându-se cu zgomotele nopţii, Marcia recunoscu claxonul negustorului de *tofu* şi şuieratul ascuţii al fluierului lui s*obaya*-san, vânzătorul de tăiţei de hrişcă, pregătiţi în bucătărioara lui pe roţi. Mai era, de-a lungul străzilor, tropăitul *geta* - acel clop-clop al saboţilor de lemn care lovesc asfaltul şi care, de atunci încolo, îi vor aminti mereu de Japonia.

Închise oblonul şi distrată, o luă de-a lungul verandei ca să ajungă în partea de casă care dădea spre pâlcul de bambus. Luna nu mai era în acea noapte decât un corn subţire; dar luminile casei de alături cădeau în grădină. Marcia se opri o clipă ca să admire graţioasa dispunere a arbuştilor din jurul micului heleşteu şi linia zveltă a felinarului din piatră.

În fundul grădinii familiei Minato se ridica un imens arbore de camfor ale cărui rădăcini groase şi protuberante formau deasupra pământului un fantastic şi complicat hăţiş. Marcia mai avusese, în altă zi, ocazia să admire impozantul arbore. Un detaliu, totuşi, îi atrase atenţia: în umbra arborelui de camfor se ridica o formă luminoasă, vagă, ca şi cum ar fi fost îmbrăcată în alb.

În vreme ce Marcia o privea intrigată, forma se animă şi începu să alunece tăcută, de-a curmezişul, în direcţia bambuşilor. Marcia îşi ţinu răsuflarea. Fantoma nu era altceva decât o femeie îmbrăcată într-un kimono subţire şi alb. Un fel de voal alb îi încadra faţa şi i-o ascundea pe jumătate.

Nimic n-ar fi putut-o împiedica pe Chiyo să se plimbe la acea oră târzie în grădină. Dar mersul femeii în alb nu-i amintea cu nimic de

tânăra japoneză. Marcia văzu de odată ţâşnind din întunric o siluetă bondoacă, uşor de recunoscut, aparţinând lui Minato-san. Se apropie de femeie şi îi vorbi cu voce scăzută. Docilă, ea se întoarse şi, însoţită de Minato-san se întoarse spre casă. Aproape ajunsă în prag, ea ridică brusc capul. Zărise fără îndoială silueta Marciei în cadrul ferestrei pentru că se opri. Umbra îi ascundea în continuare faţa, dar Marcia simţi greutatea privirii aţintite asupra ei.

Vocea lui Minato-san se făcu iarăşi auzită: dar de astă dată femeia nu se mişcă. Marcia voia să se smulgă din colimatorul acelei priviri pătrunzătoare când auzi nişte paşi răsunând în spatele ei, pe verandă. În aceaşi clipă Jeremy ţâşni lângă ea, o apucă de braţ şi o trase de la fereastră. Apoi, fără să scoată o vorbă, închise obionul glisant.

— Dar, mă rog, de ce? protestă Marcia.

Jeremy o strânse cu putere de mână pentru a o determina să tacă.

— Sst! făcu el în timp ce o trăgea spre scări. El aprinse un chibrit ca să poată coborî primele trepte. Timp de o secundă ea-i zări fața - o față încordată - , palidă, sub imperiul furiei reținute.

— Sunt dezolată, zise ea cu o voce fără timbru când ajunseră pe palier. Dar nu ştiu de ce faptul că doamna Minato mă poate vedea, te deranjează în halul ăsta.

În privirea lui Jeremy o stranie tristețe înlocuise acum mânia.

— De ce nu te poți tu hotărî să laşi toate astea, zise el. De ce nu vrei s-o iei pe Laurie şi să te întorci în America?

Jeremy părea atât de obosit şi de răvăşit că era aproape de nerecunoscut. Brusc, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre camera lui. Ea-l urmă cu paşi ezitanţi, gata să-i promită tot ce-ar fi vrut, numai ca să nu-i ceară să plece.

Masca din lemn sculptat se strâmba de deasupra patului lui Jeremy. Ea se apropie ca s-o poată privi mai bine.

— De ce păstrezi obiectul ăsta aici? Este hidos şi, mai ales, înspăimântător.

El îşi sprijini coatele pe birou şi aruncă măştii o privire sardonică.

— Pentru că-mi place, zise el. Pentru că-mi aminteşte ce este specia umană.

— Ce este specia umană? repetă ea interzisă. N-am cunoscut nici un om care să aibă o asemenea înfăţişare perversă!

El ridică ironic din umeri.

— Ai fost întotdeauna o romantică incurabilă, draga mea. Nu crezi că ar fi timpul să devii şi tu adultă? Masca asta este opera unui sculptor care ştia să citească în sufletele oamenilor. Este reprezentarea, nu a unei aparențe înşelătoare, ci a esenței umanităţii însăşi.

—În cazul ăsta, dacă ar fi să mă iau după tine, tatăl meu semăna şi el cu... asta? replică ea scandalizată de cinismul soţului ei.

Privirea întunecată a lui Jeremy se îmblânzi puţin.

—Tatăl tău a fost întotdeauna un om aparte. Dar nu putea suporta răul pe care oamenii îl făceau lumii.

Ea se apropie cu blândeţe de el.

—Tata şi-a pus toate speranţele în tine. Erai cel mai strălucit dintre discipolii lui. Ce-ai făcut tu cu tot ce ţi-a inoculat, cu tot ce ţi-a transmis el?

Dacă sperase să-l lovească drept în inimă, înţelese repede că tocmai comisese o eroare de tactică. El oftă exasperat.

— Ascultă-mă bine, zise cu voce dură. Bărbatul pe care-l ştia tatăl tău, cel cu care te-ai măritat - ei bine, bărbatul acela nu mai există. Ar fi trebuit să-ţi dai seama. N-ai nici o vină, n-am făcut-o în mod special şi cu atât mai puţin ca să te rănesc pe tine. S-a întâmplat pur şi simplu. Asta e. Pe omul care sunt eu astăzi, tu nu-l mai cunoşti. Şi dacă vrei să ştii cu cine seamănă, n-ai decât să priveşti deasupra patului!

Cu buzele strânse, cu bărbia săltată, ea refuză să întoarcă privirea. Cu un gest rapid, el stinse lumina, lăsând camera luminată doar de flăcările jucăuşe ale focului,

— Acolo, zise el. Aşa ies cel mai bine în evidenţă culorile. Priveşte acum, Marcia, priveşte-o!

Ea ascultă, şi împotriva propriei voinţe îşi ridică privirea spre mască. Pomeţii ascuţiţi aveau un reflex roşiatic, ochii aveau o strălucire de neprivit şi păreau că-şi bat joc de întreaga umanitate.

Dar Marcia nu era femeia care să se lase intimidată de o bucată de lemn sculptat.

— Nu suntem la teatru, zise ea liniştită. Ai avut dintotdeauna o înclinaţie către efectele dramatice: dar dacă speri să scapi de mine înfricoşându-mă, nu te baza prea mult pe asta, Jeremy. Avem nevoie de tine la Berkeley. Şi când spun „avem" nu mă refer doar la planul familial şi particular în care mă aflu eu: țara ta are nevoie de tine, de munca ta. Ai vreun motiv serios, valabil, pentru a rămâne în Japonia?

El se îndepărtase de birou şi umbla încolo şi încoace prin camera întunecoasă.

— Zău, eşti la fel de încăpăţânată ca altă dată, nu? Doar femeile pot să se echiveze în felul ăsta de adevăratele probleme. Ce importanță are ceea ce fac, locul unde muncesc! Încă puțin şi tipul ăla care este agățat acolo, deasupra patului, va fi stăpânul lumii şi oamenii se vor auto-distruge. Am şi început de altfel, s-o facem.

Jeremy era mult mai obsedat, mai bolnav decât ar fi crezut ea vreodată. Cu inima strânsă îl privi, dornică să-l consoleze, să-l vindece. Dar el îi refuza cu încăpăţânare ajutorul. Tot ceea ce putea ea să-i spună ducea inevitabil la un impas. Dar, mai era o întrebare pe care trebuia să i-o pună - întrebarea cea mai cumplită dintre toate, pe

care nu îndrăznise s-o formuleze în tot timpul scurs de la revederea lor.

— Vrei să scapi de mine pentru că iubeşti o altă femeie? articulă ea cu greutate, fără să-l privească, încordată în aşteptarea răspunsului lui.

El izbucni într-un râs hârşâit care o făcu să tresară:

— Femeile astea, of, femeile! Toate problemele, cele mai complicate şi mai serioase, pe care le are cineva, se reduc la un plan pur personal şi particular. Mă iubeşte - nu mă iubeşte. Crezi că este atât de simplu?

Ea, plecă fruntea şi îşi ascunse fața în mâini ca să-şi ascundă lacrimile care-i inundară ochii. El se apropie de ea, îi mângâie o clipă părul despletit şi o luă blând de umeri.

— Dacă prin asta înţelegi că vreau să mă însor cu altcineva, atunci îţi spun că nu. Nu sunt făcut pentru căsătorie. Am făcut o mare greşeală prima dată, dar n-am avut nici curajul şi nici tăria să ți-o spun în față încă de la început. Te-aş fi supărat foarte tare, bineînţeles, dar ar fi fost mult mai bine să golim abcesul imediat.

Incapabilă să-şi mai ascundă durerea pe care i-o provocau aceste cuvinte, ea încercă să se îndepărteze de el. Dar el o strânse în braţe. Brusc, o scutură de umeri, forțând-o aproape să ridice capul şi să-l privească în ochi.

— Tu chiar crezi că am uitat? zise el cu vocea gâtuită. Crezi oare, că de la venirea ta aici nu m-am gândit şi răsgândit la viata noastră de odinioară, ştind că eşti aproape de mine, în camera de alături şi că, în propriul tău interes, n-aveam dreptul să te ating?

Stupefiată, ea-l privi fără să scoată o vorbă. El se aplecă brusc şi îşi puse buzele pe gâtul ei - ca altă dată. Emoţionată de această subită ardoare, ea se abandonă mângâierilor lui. Îl regăsise pe omul pe care-l iubea: nimic nu mai conta. Şi dacă el se întorcea la ea, va reuşi oare să-l păstreze, să nu-l mai lase să se îndepărteze de ea?

O ploaie de scântei căzu deodată pe grătarul căminului şi lumină masca spânzurată pe perete care luă pentru o clipă o expresie de răutăcioasă bucurie.

Deschizând ochii,în zorii zilei următoare, Marcia recunoscu de îndată împrejurimile. Cuprinsă subit de pasiune se întoarse în patul mare pentru a regăsi căldura lui Jeremy lângă corpul ei. Dar locul lui Jeremy era gol. Focul pâlpâia deja în cămin. Marcia gândi confuz că trebuie să se scoale şi să se ducă în camera Lauriei, înainte ca fetita să se trezească şi să se neliniştească de absenta mamei ei.

Dar se simţea moale, incapabilă de mişcare. Amintirea nopţii cu Jeremy o umplea de duioşie. Deci, după toate cele, el nu fusese chiar insensibil la prezența ei; încă o mai iubea şi doar asta conta. După ce se întâmplase, în mod sigur el nu o mai putea lăsa să plece. Relaţiile

lor vor fi mult mai pline de încredere, mai puţin tensionate; vor fi zorii unei vieţi noi. Bineînţeles că ea nu reuşise încă să distingă legăturile care-l reţineau pe el în Japonia; dar pe măsură ce va sta cu el, străduindu-se să-i ajute, aceste legături vor sfârşi prin a se desface, una câte una şi vor cădea singure. Poate că Jeremy va găsi de acum încolo o relaxare în braţele nevestei lui, în dragostea pe care ea i-o poartă...

Ea se ridică în capul oaselor şi se întoarse să-i arunce o privire măştii. În lumina rece şi gri a dimineţii, nu mai era decât o bucată de lemn sculptat, în forma dorită de artist. Dar nu putea uita că omul care crease acel obiect cunoştea adâncimile de nepătruns ale răutăţii umane.

Leneşă, Marcia se ridică puţin şi îşi cuprinse genunchii cu braţele, savurând dinainte momentul în care va ţâşni din pat, îşi va pune halatul de casă şi va merge să-l întâlnească pe Jeremy pentru a împărţi împreună micul- dejun. Se simţea minunat de proaspătă, bine dispusă şi plină de viaţă aşa cum nu mai fusese de multă vreme.

Privirea îi căzu pe stampa japoneză de deasupra căminului -cei doi îndrăgostiţi, bărbatul îmbrăcat în negru, graţioasa siluetă a femeii cu capul înfăşurat în voalul alb... Marcia se crispă dintr-odată. Noaptea cu Jeremy o făcuse aproape să uite evenimentele de cu o seară în urmă; şi iată că acel tablou o făcea să retrăiască, foarte intens, momentul în care, de sus din galerie, văzuse fantoma albă care bântuia prin grădina familiei Minato.

Examină cu atenţie stampa, căutând să stabilească un raport între femeia cu umbrelă şi acea pe care Ichiro Minato venise, cu o seară în urmă, s-o readucă în casă. Jeremy se ataşase oare de această imagine pentru că i-o amintea, cu precizie, pe femeia în alb, frumoasa Chiyo? Dar feţele desenate pe stampă aveau trăsăturile împietrite şi fără viaţă. S-ar fi putut spune că artistul, stilizându-le, evitase în mod deliberat să le imprime personalitate.

Şi cu toate acestea nu era în firea lui Chiyo să fixeze pe cineva cu o asemenea intensitate stranie. Oare ce i se putuse întâmpla? Fusese ea la origirea tulburătoarelor evenimente din seara precedentă? Şi până la ce punct ţinea Jeremy la ea?

Dar, încă emoţionată de noaptea petrecută cu Jeremy, Marcia nu voia să se gândească la Chiyo Minato.

Auzindu-i paşii lui Jeremy pe hol, ea se sprijini pe pernă şi-şi aranjă părul negru pe umeri: altă dată, lui Jeremy îi plăcea părul lung al soţiei sale.

— Bună dimineaţa, iubitule, îi zise ea veselă, văzându-l intrând. Avea intenţia să mă scol şi să cobor să bem o ceaşcă de ceai împreună, dar cred că este cam târziu?

— Am luat deja micul dejun, zise el.

Cu un gest spontan, ea-i întinse braţele. Fără să-i răspundă la zâmbet, el se apropie, îi luă mâinile în ale sale şi se aşeză pe marginea patului.

— Marcia, zise grav, trebuie ca tu şi cu Laurie să părăsiţi Japonia cât mai curând posibil.

Ea-i aruncă o privire năucită.

— Dar, iubitule...

— Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu trebuie să se mai repete, i-o tăie el pe un ton rece şi distant. Crede-mă că nu sunt prea mândru de mine pentru asta.

Căzută din nori, Marcia îşi retrase mâinile dintr-ale lui Jeremy şi se ascunse mai tare sub pături fixându-şi soţul cu ochi mari şi aiuriţi. El se ridică, se duse la birou, îşi luă pipa şi portmoneul cu acte cu gesturile automate ale unui om care se pregăteşte să meargă la muncă. Dar în mişcările lui era o nervozitate care-i trăda dorinţa de a dispărea cât mai iute din privirile rănite ale Marciei.

—În cea ce priveşte detaliile practice, vorbim mai târziu, îi aruncă el. De îndată ce te vei hotărî asupra datei de plecare, mă voi ocupa de biletele de avion.

Ea nu-i răspunse. El se întoarse şi ieşi.

După ce auzi poarta închizându-se, Marcia se ridică, şi îşi puse halatul de casă. Îşi dădu seama că deşi era cald în cameră dinții îi clănţăneau. Şocul pe care-l primise o zdrobise, o nimicise. Dar hotărârea ei nu se clintise:

— N-am să plec, murmură ea ridicându-şi ochii sfidător spre mască. Nu poji să-mi faci nimic, înţelegi? El are nevoie de mine, eu îl iubesc... şi voi rămâne.

Atenția îi fu deodată atrasă de o carte de pe noptiera lui Jeremy. O carte pe care i se păru că o mai văzuse. O luă şi o răsfoi. Era un exemplar din „*Floarea lunii*", culegerea de poezii pe care Yamada-san i-o adusese Nanei Horner. Ea observă că cineva mâzgălise ici-colo, pe margini, traducerea anumitor versuri. Fără îndoială, Nan Horner? Scrisul, în orice caz, nu era al lui Jeremy; şi cu toate că el ştia să vorbească destul de corect japoneza, nu era desigur capabil să descifreze ideogramele.

Ea începu să citească versurile:

„Petalele de azalee, strălucind în soare;
Negre ca pământul
La lumina lunii".

Literatura japoneză este în mod hotărât, deliberat morbidă şi se complace în simboluri ale disperării, gândi Marcia. Şi citi mai departe:

„Lumina albă, arzând ca fierul roşu,
înspăimântător bubuit,
Şi lumea zboară-n ţăndări".

Kyoto nu suportase bombardamentul atomic, dar toți, cu excepția copiilor foarte mici, păstrau amintirea catastrofelor de la Hiroshima şi Nagasaki. Poetul acesta fusese martor. Era bărbat sau femeie? Marcia îşi promise s-o întrebe pe Nan, puse cartea la loc şi, cuprinsă de un inexplicabil frison, îşi trase mai tare în jurul ei poalele capotului.

Poate că o baie caldă o să-i facă bine? Întrebată, Sumie-san a anuntat-o că baia era gata şi Marcia fugi să se cufunde în baia aburindă: începuse să devină o ferventă practicantă a acestei tradiţii japoneze. Contactul tonic cu apa îi întări hotărârea. Nu, nu se va lăsa învinsă! După toate cele întâmplate, nu-i dovedise oare Jeremy noaptea trecută că avea nevoie de prezența ei? Aluzia lui la viața lor de odinioară nu demonstra că nu era satisfăcut de existenta lui actuală? Ceva - sau cineva -îl ţinea prizonier şi-l distrugea lent: datoria ei, a ei personal, era să rămână lângă el, să-l ajute să lupte împotriva acelei influente nefaste.

Când ieşi din baie, îşi regăsise tot dinamismul natural.

În cursul după-amiezii, telefonul sună, Sumie-san răspunse şi o chemă pe Marcia la telefon.

Alan Cobb era la capătul firului:

— Unul dintre tinerii mei prieteni mi-a propus să facem în această după-amiază o plimbare la castelul Nijo, zise el. Crezi că Lauriei i-ar face plăcere să meargă cu noi?

—Va fi încântată. Ce drăguţ din partea ta că te-ai gândit la ea.

— Perfect. În cazul ăsta pot să trec pe la tine, pe la ora două şi s-o iau?

— Da, bineînţeles...

Marcia ezită o clipă. Perspectiva de a aştepta până seara întoarcerea lui Jeremy în casa acea sumbră şi rece i se părea nespus de deprimantă.

—... vezi vreun inconvenient în faptul că vreau şi eu să vin? reluă ea. Ţin tare mult să văd castelul ăla.

— Bineînţeles! Eşti binevenită!

După ce închise, Marcia alergă pe verandă pentru a-i anunța vestea Lauriei. Îngenuncheată pe malul eleşteului, fetița era foarte ocupată cu aruncatul fărâmiturilor de pâine peştişorilor roşii. Micuţa Tomiko Minato stătea în picioare lângă Laurie. Poarta care separa cele două grădini era larg deschisă şi cele două fetiţe, foarte absorbite de joaca lor, păreau că se distrează copios. Chiyo le lăsase să se joace împreună: fără îndoială că se obişnuise cu prezența noilor vecini...

doar dacă nu auzise că ele două vor pleca în curând.

CAPITOLUL 8

Alan Cobb veni să le ia cu un taxi. Yoji, discipolul său, era un tânăr de vreo şaptesprezece ani, simpatic şi în mod vizibil dornic să-şi pună în practică noțiunile de engleză; era îmbrăcat, ca toți studenţi, într-un palton închis, o haină încheiată la toți nasturii şi o caschetă cu vizieră. Marcia, Laurie şi Ațan se aşezară pe bancheta din spate, în timp ce Yoji luă loc lângă şofer.

Marcia nu se putu împiedica să facă iarăşi comparaţie între Alan şi soțul ei. Jeremy avea o fire capricioasă şi schimbătoare; oscila permanent între exaltare şi deprimare. Dimpotrivă, Alan era aşezat, destins, cu o fire constantă; părea să aibă o siguranţă şi o forţă de caracter care îi dădea încredere Marciei, aşa cum o făcuse şi pe parcursul lungii lor călătorii până la Kyoto. Era totodată, în ciuda amabilităţii lui mereu zâmbitoare, o fiinţă extrem de greu de descifrat.

— Necazurile vecinilor voştri s-au aplanat până la urmă? o întrebă el pe Marcia după ce i-l prezentă pe Yoji.

—Nu ştiu nimic, zise Marcia evitându-i privirea. Jeremy nu mi-a spus nimic când s-a întors.

— Nici Nan n-a vrut să-mi spună nimic. Am încercat s-o trag de limbă în seara aia, în timp ce o conduceam la ea, dar a rămas mută ca o stâncă.

Aerul lui detaşat n-o păcăli pe Marcia.

— De ce te interesează atât de mult soțul meu? întrebă ea luându-l la fix.

— Mi-e destul de greu să-fi explic. Motivele mele sunt multiple. Cartea mea. Apoi faptul că Mark Brewster se interesează de el. Ceea ce ştiu eu despre cercetările lui...

Se opri stânjenit.

— Mai este un motiv, nu-i aşa? insinuă ea.

— Poate suma tuturor acelora pe care ți le-am enumerat deja, zise el.

Şi, schimbând subiectul:

— Yoji, acum ori niciodată este momentul să-ți exersezi engleza, să ştii! Încearcă, deci, să şi vorbeşti puţin.

Yoji se întoarse grăbit spre Marcia.

— Dacă nu vă supăraţi, locuit San Francisco? o întrebă el într-o engleză anevoioasă.

Marcia explicându-i că locuieşte la Berkeley, de cealaltă parte a golfului San Francisco, Yoji scoase un mic suspin extaziat. Să viziteze America era, vizibil, cea mai mare ambiţie a vieţii lui. Alan preciză că majoritatea elevilor lui erau în aceaşi situaţie.

— Pentru un băiat ca Yoji, Japonia, la ora actuală, nu oferă prea multe debuşeuri, zise el. Există, pentru fiecare post ca lumea, o sută de candidaţi cu diplomă iar salariile sunt foarte mici. Tinerii nu se pot căsători după pofta inimii lor: nu pot spera decât să facă o căsătorie „bună", o căsătorie de circumstanță.Japonia a început totuşi să adopte concepţia noastră despre dragoste, gratie cărților şi cinematografului. Au fost, recent, o grămadă de idile nefericite, uneori chiar şi sinucideri.

Yoji asculta atent conversaţia, cu toate că era clar că nu înţelege mare lucru,

În ziua aceea proaspătă şi însorită, străzile din Kyoto erau negre de lume. Cea mai mare parte a trecătorilor era îmbrăcată după moda occidentală şi femeile tinere, aproape toate în fustă şi taior, erau la fel de elegante ca toate cele din capitală.

Laurie se entuziasma în faţa micuţelor prăvălii ale căror mărfuri, dispuse sub cerul liber pe nişte cărucioare, se ofereau privirilor trecătorilor. Vitrinele magazinelor erau aranjate cu gust, dar trebuia

adesea, ca să le poţi privi, să tropăi prin noroiul clisos. Praful era vizibil, la Kyoto, o problemă majoră şi negustorii pierdeau mult timp măturând trotuarele şi turnând peste ele căldări de apă.

Marcia zări curând turnurile albe şi acoperişurile în formă de pagodă ale castelului Nijo. Taxiul se opri în faţa porţii principale. Nişte doage înconjurau zidurile înalte ale castelului. Alan se duse să cumpere bilete de intrare şi Laurie se hotărî să-l păstreze amintire pe al ei pentru desenul delicat, imprimat cu o culoare verde-pal pe el.

Când trecură podul arucat peste doage, Yoji, luându-şi în serios rolul de ghid, începu să le spună istoria castelului. în fundul curţii celei mari se ridica un palat impozant cu acoperişul sculptat şi frumos ornamentat spre care tânărul japonez îşi îndreptă însoţitorii.

Nemaiavând până atunci ocazia să vadă un castel, Laurie îl hărţui cu întrebări pe Yoji. La intrare, vizitatorii îşi traseră peste încălţăminte nişte cipici de pâslă care le erau distribuiţi pentru a proteja de zgârieturi şi murdărie parchetul îngrijit şi foarte frumos al castelului.

Culoare largi duceau spre camerele castelului. Aceste încăperi, spaţioase şi în întregime goale, păreau în ochii unui occidental ciudate şi chiar monotone. Dar panourile glisante care le înconjurau erau decorate cu minunate piesaje marine şi montane, cu ramuri de pin sau de cireşi înfloriţi; iar tavanele erau pictate cu o mulţime de motive între care dominau frunzele aurite. Toate acestea formau un ansamblu care degaja o impresie de frumuseţe şi linişte care o fermecară pe Marcia. Acest decor, apaţinând de un ritual căruia nimeni n-are voie să i se sustragă, o ajuta să înţeleagă mai uşor tradiţionalismul japonez: tradiţiile au un specific liniştitor iar omul care li se supune este lipsit de grija de a gândi el însuşi. Fără îndoială că era absolut necesar ca Japonia să se smulgă unora dintre aceste constrângeri; dar obiceiurile Japoniei de altă dată nu erau totuşi mai puțin impregnate de o nobleţe şi o demnitate incomparabile.

Laurie voi să se aventureze patinând pe „parchetul privighetorilor", de-a lungul culoarului care ducea la apartamentele *Shogunului*. Dar lamelele gemură de îndată sub greutatea ei: acest parchet era special pentru a-i avertiza pe oamenii *Shogunului* că cineva se apropie în vârful picioarelor şi, deci, nu cu cele mai curate gânduri.

Departe de atmosfera apăsătoare a vilei lui Jeremy, Marcia încerca o uşurare care-i readuse aproape toată veselia de altă dată. Simţea foarte bine privirile întrebătoare pe care Alan i le arunca din când în când; dar neştiind sensul acestor întrebări mute nu-şi făcea griji, lăsându-se în voia bucuriei de a fi momentan scutită de problemele obişnuite.

În sala principală a castelului erau manechine în mărime naturală, îmbrăcate în haine somptuoase de epocă, care-l înfăţişau pe *Shogun* şi pe oamenii lui. *Shogunul* trona pe o mică estradă.

Yoji, ca majoritatea japonezilor, adora copiii şi se ataşase imediat de Laurie. Fetița îl trăsese mai departe ca să privească grădina în care dădea o galerie şi Marcia rămase singură în sală cu Alan.

—Japonia este în mod sigur foarte diferită de Filipine, zise Alan, în timp ce studia detaliile salonului. Tot ce se vede aici este impregnat de istorie - o istorie rafinată care le lipseşte insulelor sălbatice ale filipinezilor.

—Îmi amintesc că mi-ai povestit în timpul călătoriei că ți-ai petrecut copilăria în Orient. Tatăl tău avea garsonieră în Filipine?

— Da, mai precis la Manilla. Acolo mi-am început şcoala.

— Ce cu seamănă Manilla? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre sala următoare.

— N-am păstrat decât nişte amintiri fragmentate, zise el zâmbind. Arborii de *papaya* cu frunzele lor decupate în formă de degete. Căldura. Micuţul nostru servitor care mergea mereu în picioarele goale pentru că până atunci trăise numai la munte. Trotuarele de beton supraîncălzite de soarele amiezii. Şi apoi, bineînţeles, faimosul golf al Manillei şi apusurile de soare peste Corregidor.

— Nu te-ai mai dus niciodată acolo? De la sfârşitul războiului, vreau să spun.

El ezită o secundă, apoi.scutură din cap.

— Manilla a suferit atâtea bombardamente că tot ceea ce îmi amintesc eu nu mai există, probabil. Şi nici nu sânt sigur că aş avea chef să mă întorc acolo.

Marcia simți din vocea lui un soi de rezervă subită şi consideră că este preferabil să nu mai insiste. Împreună, ajunseră în sala din care Laurie şi Yoji admirau grădina.

Brusca oscilaţie a pământului sub picioarele ei o făcu să tresară pe Marcia. În jurul lor, uşile şl panourile palatului păreau scuturate de o mână invizibilă. O turistă americană scoase un țipăt ascuţit şi se agăţă de soțul ei. În grădină, frunzele unui camfor venerabil începură să foşnească furioase. Marcia, care crescuse în regiunea San Francisco, înţelese de îndată ce se întâmpla.

— E un cutremur, zise Alan luând-o de braţ. Nu cred că e prea puternic.

Mişcarea tectonică abia dacă durase câteva secunde. Yoji, care o luase instinctiv pe Laurie de mână, veni lângă ei. El zâmbea larg iar ochii îi străluceau de excitare.

— Mămico, a fost un cutremur de pământ! strigă ea. Ai văzut ce tare foşneau frunzele arborelui acela mare?

— Cutremur tare mic, zise Yoji pe un ton liniştit. Peştele-pisică abia şi-a scuturat mustăţile.

El le povesti legenda japoneză a peştelul-pisică, locuitor al centrului pământului. Când animalul îşi agită mustăţile pământul se

mulţumeşte să freamete; dar când îşi mişcă puternic coada, atunci este un adevărat cataclism care scutură întreaga Japonie.

— Atunci, pământul începe să salte în sus şi în jos şi e mai bine să-ţi iei picioarele la spinare, zise Alan. Dacă am înţeles eu bine, o uşoară mişcare laterală, aşa cum a fost asta, nu e considerată ceva de rău.

Când terminară vizitarea castelului, Yoji care-i promisese mamei lui că face câteva cumpărături, îi părăsi la poartă. Alan le propuse celor două însoţitoare să meargă cu un taxi până în centrul oraşului şi să privească împreună vitrinele magazinelor. Marcia acceptă cu bucurie: nu era nicicum grăbită să ajungă înapoi în vila lugubră care părea că este bântuită, plină de mistere şi locuită de un bărbat care devenise un străin pentru ea.

De pe podul Sanjo, unde-i lăsase taxiul, au luat-o pe o străduţă comercială numită Kawaramachi. Laurie întârzie în faţa vitrinei unui negustor de jucării unde erau expuse exotice păpuşi japoneze în costume de la curtea imperială. Interiorul prăvăliei era populat de o mulţime de feluri de păpuşi. Laurie intră şi se opri în faţa unui grup reprezentând o familie japoneză în întregul ei. O, păpuşică dolofană cu privirea serioasă şi cu obrajii rotunzi şi roşii părea că-i întinde braţele.

— Seamănă atât de mult cu Tomiko! exclamă Laurie. Oh, mămico...

—Îmi dai voie? zâmbi ALan făcându-i semn unei vânzătoare.

Văzând că păpuşile erau destul de scumpe, Marcia încercă să protesteze, dar Alan nici nu voi să audă.

— Excelent mod de a cheltui niţel din drepturile de autor, zise el. Eşti sigură că pe asta o vrei, Laurie?

Întrebarea era inutilă: fetiţa şi păpuşa părea că au căzut pradă unei iubiri la prima vedere.

Vânzătoarea luă păpuşa în spatele tejghelei unde o ambală cu grijă într-o cutie pe care o legă frumos cu o panglică colorată şi sub care strecură tradiţionalul peştişor simbolic.

Radioasă, Laurie ieşi din magazin strângându-şi cutia la piept. Alan părea aproape la fel de încântat ca şi ea.

— Uite că şi asta face parte din prerogativele unui burlac! conchise el zâmbindu-i Marciei.

Continuare să hoinărească pe străzi, privind în tăcere vitrinele magazinelor de aparate optice şi minusculele restaurante la intrarea cărora, în vitrine de sticlă, stăteau imitaţiile din plastic ale mâncărurilor servite înăuntru. Erau şi băcănii făcute după o modă americană şi cofetării luxoase ale căror bomboane şi prăjituri semănau cu florile proaspăt culese.

Trecură pragul unei librării mari plină cu clienţi, dintre care unii se mulţumeau să citească liniştiţi ca şi cum ar fi fost într-o bibliotecă.

Alan, care examina un raft cu volume, se dădu deodată înapoi cu o exclamaţie de surpriză, scoţând un volum imprimat cu caractere japoneze.

— Este cărţulia mea, îi zise el scurt Marciei. N-aş fi crezut că mai există încă în librării.

Coperta cărţii îi atrase atenţia Marciei. Era înfăţişată pe ea figura unui soldat japonez cu privirea feroce. Bărbatul, îmbrăcat într-o uniformă modernă, purta la brâu o spadă lungă curbată. în planul secund, se vedea ri- dicându-se turnul unei clădiri în stil spaniol. Arhitectura asta spaniolă, arborii aceia tropicali, soldatul japonez... era vorba oare de Manilla?

Ea-i aruncă o privire întrebătoare însoţitorului ei.

— N-ai putut să părăseşti Manilla la începutul ostilităţilor?

— Nu, spune el sec. Am fost internaţi acolo. Tata a murit în timpul luptelor iar eu şi mama n-am putut să fugim la timp.

Marcia puse degetul pe turnul spaniol desenat pe copertă:

— Este turnul Santo Tomas?

El aprobă cu un semn din cap.

— Da, am stat închis acolo patru ani, zise el pe un ton neutru.

Presimţind că orice manifestare de compasiune ar fi deplasată, Marcia urmă:

— Deci cartea asta este povestea captivităţii tale? Ce titlu i-ai dat?

— „*Sabia de tinichea*". Este un titlul de care nu sunt foart mândru - de altfel nici de carte. Titlul face aluzie la o expresie folosită curent în Japonia de aceia care erau împotriva *bushido*, sau, dacă vrei, codului de onoare al vechilor samurai, şi care nu voiau să-l vadă pe japonezul modern înarmat cu o sabie de războinic. Titlul este, vai, la fel de violent ca şi cartea.

— De ce n-ar fi? Trebuie să fi avut motive serioase pentru asta.

— Acea violenţă era inutilă, zise Alan destul de sec. Era aruncată în gol.

O mulţime de întrebări îi veneau în minte Marciei. De ce oare, în aceste condiţii, Alan Cobb voia să stea în Japonia? Ce sentimente nutrea el acum în privinţa japonezilor? Pentru că Laurie venise lângă ei, Marcia se hotărî să lase întrebările pentru mai târziu.

—Vezi vreun inconvenient în faptul că vreau să-ţi cumpăr cartea? îl întrebă ea pe Alan.

— Nici unul, răspunse el fără entuziasm.

Când ieşiră din magazin, Alan Cobb părea puţin stânjenit ca şi cum simplul fapt de a fi găsit cartea îi orientase gândurile spre evenimente pe care ar fi preferat să le uite.

CAPITOLUL 9

O dată întoarsă acasă, Marcia luă cartea lui Alan şi o vârî în fundul unui sertar. Nu ținea deloc ca Jeremy s-o vadă. Dacă era vorba despre o răutate pe care până şi Alan o regreta acum, nu era nevoie ca Jeremy s-o potolească de aluzii ironice sau să fie indignat de titlul ei. Poate că i-o va arăta într-o zi Nanei Horner ca s-o roage să-i traducă nişte pagini din ea.

În timpul cinei, Jeremy se arătă nespus de vesel, ceea ce avu ca efect accentuarea impresiei de destindere pe care Marcia o încercase în cursul acelei zile. Jeremy se interesă de vorbele şi gesturile fetiței mai mult decât o făcuse de la venirea lor. Îi admiră păpuşa - botezată Torni - şi acordă vorbelor Lauriei o atenție înţelegătoare.

— Sunt foarte încântată că ai ieşit puțin, îi zise el soției lui. Ar fi un adevărat păcat să părăseşti șara asta fără să fi văzut mai mult! Va trebui să te duci să faci o excursie la Nara şi să vizitezi câteva dintre cele mai pitoreşti colțuri ale Japoniei.

Marcia aprobă, fără să pară că a auzit aluzia lui Jeremy la apropiata lor plecare.

Încântată de a fi captat - lucru foarte rar – atenția tatălui ei, Laurie începu să-i povestească vizita la castelul Nijo şi menţionă în treacăt că Alan Cobb petrecuse anii războiului internat într-un lagăr japonez din Manilla.

— La Santo Tomas? întrebă Jeremy surprins. De ce dracu' n-a spus asta în seara când a venit la noi?

— Nu cred că-i place prea mult să vorbească despre asta, zise Marcia.

Dar trecutul lui Alan Cobb nu-i interesa prea tare pe Jeremy, drept pentru care schimbă subiectul. După cină, o expedie pe Laurie la ea în cameră să se joace cu noua ei păpuşă şi, întorcându-se spre nevastă-sa:

— Nu vrei să mergem în salon? întrebă el pe un ton oarecum rigid. Trebuie să-ți vorbesc.

Atmosfera din salon era în seara acea şi mai sinistră decât de obicei. Vântul începuse şi bătea în rafale, făcând să scârțâie şi să trosnească bătrâna vilă. Jeremy închise şi se duse să se sprijine de cămin. Era aparent la fel de bine dispus ca în timpul cinei; dar Marcia crezu că zăreşte în privirea lui o oarecare tensiune şi simți cum i se risipeşte senzația de relaxare din timpul după-amiezii.

— Te-ai gândit la ce ți-am spus şi ai fixat data plecării? întrebă el.

Ea se cuibări în fotoliu şi-şi încrucişă mâinile pe genunchi. Focul aprins în cămin arunca pe perete umbre mişcătoare. „A venit momentul să vorbesc, gândi ea. Să-l anunţ clar şi fără ocolişuri că n-am de gând să mă supun hotărîrii lui de a mă trimite înapoi în America. Ar fi mult mai simplu dacă aş putea să-i spun toate astea, ca altă dată, cu capul sprijinit pe umărul lui"!

—Aşează-te, îl rugă ea arătându-i o pernă mare pusă pe jos, lângă fotoliul ei.

O umbră de tandrețe luci în ochii lui Jeremy. Se pregătea să se aşeze pe pernă când se opri brusc, cu urechile ciulite. Marcia auzi, la etajul de sus, parchetul scârţâind şi troznind ca şi cum cineva ar fi mers furişându-se, în vârful picioarelor.

— Pe cinstea mea, s-ar putea spune că avem şi aici „parchetul privighetorilor", exact ca la Nijo! observă ea, forțându-se să pară înveselită.

— Ascultă, îi porunci Jeremy, cu urechile ciulite.

Scârtâitul furişat reîncepu. Era vorba oare într-adevăr de nişte paşi sau de vântul care batea? Zguduită de un frison, Marcia îşi reţinu răsuflarea. Jeremy se duse la uşa salonului, o deschise uşurel şi ascultă din nou. Apoi se îndreptă spre scări.

Rămasă singură, Marcia parcurse din priviri salonul cel mare care, în absența lui Jeremy, părea şi mai gol şi mai sumbru. Tic-tac-ul pendulei de pe şemineu răsuna în cameră ca şi cum ar fi fost amplificat de linişte. Marcia îşi auzi soţul mergând la primul etaj şi coborând apoi în hol.

— Casa asta mi-a mai jucat deja câteva feste asemănătoare, zise el pe un ton trist şi obosit. Este evident că nimeni nu poate descuia uşa de comunicare care ne separă de apartamentul de alături, sunt singurul care are cheia.

— Dar de ce ar încerca să o deschidă? întrebă Marcia. Jeremy îşi reluase atitudinea distantă.

— Acest Minato nu mi-a inspirat niciodată încredere, zise el. N-a ştiut să se readapteze vieţii civile: este un ratat şi un bețiv. Şi mai ales îmi poartă pică.

Începu distrat să bată darabana cu degetele în marginea căminului. Marcia rămase tăcută. în legătură cu ce - sau cu cine - putea Minato să-l duşmănească pe Jeremy? În legătură poate cu Chiyo? Minato n-ar putea vedea cu ochi buni interesul purtat de Jeremy lui Chiyo. Dar această ipoteză, oricum ar fi luat-o, era mult prea simplă. Jeremy fusese din totdeauna o personalitate extrem de complexă: obişnuia să se îndoiască de mobiluri mult mai încâlcite şi mai obscure decât acela.

— Deci, ce motiv are să-ți poarte pică? întrebă ea până la urmă.

Jeremy se opri brusc din bătut darabana.

— Nu-i treaba ta. Vreau doar să te pun în gardă în legătură cu Minato: atâta vreme cât vei rămâne aici, evită-l, nu-i vorbi. Dacă vreodată se apropie de tine, depărtează-te de el cât mai repede posibil. Războiul a făcut din el un om cu apucături foarte violente.

— Dar... şi Laurie? zise ea alarmată. Crezi că ar fi capabil să-i facă rău fetiței?

El deschise gura ca şi cum ar fi vrut s-o contrazică, să-i spună că temerile ei erau absurde. Apoi se răzgândi.

— Este posibil, zise pe un ton neutru. Nu ştiu. În orice caz, nu ne putem asuma riscul. Cu cât plecaţi mai repede de aici, cu atât va fi mai bine, pentru tine şi pentru Laurie.

Spunea oare adevărul... sau încerca pur şi simplu s-o sperie prin orice mijloc?

— Dar... de ce nu-i ceri să se ducă să stea în altă parte, dacă te temi de el în felul ăsta? insistă ea.

— E mai uşor de zis decât de făcut! suspină Jeremy, exasperat. Marcia, răspunde-mi: când te-ai hotărât să pleci?

Liniştită, ea se sprijini mai bine în fofoliu, foarte dreaptă, cu picioarele lipite unul de celălalt şi, luându-şi inima-n dinţi;

— N-am intenţia să plec, Jeremy, zise ea. Sunt nevasta ta şi intenţionez să rămân aici până când vei fi dispus să te întorci cu noi în America. După cele ce s-au întâmplat noaptea trecută, mi-este imposibil să cred în continuare că cea ce mi-ai scris în scrisoarea ta este adevărat.

Fața lui Jeremy se întunecă. Mânia luci o clipă în ochii lui.

— Nici nu se pune problema, îi aruncă el pe un ton dur. Te joci cu focul, Marcia: nu vezi că sunt o grămadă de lucruri pe care nu le poți înţelege? Întoarce-te la tine, în țara ta. Locul tău nu este aici.

Ea se ridică şi se apropie de el.

— M-ai dorit noaptea trecută. De ce nu şi acum?

Crezu, timp de o secundă, că o plezneşte. Apoi, fără o vorbă, el se răsuci furios pe călcâie şi ieşi. Marcia îl auzi depărtându-se pe alee şi rămase singură în camera mare, sumbră şi ostilă care părea să-i trimită ecoul vorbelor lui Jeremy: „Pleacă! Du-te înapoi la tine acasă"!

Stinse lumina şi, cuprinsă de panică, ieşi la rândul ei. În hol, se opri şi ciuli urechile, Dar vântul care sufla în rafale domina toate celelalte zgomote umplând casa cu gemetele şi trozniturile lui care păreau şi mai sinistre. Noaptea, slugile, după o regulă generală, se retrăgeau în locuinţele lor. Singură cu Laurie în acea clădire imensă şi pustie, Marcia se simţi disperat de izolată. Se gândi o clipă să urce scara să se asigure că nimeni nu intrase şi că uşa de comunicare era tot încuiată cu cheia. Dar nu urcase el, Jeremy, fără să constate nimic anormal?

Poate că el simulase neliniştea cu scopul de a o determina, terorizând-o, să plece...

Uşa de la intrare având zăvor automat, Jeremy o încuiase în urma lui la plecare. Partea de casă în care locuiau era, din fericire, dotată cu uşi şi ferestre adevărate; pe când locuinţele japoneze, cu acele *amado* glisante, erau mult mai uşor de prădat, atât de uşor era de pătruns în ele prin efracţie.

Părăsind holul prost luminat, Marcia alergă lângă Laurie în cameră unde atmosfera era mult mai caldă şi mai primitoare. Fetița, aşezată pe un taburet în fata căminului, se juca liniştită cu păpuşile ei şi cu micuţa mască pe care i-o dăruise Nan. Îi zâmbi blând maică-si:

— Spune mami, nu vrei să te joci cu mine în seara asta?

Exuberanța şi molipsltoarea voie bună a fetitei o calmară pe Marcia care, instalându-se pe covor lângă ea, începu să inventeze tot felul de poveşti ale căror eroine erau păpuşile. Se jucară împreună mai mult de o oră, până ce Laurie merse la culcare. O dată copilul adormit, Marcia se aşeză lângă foc. Incapabilă să se concentreze asupra unei cărți, rămase nemişcată, atentă, aşteptând întoarcerea lui Jeremy. Cât va mai putea suporta aceste interminabile aşteptări? Cât timp va putea să facă fată voinţei implacabile a bărbatului ei? Ce viață ar fi aceea pentru ea dacă se va încăpăţâna să rămână? Şi totuşi, noaptea trecută, noaptea trecută...

Focul începuse să se stingă, Marcia, înfrigurată, se hotărî să nu-l mai aştepte pe Jeremy şi se culcă. Niciodată el nu întârziase atât de mult. Unde se ducea oare în serile în care ieşea? La prieteni? Dar cine erau ei, prietenii ăştia? Ştia, în fond, atât de puţine despre bărbatul cu care era măritată!

Înainte de a stinge veioza, se duse şi întredeschise uşa, pândind trosniturile casei şi gemetele vântului. Crezu că aude în galeria de deasupra un zgomot de paşi, uşori ca ai unei fantome. Dar scara cea

mare era pustie. Din aripa japoneză a casei se auzea iarăşi acel cântec trist, estompat de distantă, şi acompaniat de *samisen*. Ce inexprimabilă tristețe răzbătea din cântecul acela pentru o ureche occidentală! De altfel, japonezii erau un popor paradoxal. Din toată literatura, muzica şi pictura lor răzbătea, cel mai ades, o notă de disperare. Drama era leit-motivul celor mai multe dintre producţiile lor artistice, chiar şi, aşa cum subliniase Alan, în viata cea de toate zilele: ziarele menționau frecvent sinuciderile, mai ales pe acelea ale tinerilor îndrăgostii, incapabili să se supună regulilor pe care le impuneau părinţii lor. Nu mai târziu decât cu o săptămâna în urmă, în insula Oshima, un cuplu de tineri se aruncase în craterul fumegând ai vulcanului Mihara, ca multe alte sute de tineri care o făcuseră înaintea lor. Când viaţa le înşela aşteptările, erau atât de uşor tentaţi să-şi încredinţeze vieţile în mâinile zeilor!

Şi, cu toate astea, japonezii, fie că era pe stradă sau aiurea, păreau de o continuă voie-bună. Se părea că în Japonia nimeni nu ridică vocea; toată lumea era amabilă, drăguţă şi trata inamicul de ieri fără urmă de resentiment. Cum era oare posibil ca oamenii aceştia, de o indescriptibilă violenţă, când erau în război, să se arate atât de fatalişti în viaţa lor particulară?

Marcia închise uşa, regretând că nu o poate încuia într-un fel sau altul. În noaptea acea, pentru prima oară de la sosirea ei în Japonia, îi era frică. De ce? N-ar fi ştiut să spună dacă din cauză că Jeremy îi spusese ce-i spusese în legătură cu Minato, dacă din cauza percheziţiei pe care el o făcuse la etajul de deasupra, sau,în fine, din cauza absenţei soţului ei. Cât de departe era după-amiaza acea liniştită şi fără griji petrecută în compania lui Alan Cobb!

Înainte de a se băga în pat, se duse la fereastră şi privi afară. Vântul agita vârfurile pinilor, negri pe fundalul cerului întunecat şi acoperit de nori joşi. În Japonia, pinii aveau un aspect foarte special: cu trunchiurile lor noduroase, cu ramurile ca un desen delicat şi fantastic, semănau aidoma cu cei din stampele japoneze. Un corn subţire din argint strălucitor se ivi printre nori şi Marcia se simţi ciudat de liniştită la gândul că nu este lună plină.

Se cuibări înfrigurată în pat, cu picioarele încolăcite pe buiota pe care Sumie-san i-o pusese, înainte de a pleca, sub pături.

Samser-ul tăcuse. Marcia rămase multă vreme nemişcată cu ochii larg deschişi în întuneric, pândind în continuare întoarcerea lui Jeremy şi întrebându-se unde poate întârzia atâta. Pleoapele i se îngreunară şi după o vreme, în ciuda voinţei ei, adormi.

Se trezi brusc pe la orele trei din noapte, cu toate simţurile în alertă. Nu ştia dacă Jeremy se întorsese, dar zgomotul care o făcuse să tresară era acela al unei chei care se întoarce în broască. Era zgomotul pe care-l auzise seara - un soi de hârşâit la etajul superior, care

semăna cu paşi furişaţi.

Zgomotul era atât de uşor, atât de continuu, că nu-şi dădu seama dacă parchetul galeriei troznise ca sub paşii cuiva. Vântul, fără îndoială? Scrutând întunericul, Marcia ciuli urechile. Dar vântul se oprise şi grădina adormită încremenise sub brumă. Troznitura se auzi iarăşi în galerie - nu, de astă dată era pe scări. S-ar fi putut spune că o fantomă cobora uşurel, cu infinite precauţii, de-a lungul treptelor lăcuite.

„Nu, este imposibil, gândi ea. Jeremy mi-a zis mai devreme că nu are decât el cheia de la uşa de sus". Dar trozniturile, acum, nu se mai auzeau de pe scări. Erau din hol... Deodată, încetară. Unde se oprise vizitatorul nocturn? În mijlocul holului? Nu, mult mai aproape. Dacă vreun intrus pătrunsese într-adevăr în casă, trebuia să se afle acum chiar în spatele uşii Marciei, unde se oprise, trăgând cu urechea.

Îi veni să țipe, dar nu îndrăzni. Ţipând, ar fi însemnat să-i arate necunoscutului că-i simţise prezenta. Dacă Jeremy nu se întorsese, cine i-ar putea veni în ajutor? Servitoarele stăteau prea departe de vilă. Nu, era mai bine să nu se mişte, să se prefacă adormită. Cu ochii larg deschişi, Marcia rămase înţepenită în aşteptare. O rază de lumină tăie deodată întunericul: încetişor, uşa se întredeschidea.

Cu inima bătând puternic, Marcia închise ochii şi se forţă să respire adânc, liniştit, aşa cum face un om adormit. „Măcar de nu s-ar trezi Laurie”, gândi ea pierită.

Prin pleoapele închise, simţi că lumina creşte în intensitate ca şi cum necunoscutul, cu paşi uşori, s-ar fi apropiat de patul ei. Ce voia? S-o înjunghie în somn? S-o sufoce sub pături? O formă umană se ridica la căpătâiul ei, cu o lanternă în mână, ca pentru a-i studia trăsăturile feței. Un iz de parfum îi izbi nările - un parfum fin de flori. Deci o femeie şi nu un bărbat se apleca asupra patului ei.

Marcia întredeschise imperceptibil pleoapele, ştiind foarte bine că mişcarea lor pot s-o trădeze şi zări la lumina lanternei strălucirea mătăsoasă a unui kimono alb. Încordându-se, deschise larg ochii şl privirea îi căzu pe un *obi* lat, brodat cu fir aurit şi pe o mână în care strălucea un obiect lung şi subţire. Îngheţată de frică, Marcia crezu că era vorba de un cuțit. Dar femeia, cu un gest prompt, îşi desfăcu evantaiul de fildeş şi-şi ascunse fata.

Marcia clipi din ochii orbiţi de lumina lanternei, încercând să-şi identifice vizitatoarea, dar aceasta purta, înfăşurat în jurul capului, un voal care-i ascundea trăsăturile. În mod evident, necunoscuta încerca să nu fie identificată.

— Cine eşti, şuieră Marcia. Ce vrei de la mine?

Vizitatoarea îşi plecă capul voalat şi zise cu o voce melodioasă:

— *Gomen nasai.*

Marcia ştia că aceste cuvinte însemană „iartă-mă”.

Lăsând în jos lanterna, femeia se întoarse şi ieşi din cameră în vârful *tabburilor* ei albe. Cu nervii întinşi, Marcia o auzi traversând holul, urcând treptele scării şi luând-o prin galerie... Apoi se făcu iarăşi linişte.

O frică de necontrolat o cuprinse brusc. Pe pipăite, căută întrerupătorul şi aprinse veioza. Laurie dormea liniştită. Marcia alunecă jos din pat şi, fără zgomot, deschise uşa. Totul era calm. Trosniturile încetaseră. Peste tot, domnea liniştea, singurătatea. Şi dacă femeia în alb se hotăra să revină? Dacă... înnebunită de frică şi de nelinişte, Marcia, înnăbuşindu-şi un hohot de plâns, alergă la uşa lui Jeremy şi o deschise.

—Jeremy! şopti ea pe un ton grăbit. Jeremy, eşti aici?

Îl auzi pe Jeremy ridicându-se în pat şi se agăţă o clipă de uşă, tremurând uşurată.

— Da, zise vocea lui Jeremy. Ce se întâmplă?

El aprinse lumina. Încă sub impresia fantomaticei apariţii, Marcia, fără să se gândească, alergă să se arunce în braţele lui. Dinţii îi clănţăneau atât de tare că era incapabilă să scoată un sunet. El îi mângâie fruntea udă şi o legănă cum se leagănă un copil.

— Uşor, uşor, calmează-te, zise el blând. Totul e bine acum. Ai avut un coşmar.

O irezistibilă tandreţe o invadă. Strânsă în braţele lui Jeremy, cu obrazul lipit de pieptul lui, auzi bătăile ritmice ale inimii lui. Dar, după o clipă, Jeremy o îndepărtă cu blândeţe.

— Hai, hai, uite, ia cuvertura asta şi puneţi-o pe umeri. Eşti îngheţată.

Ea se supuse, deşi murea de dorinţa de a se cuibări iarăşi în braţele lui, de a se strânge toată în el. El se aşeză lângă ea pe marginea patului şi, viguros, îi frecă mâinile îngheţate. Încet-încet, clănţănitul dinţilor se opri.

—Cineva... cineva a venit din partea cealaltă a casei, bolborosi ea. Cineva a intrat la mine-n cameră.

Îl simţi devenind rigid.

— Hai, e imposibil, Marcia, visezi! Uşa de sus este încuiată cu cheia. Nimeni n-o poate deschise.

Ea scutură cu vehemenţă din cap.

— Ba da! A fost deschisă. O femeie îmbrăcată în alb, cu o lanternă în mână. S-a apropiat de patul meu şi m-a privit. Când am deschis ochii şi-a ascuns faţa cu un evantai. Cine era? Chiyo? Nu cumva Chiyo este puţin cam ciudată?

Jeremy îi puse tandru mâna în jurul umerilor şi încercă să o potolească. Ceea ce povestea ea era imposibil. Şi el avea uneori coşmaruri care, un anume timp, păreau cât se poate de reale şi nu nişte plăsmuiri de vis. Avusese pur şi simplu un coşmar.

— Da, da, un coşmar, repetă ea, năucită.

Cuvintele liniştitoare ale lui Jeremy sfârşiseră prin a o face să se îndoiască de propriile simșuri. Era oare posibil ca recentele evenimente, din care-şi amintea şi cel mai mic detaliu, să fi fost rodul imaginaţiei ei?

— Trebuie să te întorci la culcare şi să încerci să dormi, zise Jeremy. Haide, te duc până la tine-n cameră,

Marcia ar fi vrut să-i strige: „Nu mă părăsi! Lasă-mă să rămân cu tine!, dar îşi venise în fire şi teama i se estompase, făcând loc stânjenelii pe care o încerca de câte ori se găsea în prezenta lui Jeremy. Pasivă, se lăsă condusă în cameră. El o puse în pat şi îi atinse fruntea cu un sărut fugar.

— Lasă lumina aprinsă, zise el. Asta o să te liniştească. Dacă ai nevoie de mine, n-ai decât să mă strigi. Mâine dimineaţă totul va reintra în ordine.

După ce Jeremy plecă, Marcia rămase multă vreme nemişcată, încordată, atentă la cet mai mic zgomot. Visase efectiv toate acele imagini? Şi parfumul acela care părea că încă pluteşte în cameră - un parfum abia perceptibil, care-i amintea de acela de garoafe - era tot o iluzie a simţurilor ei?

Febrilă, se încăpăfână să retrăiască scena. Dar imaginile care-i defilau în minte nu erau estompate, ca acelea dintr-un vis. Fiecare episod îi revenea în memorie foarte clar... Brusc, un detaliu, care-i răsări în minte, o tulbură mai mult decât toate celelalte la un loc – un detaliu insolit pe care, pe moment nu-l conştientizase ; kimonoul femeii în alb era înfăşurat după moda occidentală , partea dreaptă peste partea stângă. Ori, în Japonia, kimonoul nu se purta aşa decât în veşnicia morţii.

CAPITOLUL 10

Ziua următoare fu pentru Marcia cea mai lungă din toate cele pe care le petrecuse la vilă. Jeremy plecase dis de dimineaţă şi nu apăru deloc.

Spre prânz, Marcia, incapabilă să mai suporte multă vreme singurătatea, se hotărî să-l sune pe Jeremy la laborator sub un pretext oarecare. Nu îndrăznise până atunci s-o facă de teamă să nu-l supere pe soţul ei: era lege să nu fie deranjat îh timpul lucrului. Apăsată de liniştea ce domnea în vilă, Marcia dorea doar să-i audă vocea, să schimbe câteva vorbe cu el. Noaptea trecută, ţinând cont de evenimentele care se petrecuseră, el se arătase destul de înţelegător: fără îndoială că nu va face un capăt de tară din faptul că ea-l va deranja cu telefonul.

Avu cele mai mari greutăţi din lume încercând să-i smulgă lui Sumie-san numărul de telefon al laboratorului. Tânăra japoneză încercă tot felul de tertipuri, ridicând o mulțime de obiecţii; până la urmă cedă în fata insistențelor Marciei şi, dând reprobator din cap, ceru numărul telefonistei. Apoi, fără să scoată o vorbă, îi dădu receptorul Marciei.

Telefonul sună, sună fără întrerupere în gol. Când, la capătul răbdării, Marcia închise în sfârşit, avu sentimentul că Sumie-san ştia foarte bine la ce să se aştepte. Ori Jeremy nu răspundea la telefon de obicei, ori nu era la laborator. Putea, desigur, să aibă o mie şi unul de motive serioase. N-avea de ce să-şi bată capul, şi cu toate astea nu-şi putu reține o anumită nelinişte.

În cursul după-amiezii, Nan Horner veni într-o fugă pe la vilă. Ostilitatea pe care Marcia o simţise pentru americancă la început, se risipise şi fu mai mult decât fericită, în acea zi, de venirea musafirei sale a cărei prezență, manierele directe, dar sincere, şi robustul bun simț care o caracterizau îi erau mai mult decât necesare. Îi făcu o primire călduroasă, îi ceru lui Sumie-san să servească ceaiul şi o trase pe Nan în salon.

Laurie se juca în grădină în compania lui Tomiko, pe care mama ei o autorizase, se pare, mai mult sau mai puţin, să se joace cu fetita străină. Cele două femei erau singure.

—Am venit doar să mai aflu veşti despre voi, zise Nan fără altă introducere. Tânărul pe care l-am cunoscut la voi în seara aia a venit pe la mine să împrumute nişte cărți despre Japonia şi mi-a pomenit în treacăt de vizita voastră la castelul Nijo. Mi-a spus că nu prea arătai în apele tale şi se temea să nu fii prea deprimată, sau şi mai rău, în curs de a cloci cine ştie ce gânduri sinistre.

— Ba deloc, mă simt foarte bine, protestă Marcia.

Nan, foarte tomnatecă în taiorul ei de tweed maro, cu eşarfa de culoarea frunzelor moarte şi cu mocasinii de piele maro, o studie cu

atenţie.

— Dacă te interesează părerea mea, găsesc că eşti niţel trasă la faţă. Şi ştiu că Jeremy nu este bărbatul care să observe amănuntele astea. Eşti sigură că eşti în formă? Când soseşti în Japonia se întâmplă mereu că sistemul digestiv e niţei deranjat. Dar asta nu durează mult şi după aceea toată lumea se simte bine.

— Nu, zău, n-am nici un fel de problemă cu sănătatea, articulă cu greutate Marcia.

Nan îi aruncă o privire lungă şi pătrunzătoare şi, punându-şi ceaşca pe farfurioară zise.

— Să ştii că înainte să vii aici n-aveam nici pic de simpatie pentru tine. Eram dinainte convinsă că fiinţa aceea legendară care era nevasta lui Jeremy mă va călca pe nervi dacă voi ajunge într-o zi s-o cunosc.

— Nu... nu sunt de compătimit, zise Marcia.

— Nu te compătimesc. Mai degrabă mă încearcă o oarecare admiraţie. Ai debarcat împotriva veto-ului lui Jerry şi mi se întâmplă adesea să-mi spun că dacă n-ar fi depins decât de tine, ai fi venit aici de multă vreme.

Se ridică şi începu să meargă de-a lungul şi de-a latul imensei camere îngheţate. Marcia o privea în tăcere.

— Şi acum ce intenţionezi să faci? îi aruncă ea.

—Am intenţia să rămân. Vreau să spun... până când Jeremy va fi dispus să se întoarcă în America.

Nan fluieră încetişor şi, cu degetul, îi atinse uşor bărbia.

— Hâmm! Alan nu s-a înşelat în privinţa ta. Iată o bărbie care trădează o mare tărie de caracter. Alan mi-a zis că faci parte dintre tipii care ştiu să cadă mereu în picioare.

— Ce ştie el? replică Marcia iritată. Ce nevoie are să vorbească de mine?

— Nu este interzis, din câte ştiu, să vorbeşti despre prietenii tăi, zise Nan pe un ton împăciuitor. Presupun că și noi facem acelaşi lucru acum: de ce ai face tu excepţie de la regulă? Am vorbit despre tine pentru că te iubim şi pentru că nu ne place să te ştim supărată şi nefericită.

— Nimeni nu mă supără, se zbârli Marcia. Cred că în faţa lui Jeremy este ceva care nu merge. Sunt poate singura persoană din lume care-l poate ajuta să iasă din asta şi am uneori impresia că este şi el conştient de asta, cu toate că refuză s-o admită.

— Fără îndoială că ai dreptate.

Nan îşi deschise etuiul din piele, scoase un pachet de țigări şi-i oferi Marciei. Aceasta schiţă un gest de refuz. Nan îşi aprinse una şi începu să fumeze cu un aer absent.

—Azi dimineaţă, zise Marcia, am încercat să-i sun pe Jeremy la

laborator. N-a răspuns nimeni şi Sumie-san s-a comportat într-un fel ciudat, ca şi cum ar fi ştiut că nu se află acolo.

Nan înălţă din umeri.

— Poate că ea ştia că va lipsi.

— Şi în cazul ăsta de ce nu mi-a spus?

— Prea cauţi acul în carul cu fân, spuse Nan. Cred că eşti cam nervoasă!

— Se mai duce la laborator? insistă Marcia. Cercetările lui... îl mai preocupă?

— Cred, zise Nan cu un ton plat, că ar fi bine să te distrezi cât mai mult. Să trăieşti cât e ziua de lungă în... mausoleu... nu-ţi foloseşte la nimic. Vreau să organizez peste pu{in timp o recepţie cu ocazia lansării „Florii de lună". N-o să fie multă lume: Yamada-san şi câţiva prieteni a lui Haruka Setsu.

— Haruka Setsu?

— Femeia care este autoarea poeziilor, spuse Nan, care părea că se gândeşte intens. Vrei să vorbesc eu cu Jeremy, pentru că veți fi şi voi invitaţi? E o săptămână de când nu l-am mai văzut.

Blândeţea şi înţelegerea pe care în mod neobişnuit i le arăta Nan, o încurajară pe Marcia să i se confeseze puţin.

— Noaptea trecută, zise ea, Jeremy era furios pe mine că nu vreau să mă întorc în America. A ieşit din casă şi nu s-a întors decât foarte târziu...

Marcia se opri o clipă, apoi reluă:

— Nan, tu ştii unde se duce?

Nan suflă spre tavan două retecoale de fum şi se adânci în contemplarea lor.

— Dacă vrei să rămâi în Japonia, mititica mea, ar fi mai bine să nu pui întrebări. Încearcă doar să fii nevasta care vrea el să fii şi încearcă să-l convingi să se întoarcă în America. Este încă, poate, realizabil, cu condiţia să nu încerci să ştii prea multe, să răscoleşti prea mult trecutul. Sunt anumite subiecte pe care nu este deloc prudent să le abordezi în prezenţa lui dacă nu vrei să te trezeşti dată afară pe uşă fără multe vorbe.

— Dar tu, insistă Marcia, tu li-cunoşti secretul, nu-i aşa?

Privirea Nanei se înăspri.

—În orice caz, este un lucru pe care nu ţi-l pot spune. Jeremy îmi este un foarte vechi prieten. Eram prieteni dinainte de căsătoria voastră. Dacă-ţi place sau nu, îmi eşti simpatică şi am încercat să te scot din situaţia imposibilă în care te afli. Dar trebuie să înţelegi bine că Jerry are prioritate în faţa ta - că îmi este imposibil să-i trădez încrederea. Dacă este ceva pe care el o să vrea să-l ştii, ţi-l va spune el însuşi.

Marcia, căreia această izbucnire îi înroşise obrajii, o privi pe Nan

drept în ochi.

— Noaptea trecută cineva a trecut de uşa zăvorâtă şi a intrat în casă.

Nan, care se pregătea să scuture ţigara în scrumieră, se opri brusc şi scrumul căzu pe covor.

— Ah, da? zise ea.

— Era o femeie îmbrăcată într-un kimono alb, care ţinea o lanternă în mână. A intrat la mine în cameră şi s-a apropiat de pat ca să mă privească.

— Şi apoi...? întrebă Nan,întorcându-i spatele Marciei pentru a stinge chiştocul cu o violenţă abia reţinută.

— Nimic. Am întrebat-o cine este şi ce vrea de la mine. Nu sunt sigură că mi-a înţeles întrebarea. S-a mărginit să-mi spună *gomen nasai*... şi a ieşit.

— Şi... ai putut vedea cine era? întrebă Nan încordată.

— Nu. Purta pe cap un fel de voal alb. Ar fi putut fi Chiyo, dar nu cred asta.

Nan păru ciudat de uşurată de răspunsul Marciei. Se apropie de ea şi o luă de umeri.

— Ascultă-mă. Nu-i vorbi de incidentul ăsta lui Jeremy. Nu-i spune că femeia aceea a venit. N-ai face decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Dar vezi tu... i-am spus deja! Îmi era mult prea frică să stau liniştită în patul meu după plecarea femeii aceleia. M-am repezit în camera lui şi i-am povestit totul.

—Înţeleg. Şi el cum a reacţionat?

— A zis... că am visat.

— Poate că tu chiar ai visat toate alea. La urma-urmei, nu-i chiar imposibil, nu?

Marcia o privi fără să clipească.

— Tu ştii bine că nu. Refuz să mai joc multă vreme comedia asta. Jeremy nu va reuşi să mă facă să mă îndoiesc de propriile mele simţuri - şi nici tu. Trebuie să mai fie în casa familiei Minato şi altă femeie în afară de Chiyo. Am zărit de altfel, acum câtăva vreme, în grădina de alături, o femeie care m-a privit cu o intensitate neobişnuită, până în momentul în care Minato-san a venit s-o ia în casă. Şi dacă această femeie există, tu poți la fel de bine să-mi spui cine este.

Nan ezită, apoi, decise brusc:

— După toate astea, cred că pot să-ți spun. Este o rudă a lui Chiyo. Chiyo este foarte ataşată de ea din pricina tuturor necazurilor prin care au trecut împreună în timpul războiului. Casa lor a fost bombardată. Şi-au pierdut nu numai toate bunurile, dar şi pe ceilalți membri ai familiei. Legăturile de familie sunt foarte puternice în Japonia. Chiyo şi verişoara ei, care este cu vreo zece ani mai mare

decât ea, sunt singurele supravieţuitoare. Chiyo era destul tânără la vremea acea pentru a-şi putea reveni din acel şoc înspăimântător, dar verişoara ei a devenit din ce în ce mai... să spunem neurastenică. Toate astea sunt îngrozitor de triste.

— Verişoara asta este... periculoasă?

— Nu... nu cred, spuse Nan, vizibil stânjenită.

— Nan, este un lucru asupra căruia aş vrea să-mi spui tot adevărul. Trebuie neapărat să-l ştiu, chiar şi în interesul lui Jeremy. Bărbatul meu are o... legătură cu doamna Minato? De asta îi este Minato duşman, iar Jeremy nici nu vrea să audă să-i dea afară? De ce încearcă să mă trimită cu orice preţ în America?

Brusc, Nan se uită la ceas.

— Drace, am o întâlnire de care uitasem! Trebuie neapărat s-o şterg. Sunt deja cu zece minute în întârziere. Mulțumesc pentru ceai!

Marcia îşi conduse musafira până la uşă.

—Ți-am spus deja că trebuie să păstrez un secret, zise Nan în timp ce se încălța, Sunt întrebări la care, ţi-ai dat desigur seama, îmi este imposibil să răspund. Ai face mai bine să i le pui direct lui Jerry. Dar, dacă aş fi în locul tău, m-aş feri ca de foc s-o fac.

Dispăru cu aceaşi dezinvoltură cu care venise şi Marcia rămase şi mai dezorientată decât înainte. Neurastenia acelei verişoare era în realitate o boală mentală? Nebunia aceea să fie cheia misterului care plana asupra familiei Minato?

Unde vor duce toate iţele astea?

Jeremy apăru la cină, atât de calm, ca şi cum n-ar fi ieşit cu o seară în urmă trântind uşa şi lipsi o bună parte din noapte. Părea în toane foarte bune, ca un om care se hotărâse să adopte o altă conduită. În timpul mesei, o copleşi pe Laurie cu atenţii iar fetiţa îi răspunse cu un entuziasm care-i strânse inima Marciei. Era fără îndoială firesc faptul că fetiţa era atât de încrezătoare în tatăl ei; dar Marcia învăţase să se îndoiască de schimbările de atitudine ale soţului ei. Regimul acela de duşuri scoţiene risca, în timp, să fie mult mai dureros pentru fetiţă decât indiferenţa pur şi simplu.

La masă, Marcia îi povesti lui Jeremy de vizita Nanei şi de recepţia proiectată de ea în cinstea publicării cărţii doamnei Haruka Setsu. Reprimându-şi o mişcare de surpriză, Jeremy se mărgini să declare că va lua legătura cu Nan.

Încă obsedată de infructuosul apel telefonic de dimineaţă, Marcia se hotărî să-i pună întrebarea direct lui Jeremy.

—Am încercat să te sun astăzi, zise ea pe un ton detaşat. Dar probabil că tocmai lipseai din laborator.

— Da, efectiv, în ultima vreme, mă duc foarte rar pe acolo. Este inutil să încerci să dai de mine.

— Dar nu lucrai, la început, împreună cu nişte confraţi japonezi?

Când lipseşti tu, nu mai este nimeni?

— Ba da: păianjeni şi şoricei, zise el zâmbind ironic. Ei nu pot răspunde la telefon şi nici, mulţumesc lui Dumnezeu, nu-şi pot băga nasul peste tot aşa cum făceau dragii mei confraţi. Este o grămadă de vreme de când prietenii meii japonezi nu mai lucrează cu mine. Nu mai urmăm acelaşi drum.

— Şi tu, ce drum ai ales? întrebă Marcia.

El o privi cu răceală.

— Asta, draga mea, mă priveşte doar pe mine. Sunt convins că viaţa ta ar fi de mii de ori mai agreabilă dacă ai înceta să te joci de-a Pandora.

O dată în plus, Marcia se găsea în impas.

După cină, Jeremy îi propuse fetiței să meargă să se plimbe cu el pe colină. Laurie bătu din palme.

— Să spunem că mai rămâi aici o lună, zise el neglijent în timp ce Laurie alerga să-şi ia pantalonaşul. Până la sfârşitul anotimpului cireşilor înfloriţi. Atunci, vom studia iarăşi problema şi vom încerca să tragem linie. De acord?

— Da, da, bineînţeles, zise ea repede, pentru că nici pe departe nu se aşteptase, după episodul din seara precedentă, ca el să-i facă o astfel de concesie.

El îi zâmbi.

— Deci, ai uitat coşmarul acela?

Întoarcerea fetitei care-şi trăgea paltonul în fugă o scuti pe Marcia să răspundă soţului ei.

— Această mică plimbare o să-mi dea ocazia să o cunosc mai bine pe fiica mea, reluă Jeremy, aruncându-i Marciei, peste umărul fetiței, un zâmbet dezarmant.

Ieşiră amândoi, Laurie nu se gândise nici ea s-o invite pe maică-sa la plimbare cu ei. Rămasă singură, Marcia încercă să se liniştească. Interesul subit pe care Jeremy îl manifesta pentru fiica lor nu putea fi, până la urmă, decât absolut firesc. În loc să se îngrijoreze - ceea ce era absurd - ar fi trebuit mai degrabă să se bucure. Dar, Jeremy avusese, în ultimul timp, un comportament atât de ciudat...!

Faptul că, după propria-i mărturisire, nu se mai ducea la laborator decât episodic, remarca lui ironică la adresa păianjenilor şi şoriceilor, toate astea continuau s-o tulbure - într-un plan pur personal, bineînţeles, dar şi pentru că vedea în asta semnele unei detaşări progresive a lui Jeremy de cercetările lui. Jeremy Talbot era altă dată un nume în lumea ştiinţifică. Îl auzise de zeci de ori pe tatăl ei vorbind cu stimă de el şi prezicându-i un viitor strălucit. Acum, Jeremy încerca în mod deliberat să se facă uitat: şi nu pentru că suferise un eşec, ci pentru că nu-i mai păsa de contribuţia lui la avântul ştiinţei.

Zilele trecură. Cameliile înfloriră, apoi se ofiliră; mugurii pomilor pocniră, lăsând să se ivească fragilele frunzuliţe de un verde palid. Se simţea în aer o mireasmă nouă: se apropia anotimpul florilor. Singurătatea care o apăsa pe Marcia îl permise sa aprecieze mai bine farmecul subtil ai primăverii japoneze; şi ea începu, ca mulţi alţii înaintea ei, să iubească Japonia din tot sufletul.

Deja, în extremitatea sudică,în insula Kiou-Siou, cireşii înfloriseră şi o febră primăvăratică se grăbea să cuprindă progresiv tot arhipelagul nipon. În anumite zile, timpul era atât de frumos că ferestrele puteau rămâne mereu deschise.

În acest început de aprilie, Laurie era copleşită de bucurie. Jeremy o lua adesea cu el şi relaţiile dintre tată şi fiică deveniră mult mai strânse. Marcia crezu totuşi că vede instalându-se la fetită un soi de nervozitate care o nelinişti.

Într-o după-amiază. simtindu-se foarte singură, Marcia o strigă pe fetită şi nu primi nici un răspuns. Copilul nu era nici în grădină şi nici în camerele de la parter. Marcia urcă în căutarea ei şi o găsi cuibărită într-un colț al galeriei superioare. Cu obrajii şiroind de lacrimi, fetița privea fix un obiect pe care-i ţinea în mână.

—Ce-i scumpa mea? întrebă cu blândeţe Marcia. Ce te supără?

La vederea maică-sii, Laurie tresări, se ridică repede şi îşi ascunse mâinile la spate cu un aer de sfidare. Marcia o privi stupefiată: de obicei, Laurie era un copil docil şi nu o fire veşnic revoltată.

— Deci, ce s-a întâmplat? Ce nu merge?

Cu un gest rapid şi hotărît, Laurie îşi scoase mâna de la spate şi, cu toată puterea, aruncă obiectul pe fereastră,In fundul grădinii. Privirea îl era cât se poate de sfidătoare.

— Ce-ai aruncat pe fereastră? întrebă Marcia, reprimându-şi neliniştea.

— Nimic, zise fetiţa cu un aer încăpăţânat, evitând s-o privească.

— Nu vrei să-mi spui? Bine, nu-mi spune nimic. Dar atunci cum vrei să te consolez?

Laurie scutură din cap cu vehemenţă.

— Dacă îţi spun că nu s-a întâmplat nimic!

Şi, brusc, îi întoarse spatele năpustindu-se cu toată viteza în josul scărilor.

„Ce-i veni? Poate că începe să crească, şi încearcă să-şi afirme personalitatea. Toate mamele păţesc asta", încercă să-şi spună Marcia. Dar incidentul continuă să o preocupe. Seara, Laurie fiind plecată cu taică-su la plimbare, Marcia se hotărî să scotocească partea de grădină unde trebuia să fi căzut obiectul aruncat de fiica ei. Dar tufişurile erau atât de dese că Marcia trebui să renunţe.

Venirea primăverii adăugase grădinii un farmec suplimentar şi, temperatura devenind mai blândă, Marcia îşi făcu un obicei din a se

instala în grădină, sub un pom, ca să citească şi să se lase, în acelaşi timp, învăluită de frumuseţea delicată dimprejur. Oricât de tulburată ar fi fost, vederea grădinii o umplea de o bucurie calmă şi pură care-i permitea să-şi regăsească echilibrul. în această grădină, fără ronduri şi alei florile creşteau la întâmplare ici-colo, la poalele arborilor. Fiecare detaliu contribuia la armonia decorului: savanta curbură a crengilor unui pin pitic plantat lângă brâul de piatră, albeaţa şi forma rotunjită a dalelor potecii care ducea la eteşteu, arcul micuţului pod vopsit în roşu, contrastul făcut între verdele crud al pajiştii şi maroniul pământului gol. Doar şirul de bambuşi care tăia grădina în două, strica armonia acelui paradis miniatural: astfel că, de obicei, Marcia stătea cu spatele la el ca să nu-l vadă.

Încântate s-o vadă pe tănăra străină că apreciază gustul exotic al grădinii tipic japoneze, Sumie-san şi Yasuko-san veneau bucuroase să stea cu ea pentru a-i semnala cutare sau cutare detaliu nou; iar Marcia le împărtăşea entuziamul. În Japonia, servitorii sunt mai mult decât nişte simpli salariaţi: ei participă strâns la viaţa de familie. Marcia se obişnuise să mulţumească micuţei servitoare şi bucătăresei după fiecare masă cu blândeţe şi să le arate cât este de mulţumită de ele. Sumie-san şi Yasuko-san, la rândul lor, după ce înţeleseseră că Marcia voia să aibă o prezenţă cât mai discretă în gospodărie şi nu le ciuntea din măruntele lor prerogative, păreau că au adoptat-o. O iubeau nespus pe Laurie şi o luau adesea cu ele la cumpărături. De altfel, Laurie făcuse progrese uimitoare în învăţarea japonezei; era capabilă de-acum să schimbe câteva cuvinte cu micuţa Tomiko atunci când se jucau.

Misterul familiei Minato rămăsese intact. Femeia în alb nu mai apăruse. Chiyo însăşi era invizibilă şi nici o ocazie nu-i apăruse Marciei ca să rupă nevăzuta barieră ce o separa de vecini.

Apoi, deodată, într-o ceţoasă dimineaţă de aprilie, se produse un eveniment care puse familia Minato într-o lumină nouă. Minato-san le adusese copiilor lui nişte broscuţe ţestoase şi Tomiko îi dăduse una Lauriei. În acea dimineaţă, cele două fetiţe se jucau cu broscuţele pe malul eleşteului în timp ce Marcia, aşezată pe treptele verandei, le supraveghea.

Taro, fratele luj Tomiko, trecu deodată poarta care separa cele două grădini. Puţin mai înalt şi mai în vârstă decât Laurie, afişa aroganţa şi aerul superior al tinerilor japonezi faţă de sexul ,,inferior". Le privi câteva minute pe fetiţe, aruncându-le din când în când replici vizibil destinate să le înfurie. Cum Laurie se uită la el cu un zâmbet nesigur, el se strâmbă îngrozitor la ea. Apoi, rece, calculat, deliberat, se apropie de surioara lui, luă broscuţele ţestoase şi le aruncă în eleşteu, Tomiko începu să plângă, trăgându-l pe Taro de braţ şi rugându-l să se ducă să pescuiască broscuţele. Dar Taro, dispreţuitor,

o respinse cu atâta putere că o făcu să se rostogolească în iarbă.

Tomiko izbucni în hohote zgomotoase. Totodată, Laurie avea un simț justiţiar prea adânc înrădăcinat ca să nu reacţioneze cu violentă. Fără să ezite, se lansă în urmărirea lui Taro, care le întorsese spatele şi se îndrepta, foarte mulţumit de el însuşi, spre poarta grădinii, şi se aruncă asupra lui cu atâta impetuozitate, că băiatul se clătină şi îşi pierdu echilibrul. Ca o mică furie se năpusti asupra lui, cărându-i o ploaie de pumni şi, odată căzut la pământ, se aşeză călare pe spatele lui ca să-l poată da mai bine cu capul de pământ.

— Eşti o scârbă! țipă ea scoasă din ţâţâni. Un pui scârbos de japonez!

Marcia, pe jumătate amuzată, pe jumătate consternată, privea scena. Taro nu făcuse decât să caute cu lumânarea corecţia pe care i-o aplica Laurie! Dar cum el scoase deodată un urlet de groază, Marcia îşi spuse că este timpul să intervină.

Se ridică să meargă să-i dea o mână de ajutor lui Taro. Dar înainte ca ea să ajungă la ei, Chiyo Minato, alertată de ţipetele fiului ei, pătrunse în grădină fugind de-i scăpărau călcâiele şi se năpusti spre cei doi copii ca să-l scape pe Taro:

— Ce faci? exclamă ea în engleză privind-o sever pe Laurie. Ce-i faci fiului meu?

Marcia rămase o clipă țintuită locului, stupefiată. Nu numai că tânăra japoneză, atât de stăpână pe ea de obicei, trăsese un sprint „occidental" fără să-i pese de kimonoul desfăcut, dar se exprimase într-o engleză impecabilă!

Laurie plângea şi ea acum - de indignare şi de furie, mai mult decât de durere şi de tot restul.

Marcia se grăbi să ajungă lângă micul grup.

CAPITOLUL 11

— Dacă Laurie l-a lovit pe Taro, crede-mă că sunt dezolată, îi zise Marcia lui Chiyo. Dar trebui să-și spun că şi Taro a greşit: şi-a brutalizat surioara şi i-a aruncat broscuţele ţestoase în eleşteu.

La vederea Marciei, Chiyo tresări şi, reluându-şi masca imobilă, se prefăcu a nu înţelege. Dar era prea târziu. Involuntar se trădase.

— Ştii englezeşte, nu-i aşa, doamnă Minato? întrebă curioasă Marcia. Şi vorbeşti fără pic de accent străin. Eşti cumva *nisei*?

Întorcându-i spatele Marciei fără să lase impresia că ar fi auzit întrebarea care-i fusese pusă, Chiyo începu să-i şteargă lacrimile lui Taro şi s-o liniştească pe micuţa Tomiko. Laurie, încă fierbând de indignare, îşi scutură fustiţa mormăind. În general trebuia foarte mult ca să-şi iasă din sărite, dar şi când o făcea, o făcea de-a binelea.

— Îşi imaginează că, pentru că este băiat, are dreptul să facă tot ce-i trece prin cap şi să fie rău cu fetele, strigă ea. Nu-mi plac băieţii răi.

Taro îi aruncă o privire nesigură şi o zbughi la el în fuga mare.

— Vino, Tamiko, ne va da pace acum, zise Laurie. O să încercăm să ne pescuim broscuţele, ia uită-te! una se îndreaptă înot spre un ditai pietroiul.

Chiyo urmări din priviri cele două fetițe care se întorceau la joaca lor şi, evident împotriva voinţei ei, se întoarse spre Marcia.

— Am ştiut engleza, dar n-o mai vorbesc aproape deloc. Îmi scapă din când în când câte o frază, atunci când mă aştept mai puțin.

Faţa tinerei japoneze avea o formă foarte pură, numită „sămânţă de pepene”, de un oval prelung. Tenul îi era foarte deschis; ochii migdalaţi aveau străluciri de jad. În kimonoul ei gri, presărat cu motive albe, părea minunată şi proaspătă - atât de japoneză ca să spunem totul - că în gura ei engleza părea ceva străin. O mulţime de întrebări, de bănuieli, îi asaltară Marciei mintea. Faptul că această tânără vorbea atât de bine englezeşte explica şi mai bine interesul pe care i-l putea purta un american izolat de multă vreme de compatrioţii lui.

O flacără de gelozie ţâşni brusc în inima Marciei, concomitent cu o devorantă curiozitate. Oh, să ştie, să ştie totul, chiar cu riscul ca acele dezvăluiri să fie foarte dureroase pentru ea. Reuşi să-i zâmbescă

lui Chiyo. Orice s-ar întâmpla, nu putea să scape o asemenea ocazie nesperată.

— Nu vrei să intri o clipă în casă şi să stai de vorbă cu mine? zise ea. Oricum, vălul este de acum ridicat!

Buzele tinerei japoneze începură să tremure ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu... nu pot, bolborosi ea.

— Vino, te rog, o întrerupse Marcia cu o voce blândă, dar fermă. Vom fi singure şi Sumie-san ne va face un ceai.

După ce mai ezită o clipă, Chiyo cedă. Ajunsă în pragul casei, îşi scoase geta şi intră cu paşi mărunţi, ca o japoneză bine crescută ce era. Marcia o conduse în camera ei, a cărei atmosferă era mult mai confortabilă şi mai intimă decât a salonului.

— O să stăm mai bine aici, zise ea. Uite, stai pe balansoarul acela, este locul meu preferat.

— Admir grația cu care porţi kimonoul, zise Marcia. Sunt atât de multe japoneze care au adoptat moda occidentală! Şi, cu toate astea, ai alergat mai devreme ca şi cum ai fi fost obişnuită cu hainele noastre.

— Soţul meu preferă îmbrăcămintea tradiţională, zise sec Chiyo.

Cu toate că accentul îi era ireproşabil, se exprima cu o anumită, rigiditate, în felul în care se exprimă oamenii care s-au obişnuit să vorbească o altă limbă.

—Îmi place să port kimonoul. Îmi aminteşte că sunt japoneză şi vreau să fiu numai japoneză, reluă Chiyo, privind-o drept în ochi pe Marcia.

Era în vocea ei un fel de sfidare.

— Te înţeleg perfect. Este absolut normal, zise Marcia. Dar... ai trăit în America?

— Sunt o *nişei*, născută în America, din părinţi japonezi. Am locuit până la unsprezece ani la San Francisco.

— Eu locuiam pe partea cealaltă a golfului, la Berkeley. Chiyo îşi înclină capul mic, cu plete lungi şi negre.

— Da, ştiu.

Sumie-san aduse platoul cu ceai pe care-l puse pe o măsuţă joasă între cele două femei. Nimic, pe figura ei, nu trăda mirarea pe care trebuie s-o fi simţit la vedera tinerei lor vecine. „Îmi imaginez de pe acum ce comentarii va face la bucătărie, de îndată ce va ajunge acolo!" nu se putu împiedica să gândească Marcia.

Fără un cuvânt, Marcia servi ceaiul verde şi îi oferi oaspetei sale "*sembi*" sărate. În ciuda aparenţei sale calme, se simţea nervoasă, surescitată. Dar avu mare grijă ca Chiyo să nu-şi dea seama cât de nerăbdătoare era să lămurească misterul care plana asupra celor două case. Cât despre neplăcutul ei acces de gelozie, reuşise să-l înăbuşe -

sau cel puţin aşa spera.

— Vorbeai deja japoneza când ai venit aici pentru prima dată? întrebă ea.

— Da, bineînţeles, zise Chiyo sorbindu-şi ceaiul cu înghiţituri mici. Am învăţat japoneza în acelaşi timp cu engleza. Dar mi-a fost foarte greu să mă aclimatizez aici. Eram la vremea aceea americană sută la sută şi aşa voiam să rămân. Părinţii mei aveau de mult în proiect să revină în ţara-mamă; m-au adus cu ei în Japonia cu câteva luni înainte de începerea ostilităţilor.

—Cred că ţi-a fost foarte greu să-ţi vezi cele două patrii în război.

— Da, foarte greu. Cu atât mai mult cu cât nu eram, în realitate, nici în întregime japoneză nici americancă. Ceilalţi copii mă considerau tare ciudată. Aveam faţa unei japoneze, vorbeam japoneza, dar nu eram la curent întru totul cu obiceiurile şi tradiţiile japoneze. Părinţii mei se americanizaseră toate mult şi erau o grămadă de lucruri pe care nu mi le spuseseră. Comiteau tot felul de gafe.

—Cum aşa?

Chiyo zâmbi trist.

— Nu ştiam, de exemplu cum se deschide un *shoji* după toate regulile artei. În principiu, trebuie să-ţi pui mâinile într-un anume loc şi să îngenunchezi la început într-o parte şi apoi în cealaltă, trăgând uşa. Sunt sute de astfel de obiceiuri pe care o tânără japoneză trebuie să le înveţe ca să nu fie considerată prost-crescută, Am sfârşit prin a învăţa cum să mă port.

Cu un gest brusc, mai mult american decât japonez, Chiyo îşi puse ceşcuţa de ceai pe farfurioară.

— Acum trebuie să plec. N-ar fi trebuit să accept să vin. So... soţul meu ar fi foarte mirat să ştie că sunt aici.

— Şi de ce ar fi mă rog atât de mirat? o luă Marcia din scurt.

Chiyo nu răspunse. Cu toate că acceptase invitaţia Marciei şi se exprimase fără pic de reticentă până atunci, o puteai simţi că este tot timpul în gardă.

— Te rog, nu pleca atât de repede, aşteaptă puţin, zise Marcia. Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţeleg! De ce n-am avea dreptul să ne vedem, să ne vorbim? De ce copiii noştri n-ar avea voie să se joace împreună?

Chiyo deschise gura, ezită, apoi îşi lăsă în jos pleoapele.

— Pe soţul tău şi nu pe mine trebuie să-l întrebi toate astea.

Marcia schimbă tactica.

— Atunci, povesteşte-mi despre primii ani pe care i-ai petrecut aici, zise ea. Aş vrea să înţeleg mai bine tara asta.

— Tatăl meu a fost ucis într-o luptă, în Noua Guinee, cu toate că nu crezuse niciodată în eventualitatea unui război, începu să spună Chiyo fără a-şi privi interlocutoarea. Toți ceilalţi membri ai familiei

mele, mama, mătuşa mea, fratele şi sora mea - au murit la Tokyo în timpul unui bombardament. Spre sfârşit, japonezilor nu le mai păsa dacă vor pierde sau vor câştiga războiul. Nu-şi doreau decât să se sfârşească. Şi eu. Nu mai aveam de altfel nici un fel de patrie... doar doliu şi durere.

Marcia rămase o clipă tăcută.

— Dar acum eşti fericită împreună cu soțul tău şi cu copiii voştri? zise ea într-un târziu, cu blândeţe.

Chiyo dădu vag din cap fără să răspundă.

— Dar verişoara ta? reluă Marcia, A sfârşit prin a-şi reveni?

Trecu o clipă lungă de linişte.

— Verişoara mea este, din noi toți, aceea care a suferit cel mai mult, răspunse Chiyo cu o voce abia auzită. Nu se va face niciodată bine. Verişoara mea este... bolnavă.

O dată în plus, o uşă se închisese. Să insiste ar fi fost deplasat.

Chiyo se ridică şi se înclină în fata Marciei,

— *Arigato gozainasu*. Mulţumesc pentru ceai. Trebuie neapărat să plec.

Marcia o conduse până în hol. Deodată tânăra japoneză ieşindu-şi din obişnuita rezervă, zise:

— Ai face mult mai bine să pleci cât mai repede, doamnă Talbot, să-ți iei fiica şi să te întorci în America.

—Aici trăieşte soţul meu, îi replică ferm Marcia. Vreau să trăiesc lângă el şi nu în altă parte.

Fata japonezei rămăsese impasibilă, dar Marciei i se păru că-i citeşte în fundul ochilor migdalati un soi de groază.

— Rămânând, rişti să provoci catastrofe, zise Chiyo pe un ton imperativ. Nu eşti dorită aici. Dacă refuzi să pleci, nu vei face decât să abaţi nenorocirea asupra unor nevinovaţi.

Cele două femei se înfruntară o clipă din priviri. O ostilitate tacită se născuse deodată în ele. Chiyo se înclină iarăşi politicos în faja Marciei, îşi încălță *geta* şi, cu un pas rapid, traversă grădina în direcţia eleşteului pe malul căruia se mai jucau încă cele două fetite. Luând-o pe Tomiko în braţe, trecu de poarta dintre cele două grădini şi o închise cu grijă în urma ei.

Marcia o urmări din priviri, epuizată de emoţiile care marcaseră acea întrevedere, cu toate că numele lui Jeremy nu fusese nici măcar o dată rostit, prezența lui nu încetase să le despartă pe cele două femei. S-ar fi spus că fiecare dintre ele considera că are nişte drepturi asupra lui.

Laurie intră în casă cu o mină descumpănită:

— Zi, mămico, de ce a luat-o pe Tomiko? Este furioasă că l-am trântit pe Taro şi că l-am lovit, nu-i aşa? Dar el a început! Este foarte rău. De ce a venit să ne deranjeze când ne jucam atât de liniştite

amândouă?

Marcia îi netezi şuviţele rebele care-i căzuseră pe frunte:

— Pentru că băieţilor japonezi, ca tuturor băieţilor din lume, le place să le tachineze pe fetite. Zău, în America nu ți s-a întâmplat niciodată să te necăjească un băiat?

Laurie se gândi, gravă, şi sfârşi prin a schița un surâs palid. Marcia o trase pe fetiță la ea şi o strânse în braţe. Simţea dureros nevoia să-i arate copilului un surplus de afecţiune şi de tandreţe.

Dar Laurie se degajă repede din îmbrăţişarea maternă.

— Se face ora când se întoarce tata. Pot să-i ies în întâmpinare? Mă va aduce înapoi cu maşina.

— Du-te, puiul mamii, Dar fii atentă la *batabata*!

Cea mai mare parte a străzilor din Kyoto, cu excepţia marilor artere, erau lipsite de trotuare şi micile camionete cu trei roți, cărora pârâiturile motoarelor le atrăseseră porecla de *batabata*, circulau cu o viteză infernală, claxonând fără întrerupere, fără să le pese prea mult de pietoni. Lucru curios, nu păreau să fi călcat niciodată pe nimeni şi puteai vedea pietoni circulând liniştiţi pe mijlocul străzilor, cel puțin atunci când o circulaţie prea intensă nu-i forța să se lipească de zidul celei mai apropiate case. Laurie îi promise maică-sii că va fi prudentă şi dispăru imediat.

Înarmată cu o plasă improvizată, agățată la capătul unui băț de bambus, şi cu o cutie pe jumătate plină cu nisip, Sumie-san, care, din bucătărie văzuse întreaga scenă, se duse pe malul eleşteului. După ce puse cutia la poalele unui tufiş de azalee, începu să pescuiască broscuţele țestoase ale copiilor şi să le închidă în cutie. Pe când îşi ştergea mâinile de şorț, atenţia îi fu atrasă de un obiect agățat în mijlocul tufişului. Îl luă,îl examină curioasă şi i-l aduse Marciei.

— Aparţine lui Laurie-san, zise ea.

Marcia recunoscu de îndată obiectul pe care i-l întindea Sumie-san. Era micuţa mască pe care Nan Horner i-o dăruise fetiţei la puţină vreme după sosirea lor la Kyoto. Fără îndoială, copilul o pierduse când se jucase în grădină.

Dar punând masca între celelalte jucării ale Lauriei, Marcia îşi aminti că tufa de azalee se găsea chiar în partea de grădină unde, cu câteva zile înainte, Laurie aruncase obiectul pe care refuzase să i-l arate mamei ei. Era foarte posibil ca micuţa mască să fi fost acel obiect.

Dar de ce? Ce motiv putuse să aibă? Se arătase totuşi atât de satisfăcută de cadoul Nanei. Marcia o surprinsese chiar în timp ce-şi umfla obrajii şi încruntându-şi sprâncenele cu un aer feroce, încerca să maimuţărească strâmbătura măştii şi râseseră împreună de eforturile comice ale fetiței. Atunci, ce putea motiva acea renunţare subită?

Instinctul o avertiză pe Marcia că era mai bine să n-o întrebe pe fetiţă. Oricare ar fi fost pricina, era preferabil s-o lase pe fetiță să uite incidentul. Poate că, dacă mama ei nu-i zice nimic, Laurie se va juca

într-o zi iarăşi cu masca.

Pe cămin trona, îmbrăcată cochet într-un kimono cu margini albroşii, păpuşa japoneză, dăruită fetiţei de Alan Cobb. Marcia puse masca lângă păpuşă pentru ca Laurie să o poată, într-o zi, descoperi singură.

Auzi deodată maşina lui Jeremy oprindu-se în fața vilei. Câteva clipe mai târziu, Laurie năvăli în cameră, în timp ce taică-su băga maşina în garaj. Fetiţa era foarte agitată.

— Tata a spus că, mâine, duminică, o să mergem la templul Kiyomizu ca să vedem cireşii înfloriţi, strigă ea. Numai noi trei: tu, eu şi cu tata. O să-ți spună la masă.

Marcia făcu un efort să nu se mai gândească la Chiyo. Dacă Jeremy făcuse planuri să meargă împreună la Kiyomizu era un eveniment fericit. Nu putea, fireşte, fi şters trecutul, dar mai rămâneau prezentul şi, mai ales, viitorul. Poate că, la urma-urmei, era mai bine că ea şi Chiyo se înfruntaseră deschis una cu cealaltă. Japoneza va şti de acum înainte că nevasta lui Jeremy nu era dintre aceia care capitulează cu uşurinţă.

Nan îi povestise deja despre Kiyomizu, unul dintre templele cele mai grandioase şi mai interesante din Kyoto. Acum cireşii erau în plină înflorire. Trebuia să meargă repede să-i vadă, înainte ca florile, în toată splendoarea lor, să se scuture. Şi ce bucurie să admire acest spectacol minunat în compania lui Jeremy!

Laurie observă imediat masca pusă pe cămin. Fără să spună nimic, o luă şi o examină.

— Samie-san a găsit-o în fundul grădinii, zise Marcia fără să dea impresia că-i acordă vreo importanță.

Laurie se prefăcu a nu fi auzit. Luă păpuşa de la Alan, fixă masca pe fața-i dolofană şi puse păpuşa la loc, Acum, micuţa mască nu mai avea nimic comic şi expresia, până atunci nevinovată a păpuşii, devenise diabolică: de acum, demonul având un corp, putea să se abată asupra întregii lumi; luase o formă umană. O voce interioară o avertiză pe Marcia că era mai bine să nu spună nimic, să nu agraveze lucrurile cu întrebări presante.

Când Laurie întoarse spatele păpuşii mascate, fața ei copilăroasă era ciudat de gravă. Fără să-i arunce nici măcar o privire maică-sii, plecă să se pregătească pentru cină.

CAPITOLUL 12

În acea noapte, Marcia rămase multă vreme trează. Nu era nici pic de vânt şi singurele pârâituri erau ale grinzilor şi duşumelelor

bătrânei vile. Jeremy dormea în camera de alături. Totul era liniştit şi Marcia, gânditoare, retrăia trecutul.

Cu o intensitate dureroasă, şi-l amintea pe Jeremy, aşa cum era la întoarcerea după prima călătorie în Japonia, la moartea profesorului Vance. Descumpănit de dispariţia omului căruia îi purtase un fel de cult, îşi găsise refugiul lângă fiica savantului. S-ar fi putut spune că, întorcându-se în America, voia să se sustragă unei amintiri atroce pe care se străduia, în van, s-o dea uitării. Poate că fugea de o latură a lui însuşi pe care o descoperise acolo, şi care-i umplea de teamă şi de groază?... Oricare ar fi fost motivele adânci cărora le dădea ascultare, el se agăţase, la începutul căsniciei lor, de nevastă-sa şi de dragostea pe care ea i-o purta, ca de un colac de salvare.

Marcia îşi răsucea febrilă capul pe pernă. Căută să înţeleagă cauza schimbării lui Jeremy.

Chiyo?

Chiyo - delicata, minunata, distinsa Chiyo - era fără îndoială o femeie capabilă să trezească dorinţa în sufletul oricărui bărbat. Era,mai ales, născută în America şi putea să se exprime în propria lui limbă. Cu toate astea, instinctul îi spunea Marciei că explicaţia aceasta era mult prea simplă. Chiyo... da, poate; dar mai era, în mod sigur, şi altceva.

Ichiro Minato era desigur un om nesuferit, un ratat. De ce oare Jeremy nu-l dăduse afară? Care era exact legătura care-i unea sub acelaşi acoperiş? Şi care era rolul clar al femeii în kimono alb în povestea asta? Care putea fi cauza ciudatei ei boli?

Marcia sfârşi, într-un târziu, prin a adormi. Când deschise ochii, o ploaie fină de primăvară, se prelingea pe geamuri, absorbită avid de pământul uscat al grădinii. Laurie fu morocănoasă până când, spre sfârşitul dimineţii, soarele îşi făcu apariţia.

Duminica,în Japonia, este,în ciuda faptului că unele birouri sunt închise, o zi ca oricare alta. Cea mai mare parte a magazinelor sunt deschise, ziua liberă obişnuită fiind lunea. Totodată, acea duminică avea aerul unei sărbători. O animaţie intensă şi veselă domnea pe străzi cu ocazia ceremoniei cireşilor înfloriţi. Jeremy îşi parcă maşina la picioarele colinei numită „a olarilor" ca să le permită Marciei şi fiicei sale, urcând spre templu, să admire celebrele produse ceramice de Kyoto. Magazinele minuscule expuneau obiectele cele mai heteroclite, mergând de la bibelourile vulgare,la îndemâna turiştilor, până la piesele cele mai rare. Se găseau acolo minunate servicii de ceai din porţelan, platouri de toate mărimile şi dimensiunile, statuete pitoreşti din ceramică, reprezentând zei, cu chipuri umane sau de animale. în vârful colinei abrupte se ridica o pagodă înaltă, roşu aprins, care străjuia în fata clădirilor templului propriu-zis.

Ajunseră în sfârşit la picioarele scării principale pe care se urca la

intrare. Jeremy le propuse să apuce mai bine pe una dintre intrările laterale."

— Panorama, de pe partea asta, este mult mai grozavă. Vom merge pe partea din afara zidurilor templului, zise el entuziast.

Se părea că-şi regăsise, în ziua acea, aproape tot entuziasmul de odinioară. Marcia aprobă cu bucurie. Departe de vila lugubră unde mucegăia, simţea renăscând în ea veselia pe care, altă dată, Jeremy o iubise atâta.

La o curbă a potecii care înconjura templul, Marcia rămase nemişcată, copleşită de spectacolul care dintr-o dată i se oferea vederii. Toată panta colinei era acoperită de o feerie compusă din flori albe şi roz. În fața acestei frumuseţi, ea înţelese de ce japonezii instituiseră acea ceremonie rituală. În întreaga Japonie, mulţimea se aduna în jurul cireşilor ca să savureze spectacolul acelei miraculoase şi efemere înfloriri. Mulţimea care, în ziua acea, invadase Kiyomizu era mai pestriţă decât de obicei, cea mai mare parte a femeilor punându-şi, pentru această ocazie, kimonoul tradiţional. Nenumărate familii se fotografiau pe treptele templului.

Tineri japonezi, în uniformă albastră, foarte sobră, îi conduceau pe vizitatori prin clădirile templului. Peste tot erau copii. Laurie se opri înmărmurită în fața unui grup de fetiţe care, ghemuite pe jos, pictau liniştite în acuarelă peisajul pe care-l aveau în fata ochilor; operele lor erau, în marea majoritate, foarte reuşite, pentru că micii japonezi erau obişnuiţi foarte de mici să manevreze pensula pentru a putea desena complicatele ideograme.

Din parcul cel mare care se întindea în valea de la picioarele templului, panorama era admirabilă. în spatele unui zid cu fundaţia din piatră, la fel de înalt ca al castelului, se zăreau acoperişurile de la Kiyomizu ce luau cerul cu asalt. La extremitatea peretelui, o platformă de lemn, înălţată deasupra râpei, suporta celelalte clădiri ale templului, care păreau astfel suspendate deasupra văii. Această platformă era susţinută de o veritabilă pădure de trunchiuri de pom care serveau drept piloni şi care erau legaţi unul de celălalt prin grinzi sdiide şi elegante din lemn: japonezii, pentru care lemnul era singurul material de construcţie, căpătaseră în utilizarea lui o adevărată măiestrie. În depărtare, se ridicau bătrânele acoperişuri ascuţite, acoperite în întregime cu paie.

După ce urcară scările care duceau la templu, se alăturară mulţimii adunate pe platformă şi admirară spectacolul pe care-l reprezenta oraşul Kyoto întins la picioarele lor. În fundul râpei, curgea un mic torent -„apa limpede" care dăduse numele templului Kiyomizu.

— Este atât de frumos, că-ţi vine să plângi, murmură Laurie.

Marcia o strânse de mână pe fiica ei. Pentru ea, ca şi pentru Laurie, frumuseţea acelor locuri devenea şi mai fermecătoare datorită

prezenței lui Jeremy, atenției şi atitudinii lui aproape afectuoase.

Făcură turul principalelor clădiri şi, trecând pe sub *torii* de piatră, urcară pe o nouă scară, flancată de doi câini mari din piatră cu buzele răsfrânte într-un rictus feroce. Din capătul scărilor zăriră un mic edificiu sacru în fața căruia o japoneză trăgea un clopot, de o sfoară groasă. Bătu de trei ori din palme pentru a atrage zeilor atenţia asupra ei; apoi, cu capul plecat şi cu mâinile împreunate, se adânci într-o rugăciune.

Continuându-şi vizita, traversară o grădiniţă şi ajunseră pe malul unui eleşteu în mijlocul căruia se găsea o insuliţă, legată de mal printr-o punte. Tolănită pe o piatră, o broască ţestoasă mare stătea la soare şi nu-şi dădu nici măcar osteneala să-şi retragă capul în carapace când ei se apropiară. Jeremy le pofti să se aşeze o clipă pe o băncuță de piatră, departe de mulţimea celorlalţi vizitatori. O strălucitoare lumină aurie scăldă acoperişurile templului, accentuând frumuseţea triumfătoare a cireşilor înfloriţi.

Emoţionată, Marcia se sprijini uşurel de umărul soţului ei şi îşi strecură mâna în a lui. Degetele lui Jeremy răspunseră atingerii ei; dar, ridicându-şi ochii, văzu că el are privirile îndreptate asupra fetiței.

— Spune Laurie, o întrebă el pe fiică-sa, ştii de ce samuraii şi-au ales drept emblemă floarea de cireş?

Cum fetița schiţă un gest de ignorantă, el reluă pe un ton blând, de sub care răzbătea totuşi o intenţie ascunsă:

— Floarea de cireş cade din pom la apogeul frumuseţii ei în loc să se ofilească încet precum celelalte flori. Vechii samurai, războinici dacă vrei, considerau că este mai nobil să mori în plină luptă, decât să îmbătrâneşti legănat de amintirea trecutei glorii.

Cu privirea ațintită asupra cireşilor care, exact ca o mare înspumată, se întindeau până la orizont, Marcia murmură visătoare:

— Comparaţia este cât se poate de poetică. Dar sper că japonezii nu mai gândesc aşa în zilele noastre!

— Aşa gândeau în timpul războiului, spuse Jeremy. Un proverb japonez spune că „floarea de cireş este cea mai frumoasă dintre flori, aşa cum soldatul este cel mai bun dintre bărbaţi". Tradiţia cere ca, exact ca floarea de cireş, războinicul să cadă pe câmpul de luptă în apogeul gloriei sale. Soldaţii japonezi erau instruiţi ca mai degrabă să moară decât să se predea. Asta este poate cheia comportamentului lui Ichiro Minato: a fost educat să moară şi el este încă în viată. Poți să bănuieşti că se consideră dezonorat că este încă printre vii. Marcia, te-a deranjat vreodată într-un fel sau altul? Vorbesc de Minato-san.

— Nu mi-a spus niciodată vreo vorbă, răspunse Marcia surprinsă de bruscheţea întrebării.

Fără să ştie de ce, preferă să nu-i spună lui Jeremy că Minato o

privise de mai multe ori cu o curiozitate insistentă.

Orientându-se spre capitolul războiului şi al morţii, bucuria Marciei se topi. În speranţa că va schimba cursul cam morbid al gândurilor lui. Jeremy, ea dădu semne că ar vrea să se ridice. Dar Jeremy o reţinu, strângând-o de braț. Ridicându-şi privirea spre el, îi zări în ochi acea lucire satanică de care învăţase să se teamă.

— Găseşti că toate astea sunt foarte frumoase, nu-i aşa? întrebă el pe un ton incredibil de răutăcios. Ei bine, vă propun la amândouă să vă supuneţi următoarei experienţe. Nu privi peisajul, Marcia, închide ochii o clipă. Şi tu, Laurie.

Incapabilă să înfelagă atitudinea soţului ei, Marcia, cuprinsă deodată de nelinişte, ridică privirea spre Jeremy. Dar Laurie închisese docilă ochii şi aştepta, încrezătoare, curioasă să afle ce se va întâmpla.

— Auzi avioanele? o întrebă taică-su. Nu, nu deschide ochii. Sunt avioane militare, avioanele viitorului, poate. Le auzi?

— Da, tati, da, le aud! strigă fetita, intrând în joc. Sosesc, sunt o mulţime. Zboară pe deasupra munţilor. Iată-le deasupra oraşului.

— Ascultă bine, acum. Ascultă, sunt aici, îşi lansează bombele... Acestea cad. O singură bombă şi Kiyomizu nu mai există.Cireşii înfloriţi, templele, oamenii... nu mai rămâne nimic. Nimic.

Marcia stupefiată, reuşi totuşi să reacţioneze.

—Taci odată, taci! strigă ea îngrozită. Ce vrei să...

Nu-şi termină fraza. Răul era deja făcut. Pe fața drăgălaşă a fetiţei se zugrăvea o groază indescriptibilă. Deschizând ochii, copilul roti împrejur o privire îngrozită: s-ar fi spus că privea ruinele fumegânde, un spectacol dezolant aflat sub domnia morţii.

Lividă,pe punctul de a leşina, Marcia îi cuprinse fetiţei umerii cu braţul ca să încerce s-o protejeze, să şteargă expresia de stupoare dureroasă care, brutal, îi dăduse fetiţei o figură de om matur.

— Nu crede ce-ţi spune, drăguţa mea, e doar un joc! strigă ea încercând să adopte un ton glumeţ. Nimeni n-a bombardat Kyoto, nimeni n-a încercat să distrugă toate lucrurile astea frumoase.

— Dar asta se putea întâmpla, Laurie, insistă Jeremy, fără să-i acorde vreo atenţie Marciei. Se putea întâmpla oricând, ţine minte asta. Dacă oamenii sunt capabili să creeze atâta frumuseţe, ei sunt capabili şi să distrugă, îndoieşte-te de oameni, Laurie. Le acorzi mult prea uşor încrederea ta.

Marcia se simţi tremurând de indignare şi de furie. Îl bănuia pe Jeremy animat de o perversitate care se încăpăţâna să-i distrugă nu numai pe ceilalţi, dar şi pe sine însuşi. Se hotărî să-i vorbească între patru ochi cât mai curând, ca să-i atragă atenţia asupra mostruoasei fapte pe care tocmai o comisese. Graţie cerului, Laurie avea o fire veselă: îşi va reveni, va uita... Dar, ea, Marcia, mama ei, cum ar putea să uite vreodată? Acel episod atroce o răvăşise, o rănise până în

fundul sufletului.

Jeremy părea că se distrează pe seama indignării pe care o citea în ochii nevesti-sii. Încercă, totuşi, să se scuze:

— Sunt dezolat, draga mea. Poate că ar fi trebuit să-mi păstrez fanteziile numai pentru mine. Veniţi, mai aveţi o grămadă de lucruri interesante de văzut. E aici un dragon pe care aş vrea să-l vezi, Laurie.

Dar bucuria acelei zile era definitiv compromisă. Laurie se ridică şi-şi urmă tatăl ca un automat. În faţa grilajului care înconjura faţada templului, se ridică un dragon enorm din bronz, cu corpul acoperit de solzi, ameninţător. Laurie îl examina gravă, fără să schiţeze un zâmbet. Vizitatorii se opreau în faţa unei fântâni şi scoţând cu ajutorul unui căuş din lemn, apă, se spălau pe mâini şi pe buze pentru ca, simbolic, să lase afară murdăria înainte de a pătrunde în templu.

— Să ne întoarcem, zise deodată Laurie. Mă doare burta şi mă simt foarte rău.

Jeremy, care avea o oroare absolut specială de a se găsi lângă un copil bolnav, se grăbi să le conducă prin mulţime spre locul unde parcase maşina. Marcia o instală pe Laurie lângă ea, pe bancheta din spate, şi luă capul copilului pe genunchi. Când ajunseră la vilă, fetiţa se simţea deja mai bine; dar nu voi la cină decât un pahar cu lapte, o felie de pâine prăjită şi un fruct. Marcia consideră că este mai prudent s-o bage de îndată în pat. Laurie îi ceru voie să citească puţin înainte de a adormi şi Marcia aranjă pe noptieră cărţile pe care le cerea copilul, apoi aprinse veioza. După care, plecă în căutarea lui Jeremy.

Acesta era la el în cameră, aşezat la birou. Schiţă, zărind-o, un zâmbet ironic; dar se ridică totuşi şi-i trase un scaun lângă birou ca să se poată aşeza.

—Îmi face impresia în seara asta că ai intrat în pielea unei mame. A uneia foarte combative, observă el. Dă-mi voie să-ţi spun că personajul ăsta nu te prinde.

— Scuteşte-mă de bancuri la ora asta, te rog, îi replică ea sec. Am încercat până acum să ţin cont de faptul că nu eşti obişnuit cu copiii: sunt ani buni de când, ca să spun aşa, n-ai mai văzut unul şi propria ta fiică este o străină pentru tine. Dar de astă dată ai sărit calul!

El oftă şi-i arătă cu degetul dosarele etalate pe birou.

—Vreau totuşi să te previn că n-am deloc chef în seara asta să ascult o predică despre paternitate. Am de lucru.

De pe scaunul ei, Marcia, fără să vrea, zărea masca spânzurată deasupra patului lui. Se strădui să-şi mute privirea. Rânjetul acela batjocoritor o călca pe nervi.

— N-ai dreptul, mă auzi, n-ai dreptul s-o traumatizezi pe Laurie aşa cum ai făcut-o mai devreme, reluă ea cu greutate. Este atât de vulnerabilă, atât de încrezătoare că ar fi un mare păcat să...

Cu un gest brusc, Jeremy puse pe masă creionul cu care se juca distrat. Ochii lui negri ardeau cu o lumină greu de privit.

— Fetiţa asta are în mod clar nevoie de un tată! i-o tăie el. Femeile au mereu tendinţa să-şi cocoloşească progeniturile. Trebuie, din contră, să-i înrăieşti, să-i pregăteşti pentru ceea ce-i aşteaptă!, Această minunată încredere, cum o numeşti tu, ce va mai rămâne din ea când Laurie nu va mai fi sub aripa ta şi va fi pe propriile-i picioare? Creşti o floare de seră, o fiinţă slabă şi fără apărare în faţa vieţii.

— Dar nu are decât şapte ani, sări Marcia, iar dragostea, tandreţea, nu înseamnă slăbiciune. La şapte ani, un copil nu este destul de matur ca să reacţioneze ca un adult în faţa mizeriilor vieţii. Dacă vei continua aşa, rişti s-o scârbeşti pentru totdeauna.

— Dar tu, eşti suficient de matură ca să suporţi mizeriile vieţii? zise el răutăcios. Ai ajuns vreodată adultă?

Marcia se încordă.

— Tu, tu n-ai ajuns încă adult! zise ea înfocată. Tu eşti acela care încerci să te sustragi datoriilor tale! Tu nu mai eşti în stare să înfrunţi mizeriile vieţii şi să descoperi ce are ea mai nobil şi mai frumos. Dar n-am să te las s-o contaminezi pe Laurie. Am s-o împiedic să mai rămână singură cu tine, dacă nu-mi dai cuvântul de onoare că n-ai s-o mai tulburi aşa cum ai făcut astăzi.

El izbucni în râs.

— Şi cum crezi tu că m-ai putea împiedica s-o văd dacă vreau, s-o văd numai pe ea? Fiica noastră este, draga mea, trebuie să-ti spun, deja optzeci la sută de partea mea. Şi atunci cum crezi că ai putea s-o sustragi influenței mele? Cel puţin atâta vreme cât nu vei consimţi să plecaţi împreună în America...

Marcia îi aruncă o privire uimită şi plină de oroare.

— Spui..., deci spui că nu vei ezita-să te serveşti de Laurie ca să mă forţezi să plec?

— Poate, zise el cu răceală. În orice caz este o posibilitate la care te sfătuiesc să te gândeşti serios.

Fără să spună o vorbă, Marcia se ridică şi ieşi pe uşă.

Se opri în hol, cuprinsă de un tremur necontrolat. Prin ușa întredeschisă a bucătăriei se auzea zgomotul vaselor puse la loc. În camera fetifei totul era liniştit. Dar Marcia nu se putea hotărî să intre imediat: nu trebuia ca Laurie, deja zguduită emoţional, să vadă fața descompusă a mamei ei. Afară era încă lumină, îşi puse o bluză pe umeri şi ieşi. Simţea nevoia să meargă - să meargă printre străini care nu-i puteau citi tulburarea de pe față.

Se îndreptă spre vârful colinei. Ajunsă în fata casei Nanei Horner, grăbi pasul. Nu trebuia ca Nan s-o zărească. Nan era o prietenă a lui Jeremy şi în această calitate îi va ţine probabil parte.

Mergând îşi simţi obrajii uzi de lacrimi fierbinţi. „Pot să-mi

permit să plâng, gândi ea. Pentru moment n-are nici o importanţă."

Zărind la bifurcaţia drumului poteca spre un mic sanctuar pustiu, se refugie într-acolo pentru a-şi putea veni, în linişte, în fire.

CAPITOLUL 13

Sanctuarul triunghiular era înconjurat de un zid scund din piatră. Două *torii* proapăt vopsite cu auriu, care indicau că lăcaşul este închinat cultului *shinto*, atrăgeau la intrare atenţia trecătorilor. Interiorul, la care duceau o mică alee pavată, era plantat cu pomi şi cu tufişuri dese. Vântul foşnea printre pinii cei mari; puţin mai departe, în stânga, se auzea murmurul unui pârău.

Atrasă de pacea pe care locul o degaja, Marcia o apucă pe aleea flancată de două felinare din piatră. La capătul aleii se ridica, adăpostit sub un acoperiş de ţiglă şi, nu mai mare decât o casă pentru păpuşi, sanctuarul propriu-zis. La un capăt al aleii, Marcia zări mica fântână cu apă limpede şi căuşul de lemn care servea la curăţirea practicanţilor cultului. Două vulpi din piatră, puse pe socluri din granit, făceau de gardă în faţa sanctuarului. Pe altar nu se aflau nici imagini şi nici statuete ca în templele budiste, ci nişte simple vase albe, înconjurate de frunze. Un clopot, de care atârna o funie groasă din cânepă răsucită, alb-roşie, la permitea credincioşilor să atragă asupra lor atenţia zeilor; alte două vulpi micuţe din porţelan priveau altarul cu ochi vigilenţi. Marcia se destinse puţin, fericită că a găsit acel loc singuratic şi liniştit, tulburat doar de clipocitul apei în minuscula fântână şi de foşnetul pinilor agitaţi de vânt. Îngrozită de ameninţările soţului el şi de perversitatea pe care ele i-o trădau, Marica fugise din vilă ca un animal hăituit. Dacă Jeremy se hotărâse într-adevăr să se servească de Laurie ca să exercite presiuni asupra nevesti-sii, singura soluţie era să cedeze şi să plece cu copilul în America.

Deci pentru a da înapoi in faţa unui astfel de impas traversase ea Pacificul? Avea dreptate, la urna urmei, să se încăpăţâneze orbeşte

încercând să salveze căsnicia lor? Pe obraji, lacrimile se uscaseră, de-acum dar o suferinţă atroce îi sfâşia pieptul şi-i contracta gâtul .

—Cum să fac sa nu-l mai iubesc? gemu ea Cum să fac sa învăţ să-l urăsc şi să-mi recapăt libertatea?

Nu-i mai venise până acum ideea recăpătării libertăţii toată viaţa ei singura ambiţie fusese aceea de a-şi împărţi viaţa cu Jeremy, chiar dacă acesta nu iar acorda decât o mică parte din a lui Şi iată că, uşor confuz, se vedea acum într-o lumină nouă, ca pe o femeie care este victima unei vrăji malefice de care trebuie sa scape cu orice preţ.

Soarele apunea după munţi şi deja sanctuarul se scălda în umbra crepusculară. Cele două vulpi de piatră, ţinând în gură, una un cilindru şi cealaltă o sferă, o fixau curioase ca şi cum s-ar fi întrebat cine este vizitatoarea lor şi ce vânt o adusese până acolo. Marcia îşi aminti ce se spunea despre zeul-vulpe. Acel spirit, profund răufăcător şi pervers avea obiceiul, pentru a-şi ajunge relele scopuri, să împrumute forme umane. Dar blândele vulpiţe care păzeau sanctuarul păreau dintre cele mai inofensive. Marcia schiţă în direcţia lor un salut în stil japonez şi se pregătea să se întoarcă atunci când zări ivindu-se, în cadrul primului *tori* o siluetă întunecată.

Era, vizibil, silueta unui bărbat. Fără îndoiala un credincios venit să se roage în sfântul lăcaş? Şi totuşi bărbatul nu înaintă. Părea ca o pândeşte din priviri. Marcia ştia că, în principiu, o femeie putea să meargă singură pe stradă fără teama că ar putea fi acostată; dar trebuiau fără îndoială puşi la socoteală vagabonzi hoţii şi tâlharii... Noaptea deja se lăsase. Marcia căută în zadar o altă potecă de ieşire din sanctuar. Singura soluţie era să treacă repede prin fața bărbatului nemişcat şi să ajungă la vilă cât mai iute.

Când se apropie de ieşirea din sanctuar, bărbatul făcu un pas înainte pentru a-i bara calea. Era ichiro Minato. Îşi aminti deodată recomandările lui Jeremy şi-şi reţinu un frison. Strada era întunecată şi pustie. Admiţând că Minato avea intenţii rele în ceea ce o privea, nu era nimeni care să-i poată da Marciei o mână de ajutor.

— Bună seara, Minato-san, zise ea cu o voce care se voia sigură.

El se înclină cu o oarecare curtuoazie şi se apropie de ea.

—Tu vii, *okusama*. Tu vii.

— Nu, zise ea pe un ton care nu admitea replică. Trebuie să mă întorc acum, să mă duc ia Talbot san.

El scutură din cap.

— Nu Talbot-san. Tu vii.

Respira cu greutate iar răsuflarea îi duhnea a alcool. Luându-şi inima-n dinţi, Marcia îl împinse violent pe Minato, care se clătină, şi fugi din toate puterile către vila Nanei Horner ca să caute adăpost. Va avea Nan grijă să-l pună la punct pe beţivul ăla! Zgomotul propriilor paşi şi bătăile puternice ale inimii, care-i răsunau în urechi, o

împiedicară pe Marcia să-şi dea seama dacă era urmărită sau nu.

Poarta Nanei se deschise chiar în momentul în care, Marcia, fugind în continuare, o atinse cu mâna şi ea se trezi în braţele lui Alan Cobb.

— Dumnezeule mare, ce se întâmplă? întrebă el blând. Eşti urmărită?

Timp de o clipă, Marcia gustă din plin siguranţa pe care i-o oferea prezenţa lui, izul de proaspăt şi de virilitate pe care Alan îl emana. Brusc, avu o mişcare de recul şi se uită neliniştită peste umărul lui:

— Era Minato-san, vecinul nostru,zise ea. Cred că m-a urmărit când am ieşit. Băuse prea mult şi,..

— Nu văd pe nimeni, Vrei să fac o mică recunoaştere prin împrejurimi?

— Nu, zise ea, încercând să-şi prindă coada la loc. Nu vreau să fac o poveste dintr-o chestie minoră. Poate că, totuşi, nu voia să-mi facă nici un rău!

Alan îşi puse cărţile, pe care le ținea în mână, sub braţ şi începu s-o conducă.

—Îţi mărturisesc că individul ăla nu-mi spune nimic bun. Prietena ta, Nan Horner, tocmai mi-a vorbit despre el.

— Da? Şi ce ţi-a spus? îl întrebă Marcia, fericită că discuţia lua o întorsătură mai puţin personală.

— Nan este mai degrabă înclinată să-l compătimescă; iar adevărul este că m-a obligat să-l privesc într-o lumină nouă. Când Minato-san a fost trimis acasă după capitularea Japoniei, era deja îngrozitor de dezamăgit. Nu numai că nu se întorcea ca un erou, dar chiar se ura că mai este în viaţă şi dezonorat pentru că ţara lui pierduse războiul. Întoarcerea, se pare, a fost mult mai rea decât se aşteptase; pentru că japonezii, între timp începuseră să afle despre atrocităţile comise de soldaţii lor, şi aceste revelaţii li-i scosese de la suflet. Astfel că, un mare număr de bărbaţi care plecaseră la război cu intenţia să moară pentru împăratul şi patria lor, s-au întors vii ca să fie huliţi şi dispreţuiţi de propriul popor,

— Dar toate astea sunt poveşti foarte vechi!

—Da, cea mai mare parte dintre ei s-au adaptat până la urmă şi au intrat în sânul comunităţii. Dar unii, de genul lui Minato, vor rămâne marcaţi pentru totdeauna de război - şi nu vorbesc doar de cicatricea pe care Minato-san o are pe frunte. Mă şi întreb, de fapt, ce s-a întâmplat: şi-a omorât el inamicul - pe acela care era să-l omoare?

Discutând, ajunseră la poarta vilei. „Dacă aş putea să-l mai ţin puţin!", îşi spuse Marcia, pe care această conversaţie animată o readusese într-o lume mai familiară.

— Nu vrei să intri o clipă? întrebă ea. Laurie ar fi foarte încântată să te vadă!

El negă.

— Mulţumesc. Ar fi o mare plăcere, dar cred că e mai bine să vin aici doar cu o invitare prealabilă! Am încercat să-l sun pe soțul tău la laborator o dată sau de două ori, dar fără succes. Nan spune că nu mai lucrează decât foarte rar.

—Vrei să-i pui întrebări în legătură cu cartea pe care o ai în lucru? întrebă ea fără să dea impresia că ar fi auzit aluzia lui Alan despre laborator.

Alan o cântări din ochi.

— Ăsta este motivul pe care i l-am prezentat, şi cred că este foarte aproape de realitate, cel puțin în parte...

— Ce vrei mai exact să spui? întrebă ea intrigată de atitudinea bizară pe care Alan o avea de câte ori venea vorba despre Jeremy.

—Am oroare să văd cum oamenii îşi irosesc darurile, zise el încet. Îmi este la fel de greu ca şi lui Mark Brewster, mai ales când este vorba de o capacitate ca Jeremy Talbot.

Marcia nu răspunse. În situata asta ea era prima care putea plânge starea de lucruri.

— Sunt atât de putini oameni pe lumea asta care sunt capabili să realizeze ceva important! reluă Alan cu violență. De ce nu urmează calea pe care şi-a propus-o? Cu ce drept privează el, în mod conştient, societatea de geniul lui de care ea are atâta nevoie? Când mă gândesc la tot ce ar putea realiza şi refuză s-o facă, îmi ies din pepeni. Şi cred că n-am dreptul să mă spăl pe mâini şi să spun că nu e treaba mea. În zilele noastre, viitorul este treaba fiecăruia dintre noi.

Marcia nu putu decât să-l aprobe.

— Sunt zile când mă înspăimântă, mărturisi ea. Simt că Jeremy este pradă unei suferinţe secrete căreia nu reuşesc să-i găsească cauza.

Alan deschise poarta şi-o conduse pe Marcia până în pragul uşii. La lumina becului atârnat deasupra intrării zări urmele întunecate pe care lacrimile le lăsaseră pe obrajii ei.

— Ai plâns? Ţi-a fost chiar atât de frică de Minato?

— Nu, nu-i nimic, zise ea repede, Eram... eram îngrijorată din pricina fetitei. Dar cea ce mi-ai spus în legătură cu Jeremy... Există, după părerea ta, vreo modalitate în care aş putea acţiona? Aş vrea atât de mult să-l ajut, Alan! Dar numai dacă aş şti cum...! Până acum, tot ce am încercat a eşuat în mod lamentabil.

— Poate că este prea târziu - cu toate că mi-ar fi foarte greu să admit asta. Poate să fie vorba de ceva în care tu să nu poţi interveni cu nimic. Nu-ți bate prea mult capul, zise el zâmbind blând.

Vigoarea călduroasă cu care el îi strânse mâna o relaxă.

— Sa ştii că îmi fac griji în privinţa ta, adăugă el înainte să plece.

Ea-l privi cum se depărtează pe alee. Ce ştia el? Nan îi povestise desigur despre greutăţile ei, dar până la ce punct era el în cunoştinţă

de cauză? Şi totuşi Marcia nu simți nici un fel de jenă la gândul că Alan poate să ştie tot adevărul despre ea.

Pregătindu-se să-l înfrunte pe Jeremy, se simţi deodată mai puţin singură. Era hotărâtă să-i povestească imediat incidentul cu Minato şi să-l lase să hotărască ce era de făcut.

Bătu la uşa lui. Nu răspunse nimeni. Symie-san veni în hol ca să-i explice că danna-san ieşise şi că ea îi ţinuse o vreme de urât Lauriei, după care o culcase. Marcia îi mulţumi tinerei japoneze şi urcă în camera ei. Întinsă pe burtă, Laurie dormea dusă. „Cât de vulnerabil pare un copil când doarme", gândi Marcia sărutând uşor obrăjorul călduţ al fetiţei.

Adormind, Laurie lăsase să cadă lângă pat cartea la care se uita. Era o culegere de poveşti pe care i-o dăruise Jeremy. Fără îndoială că fetiţei i se păruse prea greoaie lectura, cu toate că începuse să citească de la şapte ani.

Marcia luă cartea, se aşeză lângă veioză şi începu s-o răsfoiască. Cât de stranii erau poveştile acelea! Într-una din ele se povestea despre o femeie îmbrăcată foarte elegant şi care pe stradă părea la fel ca toate celelalte, dar a cărei faţă dispărea imediat ce un bărbat se apropia de ea. După cât se părea, fantomele japoneze n-aveau nici faţă şi nici picioare: acesta era semnul care le deosebea de cei în viaţă.

O altă poveste vorbea despre Yuki-onna, alba „doamnă a zăpezilor" care le aducea moartea tuturor acelora care-i zăreau urmele. Peste tot era vorba numai despre diavoli şl vulpi; şi culegerea acea nu era cu nimic mai rea decât poveştile fraţilor Grimm pe care Laurie le adora şi le ştia aproape pe de rost. Dar fetiţa fusese în ultima vreme atât de nervoasă, că Marcia se gândi că este mai bine să pună sub interdicţie pentru un timp poveştile acelea îngrozitoare.

Acordurile melancolice ale *samfeen*-ului răsunară iarăşi, venind tot din casa de alături. Marcia tresări. Muzica aceea sfârşise prin a-i inspira o teamă iraţională; ritmul obsedant care părea că învăluie întreaga vilă îi punea nervii la grea încercare. Marcia asimila inconştient muzica acea cu masca îngrozitoare din camera lui Jeremy.

Aproape că ţipă când auzi un zgomot uşor la fereastră. Nu ploua. O creangă, poate, bătuse în geam? Nu, era imposibil: pomii nu erau plantaţi suficient de aproape de casă pentru ca această ipoteză să stea în picioare. Marcia rămase nemişcată, tremurând şi ciuli urechea. Auzise oare paşi în grădină? Întâlnirea ei cu Minato şi poveştile fantastice pe care le citise îi zguduise cu siguranţă judecata!

Zgomotul se auzi iarăşi. Marcia se ridică dintr-un salt şi stinse repede lumina. Identificase zgomotul: era făcut de pietricele care loveau în geamurile camerei ei. În întuneric, se duse şi trase puţin perdelele, iscodind grădina. Nimic. Nimeni. Şi totuşi, intuiţia îi spunea că era cineva acolo, aşteptând, pândind-o.

Dacă era iarăşi Minato, nu mai avea de acum a se teme: un ţipăt şi va veni cineva s-o ajute, fie din casa ei, fie din casa de alături. Poate că era mai bine să se ducă şi să-l găsească pe bărbatul acela, ca să afle ce doreşte de la ea. După conversaţia cu Alan, soţul frumoasei Chiyo îi făcea mai puţin teamă; se simţea mai puţin singură decât după incidentul de la Kiyomizu. Aruncându-şi paltonul pe umeri, se duse în vestibul şi întredeschise uşa de la intrare.

— Cine este acolo? şopti ea.

Geta trăncăniră pe dalele aleii şi, brusc, Minato se ivi din întuneric la câţiva paşi de Marcia. Becul atârnat deasupra intrării îi lumină slab fața. De această dată zâmbea, un zâmbet forțat care se voia liniştitor; iar cicatricea care-i brăzda fruntea avea, în lumina palidă a becului, o culoare lividă. Se înclină în fața ei fără să încerce să se apropie mai mult.

— Vă rog, tu vii la mine acasă, zise el înclinându-se din nou.

— Dar, de ce? Ce vrei de la mine?

El schiță un gest iute, ca pentru a o ruga să tacă, şi se îndreptă spre poartă făcându-i semn să-l urmeze. Marciei nu-i mai era frică. Mânată de o subită curiozitate, se încălță şi îi călcă pe urme.

Minato mergea repede, fără ca totuşi *geta* să mai troncăne. O dată ajuns în faja porții propriei sale locuinţe, se opri şi se întoarse pentru a se asigura că Marcia îl urma în continuare. Apoi o apucă pe alee şi se îndepărtă în întuneric, având grija să lase poarta deschisă.

Marcia ezită o clipă: era oare înţelept să-l urmeze pe bărbatul acela până la el? Dar *samisen*-ul miorlăia în continuare: ferestrele de la etaj erau luminate slab. Liniştită, Marcia intră pe alee. Minato o aştepta nemişcat. Când îl ajunse, el o trase, tăcut ca o umbră, spre grădina din spate.

Înţelegând că vrea s-o facă să asculte ce se întâmplă la etaj, Marcia schiţă un gest de împotrivire: i se părea nedemn să-i spioneze pe locatarii acelei case, chiar dacă treburile lor o priveau în mod direct şi pe ea. Dar înainte să facă drumul înapoi,auzi un râs uşor, râsul unei femei. Muzica se opri, şi Chiyo începu să vorbească în japoneză cu o voce de o infinită blândeţe. Foarte jenată, Marcia se pregătea să plece, când Minato îi bară calea. Ţinea vizibil foarte mult ca ea să rămână ca să asculte.

Deodată,, un bărbat începu să vorbească în japoneză. Vocea era, fără îndoială, a lui Jeremy. Marcia rămase o clipă țintuită locului: deci asta voia Minato s-o facă să audă! Apoi, împingându-l pe japonez, plecă în fugă. Minato, de astă dată, nu mai făcu nici un gest s-o rețină.

Intră repede la ea în cameră şi se dezbrăcă pe întuneric. Doar respiraţia copilului adormit, tulbura liniştea. *Samisen*-ul tăcuse, dar Marcia, cuibărită sub cuverturi, îşi astupă urechile ca şi cum ar fi vrut să se apere şi de amintirea acelei muzici învăluitoare, sfâşietoare, care

continua să-i răsune dureros în urechi. Acum, măcar un lucru era sigur: din cauza lui Chiyo nu voia Jeremy să părăsească Japonia.

Sentimentul euforic care o invadase înainte de excursia la Kiyomizu, impresia că reuşise, fie şi pentru moment, să-l recucerească pe Jeremy - toate asta nu erau, în definitiv, decât o iluzie. O iluzie pe care Jeremy o provocase, poate, deliberat înainte de a o distruge, nu mai puţin deliberat, cu ameninţările privitoare la Laurie.

Păpuşa japoneză care stătea încă pe cămin o privea din întuneric, cu obrajii roşii ascunşi sub masca diabolică pe care Laurie i-o pusese pe faţă.

CAPITOLUL 14

În zilele următoare, Marcia se întrebă îndelung ce metodă să aplice. Soluţia cea mai simplă ar fi fost să se ducă la Jeremy şi să-i spună: „Foarte bine, ai câştigat, vreau să mă întorc în America”. Dar Marcia nu se putea hotărî. Se simţea tot timpul răscolită de o suferinţă care nu era legată numai de propriul ei eşec: şi Jeremy suferea, în felul lui, cu toate că ea nu ştia din ce pricină.

Întorcându-se într-o zi acasă pe neşteptate, Jeremy o surprinse în grădină râzând în timp ce se juca veselă cu mingea fetiţei. Râsul acesta era puţin forţat; nu pornea din inimă. Dar Jeremy nu avea, evident, cum să-şi dea seama. Rămase o clipă gânditor pe verandă privindu-le pe amândouă. Marcia se întoarse prin surprindere şi fu uimită de expresia neaşteptat de blândă a privirii lui.

Cu paşi rari, ea se duse în întâmpinarea lui,în timp ce Laurie se dusese să caute mingea căzută în mijlocul unui tufiş des.

— Râsul tău mi-l aminteşte pe acela de odinioară, zise el. Veselia ta a fost acea care m-a sedus. Acum nu mai râzi aproape deloc.

— Cam aşa este, zise ea privindu-l drept în ochi.

El se întoarse şi bătu grăbit în retragere în interiorul casei. Dornică să profite la maxim de acest moment de îmblânzire, ea-şi scoase repede pantofii şi se duse după el în cameră.

Jeremy era aşezat la birou, cu capul prins în mâini. Cu câţiva ani în urmă, suferise de îngrozitoare migrene pe care doar masajele puteau să le facă să se potolească puţin. Marcia se apropie de el şi, uşurel, începu să-i maseze ceafa şi tâmplele. Fără să scoată o vorbă, Jeremy îi prinse mâna şi-i sărută podul palmei.

— Spune-mi ce pot face pentru tine, îl imploră ea. Ştii bine că nu cer decât să mă laşi să te ajut.

El îi dădu brusc drumul la mână.

— Nu poţi să faci nimic pentru mine, zise pe un ton redevenit distant.

— Lucrările tale, cercetările... Le-ai abandonat complet, nu-i aşa? îl întrebă ea fără să se lase intimidată de izbucnirea lui. Ce s-a ales de proiectele tale?

—Ce se alege de proiectele marii majorităţi dintre noi? De exemplu, tu. Ce ți-a adus viata?

— Mi-ar aduce tot ce aş dori, dacă aş putea să te ajut.

—Încerci să te ocupi prea mult de alţii, îi aruncă el pe un ton răstit. De câte ori să-ți repet că-mi place să trăiesc aşa cum îmi vine? Nimeni,în lumea asta josnică, nu poate să ajute pe nimeni, bagă-ți bine asta în cap.

Negăsind nimic să-i răspundă, Marcia ieşi din cameră, fără ca totuşi să se simtă învinsă, intuia confuz că soţul ei nu-şi pierduse toate sentimentele în privinţa ei; şi nu se putea hotărî să rupă definitiv legătura care o unea cu Jeremy.

Ceremoniile şi dansurile legate de sărbătorirea cireşilor înfloriţi atrăseseră la Kyoto numeroşi turişti, atât americani cât şi japonezi. Aceştia din urmă erau, de fapt, călători neobosiţi şi adorau să viziteze locurile cele mai vestite din tara lor. Dar deplasările lor păreau să se înscrie într-un program cu grijă prestabilit în care orice iniţiativă personală era exclusă: se vizita cutare sau cutare loc catalogat drept

celebru - şi se mergea în zile sau ore decretate drept cele mai favorabile. Vedeai rar pe stradă un japonez hoinărind după capul lui, în speranţa de a da peste un loc sau o scenă deosebită. Până şi în contemplarea frumuseţii, tradiţia părea că joacă un rol deosebit.

Jeremy îi consacră de acum fetiţei o mare parte din timpul său şi o ducea cu plăcere să viziteze cartierele pitoreşti ale oraşului. Marcia începuse să se îndoiască de aceste excursii ale lor, de unde Laurie se întorcea aproape întotdeauna foarte nervoasă şi irascibilă.

Marciei i se întâmplă din când în când să se întrebe despre mobilul care-l împinsese pe Minato s-o ducă în grădina lui. Din acea seară, Minato nu mai dăduse nici un semn şi se prefăcea, atunci când se întâlneau întâmplător, că nu o recunoaşte. Ce sentimente oare să-i stârnească relaţiile soției lui cu Jeremy? Poate că japonezii aveau cu totul altă impresie despre genul ăsta de situaţii decât occidentalii... Poate că şi Minato căzuse pradă disperării până în punctul în care nu mai putea avea nici o reacţie şi nădăjduia că nevasta lui Jeremy va fi ea capabilă să ia taurul de coarne?

Jeremy nu părea deloc intimidat de Minato. Îi vorbea uneori fără nici un fel de animozitate, pe un ton totuşi rece. Omul îi era vizibil antipatic. Oare Jeremy nu avea tendinţa să-l subestimeze pe Minato? Poate că va fi ca picat din nori când va afla că Minato o pusese pe Marcia la curent cu nefericirea lui.

Cireşii îşi etalau în tot oraşul splendoarea efemeră. Apoi,într-o zi, florile căzură brusc acoperind pământul cu un covor alb-roz. Marcia văzu închizându-se pe rând somptuoasele azalee, tijele lungi de glicină frumos mirositoare, irişii mari, mov şi violet. Luna galbenă se mărea, rotunjindu-se iarăşi.

Într-o după amiază, Marcia scoase din sertar cartea lui Alan şi o duse cu ea la Nan ca să i-o arate. Dar conversaţia celor două femei se orientă, în ziua aceea, spre un alt subiect. Ziua dineului oferit de Nan pentru a sărbători pubiicarea poeziilor doamnei Haruka Setsu se apropia. Alan Cobb, care se împrietenise cu americanca, îşi exprimase dorinţa de a-l cunoaşte pe Yamada-san şi Nan îi anunţă Marciei intenţia ei de a-l invita şi pe el. Dar auzind că Ichiro şi Chiyo Minato erau şi ei invitaţi. Marcia se revoltă: nu suporta ideea de a fi nevoită să se arate o seară întreagă amabilă cu Chiyo şi nici să simuleze o cordialitate care nu exista. Cum putea Nan care, în mod evident, ştia la ce să se aştepte, să-i ceară nevestei lui Jeremy un astfel de efort inuman?

— Cred că aş face mai bine în seara aceasta să stau acasă să-i țin de urât fiică-mii, zise ea pe un ton neutru.

— De ce? N-ai decât s-o iei şi pe Laurie. N-a mers până acum la un restaurant japonez şi va fi încântată! Ți-ai cam pierdut apetitul în ultima vreme. Nu-i frumos din partea ta să-mi sabotezi dineul.

Erau amândouă instalate confortabil în biroul Nanei şi acesta din urmă îi arătase Marciei nişte somptuoase kimonouri de ceremonie pe care le cumpărase imediat după război de la nişte femei din aristocraţie, dornice să se despartă cât mai iute de comorile lor şi pe care-şi propusese să le doneze unui muzeu.

— Este inutil, cred, să-ti explic motivele pentru care nu țin să stau la aceeaşi masă cu familia Minato, zise Marcia mângâind distrată mătasea fină a unui kimono acoperit aproape în întregime cu broderii.

Nan îşi strivi în scrumieră ţigara şi luă maşinal alta.

— Hotărât lucru, astăzi vorbeşti în şarade! Ce-ar trebui să ştiu legat de familia Minato?

— Nu vreau să mă trezesc nas în nas cu Chiyo, zise Marcia cu efort. Mi-este şi aşa destul de greu la gândul că locuim sub acelaşi acoperiş.

Nan îşi aprinse încet ţigara.

— Să ştii că Chiyo este foarte de plâns, zise ea fără să-şi ridice privirea spre Marcia. Se află într-o situaţie imposibilă. La ce bun să renunţi la dineu? N-ai avansat cu nimic în căutările tale. Sper că ai să-ti schimbi părerea şi ai să vii, adăugă ea pe un ton poruncitor.

„Chiar, la ce bun? gândi Marcia. Dacă trebuie, voi reuşi să găsesc puterea de a o suporta o seară pe Chiyo. Mai devreme sau mai târziu va trebui să iau o decizie şi să plec înapoi în America... Ce mai contează o seară în situaţia în care mă aflu?"

— Ei bine, ne-am înţeles, zise ea liniştită. Am să vin. Nan dădu aprobator din cap. Apoi, cum Marcia se ridica luându-şi cartea, zise:

— Ai putea să-mi împrumuţi cartea asta pentru câteva zile? Vreau să i-o arăt cuiva.

— Păstreaz-o cât vrei.

În ziele următoare, Marcia se străduі să se gândească numai la aspectele plăcute ale petrecerii proiectate. Nu mai fusese niciodată la un restaurant cu adevărat japonez: experienţa va fi fără îndoială foarte interesantă. Îi va face plăcere să-l revadă pe Alan Cobb şi s-o cunoască pe talentata doamnă Setsu. Cât despre antipatia ei față de Chiyo... nu, ar fi mai bine să nu se mai gândească la acest subiect fierbinte. Se va strădui să joace ultima oară rolul soţiei lui Jeremy cu cât mai multă gratie şi elegantă posibil. Ea şi nu Chiyo va avea rolul principal!

În ziua dineului, Jeremy plecă după-amiază la laborator şi o înştiinţă pe Marcia că se va duce la restaurant direct de la muncă. Renunţând la maşină, de teamă că nu va reuşi s-o parcheze pe străduţele strâmte şi aglomerate ale oraşului, Nan veni să le ia pe Marcia şi pe Laurie cu taxiul.

Traversară o străduţă laterală ca să meargă la restaurant şi întâlniră trei fete îmbrăcate cu un gust rafinat, cu feţele îngrijit fardate şi cu părul ridicat după moda veche.

— Sunt *gheişe*? întrebă Marcia,

— Nu, *maiko*. Aşa se numesc învăţăcelele *gheişelor*. Locuiesc în Pontocho, aleea pe care tocmai am traversat-o. Pontocho este un cartier vestit pentru *gheişele* lui. Dar fetele astea mai au multe de învăţat până să devină nişte adevărate *gheişe*. Uite că am ajuns. Uitaţi-vă, tot personalul restaurantului stă, aşa cum se cere, în pragul uşii ca să ne întâmpine!

Restaurantul în care Nan îşi organizase dineul avea o clientelă aproape exclusiv japoneză. Nu se vorbea englezeşte. Era compus din câteva saloane izolate în care se serveau meniuri dinainte comandate.

Îşi scoaseră pantofii după un ceremonios schimb de plecăciuni şi fură luate în primire de o ospătăriţă în kimono închis la culoare care le conduse pe o scară strâmtă cu trepte înalte din lemn lucios.

Salonul care le era rezervat era acoperit cu rogojini mari. Mobilierul se compunea doar dintr-o masă mare din lemn negru lăcuit şi o mulţime de pernuţe aruncate pe jos. Nici un element decorativ, în afară de picturi şi tradiţionala *takonoma*. Marcia ajunsese să admire foarte tare simplitatea locuinţelor japoneze: goliciunea camerelor scotea în evidenţă eleganţa celor câteva obiecte care le decorau, în timp ce, la occidentali, unde totul era la vedere, sfârşeai prin a nu mai vedea nimic, oricât de frumos ar fi fost un obiect sau altul.

Familia Minato nu întârzie să apară. În kimonoul ei înflorat cu mâneci lungi, Chiyo semăna cu un fluture uriaş. Ichiro - care părea foarte palid - îmbrăcase un costum închis, cu o croială foarte sobră.

Ca o gazdă bună. Nan se duse în întâmpinarea lor şi intră în vorbă cu ei. Marcia, care le dăduse politicos bună ziua, rămase astfel liniştită deoparte.

Când Alan sosi la rândul lui, Ichiro îl întâmpină cu o deferență care-l surprinsă puțin pe tânărul american. Dar îi strânse mâna cordial fostului soldat japonez.

Yamada-san îşi schimbase, pentru această ocazie, hainele occidentale cu un kimono elegant, gri închis, decorat pe mâneci şi pe spate cu blazonul familiei sale. Acea costumaţie nu făcea decât să sporească demnitatea obişnuită a bătrânului editor. Nan îi explică Marciei că doamna Yamada nu va veni: era un semn de proastă creştere ca un japonez să cineze în public însoţit de nevasta lui. Oricum, doamna Yamada era plecată la Kobe ca să tină o conferinţă despre libertatea avorturilor.

— Chiyo s-a născut în America: asta explică prezența ei aici în seara asta... Cu toate că Minato-san, dacă ar fi depins doar de el, s-ar fi lipsit cu bucurie de prezenţa ei, îi şopti Nan.

Nan îl aşeză pe Yamada-san la dreapta ei. Jeremy, care sosise între timp, fu aşezat la stânga Nanei, între aceasta şi Chiyo. În ciuda intenţiilor ei ferme de a rămâne nepăsătoare în seara aceea, Marcia nu

se putu împiedica să se zbârlească văzând curtoazia cu care Jeremy îşi trata vecina. El surprinsese o clipă privirea nevesti-sii şi o lucire ironică îi animă privirea. Dineul acela risca să fie pentru Marcia o încercare mult mai grea decât îşi închipuise.

— Cum se face că doamna Setsu, invitata ta de onoare, n-a sosit încă? îşi întrebă ea gazda.

Nan păru uimită.

— Doamna Setsu nu va fi aici. Este foarte fidelă vechilor tradiţii şi prezenta ei printre noi ar fi o dovadă de proastă creştere.

Ichiro Minato continua să-i arate lui Alan semnele celui mai mare interes.

— Ai citit cartea pe care ți-am împrumutat-o, Minato-san? întrebă Nan care-l observase.

— *Hai* - da, carte foarte bună, răspunse Minato zâmbindu-i cu căldură lui Alan.

— Marcia mi-a arătat zilele trecute traducerea japoneză a cărții tale, se crezu datoare să-i explice Nan lui Alan. M-am gândit că nu se va supăra dacă i-o împrumut lui Minato-san. Şi se pare, de altfel, că Minato-san a fost entuziasmat de citirea ei!

— Mă întreb de ce oare, zise gânditor Alan. Cartea îi prezintă pe japonezi în general şi pe soldaţii japonezi în particular într-o lumină care este departe de a fi flatantă!

Minato, din ce în ce mai cordial, se aplecă peste masă şi-i strânse cu efuziune mâna lui Alan.

— Cobb-san, Minato-san - fraţi, zise el,

Chiyo interveni:

— Ichiro a înţeles foarte bine cea ce afi vrut să spuneţi, cu atât mai mult cu cât a fost el însuşi prizonier într-un lagăr din Malaezia. De acolo are cicatricea aia de pe frunte: un soldat aliat l-a lovit cu patul armei.

Chiyo făcu o mică pauză şi apoi reluă, roşind:

— Aliaţii, când au venit să-i elibereze pe ai lor, au fost şocați de ceea ce au văzut. De fapt, aveau şi de ce! Nu era vina lui Ichiro. Dar, cum el se găsea acolo, asupra lui a căzut mânia lor. El n-a spus niciodată nimic despre asta, Dar vă puteti explica astfel de ce vă arată atâta simpatie, domnule Cobb.

Alan îi zâmbi lui Minato:

— Cealaltă față a monedei, de fapt, zise el. Reacţia dumneavoastră mă interesează, Minato-san.

O ospătăriță japoneză intră, purtând un coş cu nişte ciudate obiecte albe, în formă de floare, pe care le oferi fiecăruia. Uimită, Marcia luă unul şi-şi dădu seama că era un şerveţel ud şi cald ale cărui pliuri complicate imitau petalele.

În timp ce invitaţii se ştergeau pe mâini, Nan le explică Narciei şi

lui Alan că vor mânca un fel de mâncare mult mai apropiat de tradiţiile japoneze decât acel *sukiyaki* atât de gustat de turişti.

Li se serviră la început nişte castronaşe pline cu un sos în care puneau legume, peşte şi alge marine, fin tăiate. Apoi apărură succesiv pe masă câteva feluri, admirabil prezentate, care constituiau o încântare şi pentru ochi şi pentru papilele gustative.

Laurie, pe care Nan avusese grijă s-o aşeze lângă Alan, fusese la început ciudat de rezervată fată de vecinul ei. Dar sfârşise totuşi prin a se lăsa cucerită de firea comunicativă şi veselă a vechiului ei prieten şi se distra de minune.

Marcia îl suprinsese pe Jeremy fixându-i pe cei doi cu o privire reprobatoare. Se părea că într-adevăr îl deranjează prietenia fiicei sale cu Alan.

Cât despre Ichiro Minato, el părea că se înveseleşte din ce în ce mai tare. Tânăra care-i turna *sake* cald îi umplea ceaşca de fiecare dată când se golea şi el începuse să manifeste o bună dipoziţie niţel deplasată. Din câte se părea, japonezii beau destul de puţin acasă, aşa că *sake*-ul li se urcă foarte repede la cap. Din salonul alăturat, la urechile Marciei ajunseră râsete zgomotoase care nu puteau fi decât ale unor bărbaţi în stare mai mult sau mai puţin euforică.

Chiyo - care de când venise nu-i vorbise Marciei decât pentru a o saluta şi evita pe cât posibil să privească în direcţia acesteia - spuse deodată cu o voce puternică şi înaltă, că pentru a deturna atenţia celorlalţi de la soiul ei:

— Am înţeles, doamnă Talbot, că vei pleca în America foarte curând?

O linişte penibilă se instală. Marcia, luată pe nepregătite, se simţi deodată centrul atenţiei celorlalţi.

—Dar, mămico, mi-ai spus mereu că o să rămânem! strigă rugătoare Laurie.

— Da, draga mea, ne-ai ţinut secrete planurile tale. Am vrea să ştim ce ai de gând, susură Jeremy pe un ton sarcastic, prefăcându-se că n-a auzit vorbele fetiţei,

— Dar, eu... se bâlbăi Marcia încurcată,

În aceaşi clipă, Alan, cu un gest brusc, se întoarse spre tânăra japoneză care, îngenuncheată lângă el, îi turnă *sake* şi îi răsturnă ceaşca iar aceasta se rostogoli pe jos. Cele câteva secunde de confuzie care urmară îi dădură Marciei răgazul să-şi recapete sângele rece.

— N-am hotărât încă nimic, articulă ea cu o voce liniştită, privindu-l în ochi pe Jeremy.

Înţelese deodată că Alan provocase deliberat incidentul cu ceaşca răsturnată pentru a-i permite să-şi revină. Dar nu îndrăzni nici măcar să-i mulţumească din priviri, atât de tare se supraveghea ca să pară cât mai calmă şi să nu-şi trădeze frământările interioare.

Spre sfârşitul mesei li se servi invitaţilor orez dintr-o cutie , mare de lemn lăcuit, cu ajutorul unui căuş din lemn; după care pe masă apăru un coş mare cu fructe. Tot timpul, aceia care nu beau *sake* băuseră, după tradiţia japoneză, ceai verde.

O dată masa terminată, Nan puse pe masă culegerea de poezii a doamnei Setsu.

— N-am intenţia să vă ţin un discurs, zise ea. Dar mai mulţi dintre voi au participat într-un fel sau altul la publicarea „ *Florii de lună*" şi rezultatul final este, după părerea generală, o reuşită. Această carte a fost admirabil tipărită şi legată graţie lui Yamada-san.

Bătrânul editor se înclină în semn de mulţumire.

— Desigur, reluă Nan, Jeremy Talbot este şi el unul dintre principalii partizani ai acestei reuşite pentru că a finanţat o bună parte a operaţiunii. Iată de ce, vreau să-ţi mulţumesc şi ţie, Jerry, pentru această... filantropie. Sunt fericită să salut această apariţie editorială şi voi trimite cu mare plăcere câteva exemplare în America pentru o eventuală traducere.

Amuţită de surpriză, Marcia îl privi pe Jeremy. Niciodată el nu făcuse nici cea mai mică aluzie la rolul pe care-l jucase în publicarea „Flori de lună". Dar îşi aminti, că văzuse la el în cameră un exemplar şi se mirase de neobişnuitul lui interes pentru genul acela de literatură.

— Cred, Jerry, că ar trebui să citeşti acum, o poezie două, urmă Nan. Am tradus, destul de liber e drept, câteva, ca să ne putem face o ide.

Jeremy luă cartea pe care i-o întindea Nan, o răsfoi şi începu să citească tare poezia care dăduse numele ei culegerii. Marcia asculta înmărmurită; era departe de a bănui că pe soţul ei îl interesa poezia şi că putea citi atât de bine. El alese apoi o poezie care evoca glorioasa floare de cireş, ca şi alte câteva care aveau drept temă războiul. Toate poeziile erau impregnate cu melancolie, sentimentul dominant al celei mai mari părţi a literaturii japoneze.

— Excelent, comentă scurt Nan când el termină de citit.

Marcia deduse că laconismul Nanei ascundea o emoţie reţinută cu grijă.

— Am să-i povestesc doamnei Setsu despre această seară, interveni Chiyo cu voce blândă. Va fi în mod sigur foarte mişcată.

— O cunoşti bine pe doamna Setsu? întrebă Marcia.

Cuvintele ei fură urmate de o linişte jenantă. Jeremy îşi arborase pe faţă cel mai sardonic dintre zâmbete, Chiyo căzuse în contemplarea propriilor unghii. Nan puse brusc cartea pe masă.

— Pe cinstea mea, s-ar spune că toată lumea şi-a înghiţit limba! zise ea. Haruka Setsu este verişoara lui Chiyo. Nu ştiai, Marcia?

Stupefiată, Marcia scutură din cap. Verişoara lui Chiyo? Aşa deci,

femeia în alb care rătăcea prin grădină, persoana care venise într-o noapte în camera ei ca s-o privească în timp ce dormea, bolnava din casa de alături, nu era alta decât autoarea acelor stranii şi melancolice versuri? Dar atunci... Această revelare ascundea un alt mister. Înainte ca Marcia să aibă timp să se gândească, Nan se ridică, dând astfel semnalul de plecare.

Pe când părăsea sala, Ichiro Minato, căruia *sake*-ul îi compromisese puţin stabilitatea, se împletici pe palier şi aproape că se prăbuşi peste Chiyo. Jeremy, care venea imediat după el, îl ţinu brusc de braţ cu un gest lipsit de orice prietenie. Ichiro se întoarse spre Jeremy şi-l privi o clipă cu ochii încărcaţi de ură, apoi, fără să scoată o vorbă, coborî scările. Incidentul se părea că-l trezise subit. Dar Marcia simţi din plin animozitatea care, ascunsă sub o politeţe de suprafaţă, îi opunea pe cei doi bărbaţi.

Chemară taxiuri. Jeremy îi propuse lui Alan să-l lase în trecere la facultate. Alan acceptă şi familia Talbot, Nan şi cu el se înghesuiră în taxiul lor după ce-şi luară rămas bun de la ceilalți.

Jeremy se aşeză în faţă, lângă şofer. Părea foarte bine dispus şi se întoarse din când în când ca să vorbească însoţitorilor lui. Marcia o luase pe Laurie în braţe şi copilul, pe jumătate adormit, îşi sprijinise capul de umărul ei.

—Îmi pare rău că n-am putut încă să mă întâlnesc cu tine, Cobb, zise Jeremy. Vrei să treci pe la noi duminică după-amiază, dacă poţi?

— Cu plăcere, răspunse Alan. Voi fi foarte încântat să stăm de vorbă.

Îl lăsară pe Alan în fata uşii sale şi-şi urmară drumul.

—Tânărul ăsta mi-e foarte simpatic, zise Nan. Cu atât mai mult cu cât am aruncat un ochi pe cartea lui, „*Sabia de tinichea*" şi am găsit-o foarte amară.

Jeremy încruntă sprâncenele:

—Amar, Cobb? Bizar, n-aş fi crezut.

— Nu-l subestima, Jerry. Nu eşti întotdeauna atât de priceput la descifrarea naturilor umane pe cât crezi, să ştii!

Jeremy se mulţumi să ridice din umeri. Nan părea în mod sigur să deţină privilegiul de a-l bruftului, fără ca el să se formalizeze pentru asta.

— Nu înțeleg de ce japonezii țin atât să citească această carte, spuse Marcia. Cum se face, ținând cont de subiectul pe care-l tratează, că se vinde atât de bine în această țară? Cred că ar fi trebuit să nu le placă.

— Nici nu cred că le-a plăcut prea mult. Dar japonezii, o dată puşi la curent cu nişte adevăruri care le fuseseră cu mare grijă ascunse, au început să simtă irezistibila nevoie de a şti cât mai multe. Alan spune că japonezii pe care i-a întâlnit şi care-i citiseră cartea s-au

arătat cu totii doritori să se justifice şi să-i demonstreze că Japonia s-a schimbat radical.

Laurie, care în ciuda aparențelor, nu dormea, se ridică pe jumătate.

--Spune-mi tati, de ce ai spus că domnul Cobb este rău?

Jeremy izbucni într-un râs amuzat.

— Mi-ai interpretat greşit vorbele! Nu asta am vrut să spun. Vorbim mai târziu când vei fi trează. Eşti mult prea adormită acum.

Laurie îşi lăsă căpşorul să cadă la loc pe umărul maică-sii, care-şi strânse copilul în braţe. Marcia gândea, cu toate simţurile în alertă: ce-i spusese oare Jeremy fetiţei pentru ca ea să înţeleagă aşa ceva? Şi de ce Jeremy încerca să submineze prietenia care-i lega pe cei doi?

Nan se gândea în mod sigur la acelaşi lucru pentru că atunci când Jeremy se întoarse cu spatele la ele, îl bătu pe umăr şi zise pe un ton caustic:

— Ce dracu eşti pe cale să unelteşti, Jerry?

Dar Jeremy se mulţumi să râdă, un râs lipsit de veselie şi nu-i răspunse.

CAPITOLUL 15

A doua zi, Marcia se hotărî s-o întrebe pe Laurie ca să reuşească să afle ce-i spusese tatăl ei despre Alan Cobb.

—Tata mi-a spus că Alan este rău, se mărgini să repete fetița.

Apoi, izbucni în lacrimi, atât de tulburată, că Marcia preferă să nu mai insiste. Dar când se străduia să o liniştească pe fetiță şi să o facă să se potolească, simţi că puştoaica avea un fel rigiditate interioară care o făcea impermeabilă la vorbele ei.

Lungul sezon al ploilor se instalase şi, cu toate că nu ploua decât cu intermitențe, cerul era mereu gri şi înnorat.

Vârfurile munţilor nu se mai zăreau, fiind ascunse în mod constant de o ceată deasă. Umiditatea, pe măsură ce temperatura creştea, devenise pătrunzătoare. Avea, în anumite zile, senzaţia că se scaldă într-un element lichid, că trăieşte în apa tulbure a unui imens bazin. O astfel de atmosferă nu era de fel una care să genereze optimism.

Cu toate astea. Japonia nu-şi pierduse farmecul. Ploaia îi conferea, dimpotrivă, o dimensiune nouă. Cutare piatră din grădină căpăta, udă de ploaie, o strălucire mătăsoasă pe care Marcia n-o mai văzuse; răpăitul ploii pe acoperişurile de ţiglă îi răsuna în urechi ca o muzică armonioasă şi tristă. Pinii erau de un verde mai strălucitor şi frunzişul bambuşilor foşnea continuu cu un zgomot dulce. Pe străzile nepavate, trecătorii lipăiau prin noroi cu saboții lor înalți din lemn, cărora Marcia le înţelegea abia acum utilitatea.

Duminică, o ploaie fină începu să cadă chiar de dimineață. Marcia aprinse toate becurile din salon şi încercă să înveselească atmosfera punând ici-colo vaze cu azalee şi irişi. Jeremy, observându-i foiala, o privi ironic.

— Pentru ce toate pregătirile astea? Credeam că Alan Cobb vine aici pentru afaceri.

— Vom putea totuşi să bem un ceai împreună când vă veți termina treburile. Eu am să lipsesc în timpul discuţiei voastre.

— Nu, este absolut inutil. Mi-ar plăcea, dimpotrivă, să stai aici. Dacă se întinde prea mult, eu am să dispar sub un pretext oarecare şi ție-ți va fi mai uşor după aceea să te debarasezi de el.

Marcia se întoarse cu spatele pentru a-şi ascunde decepţia. Începuse să-şi pună speranţe în întrevederea lui Jeremy cu Ațan: convingerea acestuia din urmă, vederile lui largi, poate vor reuşi să-l aducă pe Jeremy la gânduri mai bune. Dar modul mitocănesc în care Jeremy îşi dădea afară vizitatorul, chiar înainte ca acesta să vină, era de rău augur pentru acea discuţie.

În cursul după-miezii. Nan veni să o invite pe Laurie să ia ceaiul cu ea şi cu nişte prieteni ai ei - un cuplu de tineri americani care

aveau o fetiță de vârsta Lauriei - la hotelul Miyoko. Marcia se felicită în gând pentru plecarea copilului: nu-şi va mai face griji pentru faptul că Alan o să-şi dea seama de ciudata răceală pe care Laurie, la instigarea tatălui ei, o arăta în ultima vreme față de vechiul ei prieten.

Când clopoţelul de la intrare sună, Sumie-san luă o umbrelă mare din hârtie cerată şi alergă la poartă să-i deschidă lui Alan. Acesta purta în brațe un pachet mare şi tânăra japoneză trebui să facă adevărate exhibiţii pentru a reuşi să apere, în acelaşi timp, de ploaie şi pe Alan şi pachetul.

— Ți-am adus un *presento*, îi spuse Alan Marciei, punându-şi povara pe balustrada verandei. Am văzut planta asta în vitrina unei florării şi ea mi-a amintit de copilăria mea petrecută la Manilla. Mama avea mai multe asemenea flori: m-au fascinat întotdeauna. Şi apoi, este un decor floral care, în mod sigur, nu-ți va pune nici un fel de problemă!

În timp ce Alan îşi scotea pantofii, Marcia tăie grăbită sforile, desfăcu hârtia şi văzu într-un ghiveci drăguț, făcut în stilul olarilor din Kyoto, o plantă mare cu frunzele de un verde închis, ai cărei cârcei se înfăşurau pe o tijă subţire de bambus.

—O să înflorească mai târziu, spuse Alan. Ştii cum se cheamă planta asta?

— Nu, zise Marcia mângâind frunzele cu vârful degetului. Dar deja o iubesc.

— „*Floare albă, o tu, fantomă*...", cită Alan zâmbind. Este o "*floare de lună*". Când eram copil, pândeam noaptea ca s-o văd înflorind. A doua zi, când mă trezeam, ea era deja închisă. O să-ți placă parfumul ei: este totodată discret şi pătrunzător.

— Sunt foarte măgulită de atenţia ta. Planta asta este minunată, zise ea fără să îndrăznească să-i mulţumească şi pentru uşurarea pe care i-o producea simpla lui prezență.

O rugă pe Sumie-san să ducă planta în casă şi îl conduse pe Alan în salon.

Când intrară, Jeremy se ridică şi-i strânse mâna. musafirului. Era mai subţire decât Alan, dar şi cu umerii mai înguşti iar părul său negru, tenul închis şi figura severă contrastau puternic cu părul blond, pielea albă şi siguranţa zâmbitoare a tânărului.

„Lucifer şi Arhanghelul", gândi Marcia amuzată.

Cei doi bărbaţi se instalară aproape de fereastra deschisă care dădea spre grădină. Marcia se retrase discret lângă cămin ca să asiste la discuţia lor. Ocupată în continuare cu compararea celor doi bărbaţi nu le asculta decât cu jumătate de ureche conversaţia.

Alan părea că emană o siguranţă liniştită care-i lipsea total lui Jeremy, Alan trebuia, în mod sigur, să fie genul de individ pe care nu-l descurajează cu uşurinţă un moment critic. Cât despre Jeremy,

reacţiile lui erau întotdeauna imprevizibile; în faţa unui pericol putea la fel de bine să se spele pe mâini sau să se bată cu umbrele, să-şi risipească forţele în lupte sterile împotriva himerelor propriei sale imaginaţii.

„Ce straniu, am ajuns să-l analizez pe Jeremy cu atâta luciditate", constată ea, mirată de şirul propriilor gânduri.

Vocea soţului ei o scoase din reverie.

— Nu văd ce fel de informaţii cauţi pentru capitolul tău despre Japonia, zicea Jeremy. Sunt sute de persoane, familii întregi care au supravieţuit cataclismului de la Hiroshima. Dar, de la sfârşitul războiului şi până acum, toate astea au fost răscolite şi trecute printr-o sită foarte fină. Supravieţuitorii s-au săturat, de-acum, să mai povestească despre ăsta curioşilor. Vine o zi când nu mai ai chef să vorbeşti, când nu-ţi doreşti decât să te retragi în carapacea ta. După toate astea, oamenii ăştia trebuie să-şi mai şi trăiască viaţa!

— Te înţeleg foarte bine, zise Alan, şi nici nu vreau să mă bag în sufletul nimănui. Dar sunt foarte mulţi oameni cu care am vorbit şi care par foarte interesaţi de proiectul meu. Sau măcar sunt foarte dornici ca şi alţii să afle cum au reuşit să scape şi cum au izbutit, apoi, să-şi refacă vieţile.

Jeremy râse sec.

— Americanii au ajuns astăzi foarte tari în a-i învăţa pe alţii cum să se ajute pe sine. Cum să te aşezi senin pe scaunul destinului? Cum să-fi faci curaj să te însori iarăşi după ce ai divorțat deja de trei ori? Cum să te comporți în cazul unui cataclism şi cum să devii erou?

Alan nu era omul care să se dea bătut în fata ironiei muşcătoare a interlocutorului său.

— Este, efectiv, mult adevăr în cea ce spui tu, replică el liniştit. Este, după părerea mea, o mare diferenţă între a încerca să ajungi la esenţa lucrurilor şi a da oamenilor o rețetă universală pentru a reuşi rapid în viată. Seamănă puţin, dacă vrei, cu povestea păsării Phoenix care renaşte din propria cenuşă. Sunt convinsă că înţelegi bine ce vreau să spun pentru că experienţa pe care ai trăit-o, la prima venire în Japonia, seamănă puţin cu aceea pe care am avut-o eu la Santo-Tomas. Ce o incită, deci, pe pasărea Phoenix să reia lupta chiar şi atunci când este deja pierdută? Asta mă intrigă şi asta încerc să discern.

Jeremy oftă şi începu metodic să-şi îndese pipa.

— Da, da, cunosc melodia. Asta distinge specia noastră de restul regnului animal. Admirabilul, extraordinarul, incomparabilul spirit uman! Asta-i, nu e aşa?

—Şi de ce nu? Poate că ăsta este amănuntul, care ne desparte de stele! zise Alan zâmbind. De fapt, m-am întâlnit zilele trecut cu un prieten de-al tău - un savant japonez care se numeşte Ogawa şi care a

lucrat cu tine la nu ştiu ce proiect atunci când ai venit pentru prima oară la Kyoto. M-a însărcinat să-ţi transmit salutări.

Cum Jeremy nu reacţionase în nici un fel la vorbele lui, Alan continuă liniştit, aşa că Marcia îşi dădu cu uşurinţă seama, cum de altfel şi Jeremy trebuia să fi înţeles, că urmărea un scop precis.

— Ogawa părea că regretă sincer faptul că tu ţi-ai îndepărtat cercetările spre un domeniu mai... să spunem mai restrâns, dacă am înţeles bine ce spunea. Se pare că te stimează foarte mult pentru cercetările pe care le-ați făcut împreună acum câţiva ani asupra izotopilor. După părerea lui, savanţii au început să întrevadă -şi, bineînţeles, e un motiv în plus să reuşească - folosirea paşnică a energiei nucleare.

Jeremy scoase un mârâit surd de furie. Fără să țină cont de această întrerupere, Alan continuă, ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi cu voce tare:

— Ogawa mi-a spus un citat din Einsenhower... Să vedem, cum spunea?... „*Trebuie să găsim un mijloc care să-i permită spiritului uman să meargă spre lumină*”...

— Spiritul uman! îl întrerupse brutal Jeremy. Scuteşte-mă te rog de asta!

Şi, întorcându-se spre Marcia cu o mişcare bruscă, o făcu să tresară:

— Vrei tu să te duci să-mi aduci ceva din camera mea? zise el. Este deasupra patului meu o mască din lemn. Ai s-o poți lua fără greutate. Adu-mi-o aici, te rog.

Marcia îl ascultă fără tragere de inimă. Masca fiind agăţată foarte sus, se descăltă, se cătără în pat şi îi aruncă măştii o strâmbătură plină de dispreţ şi de sfidare. Apoi, după ce o trase nepoliticos de firele negre de păr ale bărbii, o dădu jos din cui şi i-o duse lui Jeremy, având grijă însă s-o întoarcă spre el.

— Este o piesă frumoasă, zise Jeremy apropiind masca de lumină, ca să-i permită lui Alan să-i observe mai bine lucrătura. Este vorba de o copie excelentă, al cărei original de altfel este celebru. Ce zici?

Alan luă masca din mâna lui Jeremy şi o studie atent.

— Este mai mult decât o sculptură: ai spune că este vie. Nu cred că mi-ar plăcea prea mult să-l întâlnesc pe tipul care a servit artistului drept model!

— L-ai întâlnit deja, îl întâlneşti peste tot. Este omul în sine, esenţa fiecăruia dintre noi. Nu este o mască, adevăratele măşti sunt feţele pe care le vedem în jurul nostru - a mea, a ta. Admirabilul tău spirit uman, n-aş da pe el nici un sfert de *yen* vechi. Spiritul uman, hai să vorbim de el! Diseacă-l bine, şi uite ce vei găsi dedesubt. Nu sunt atât de sigur că merge spre lumină.

— Nu-i adevărat! strigă Marcia astupându-şi urechile. Nu-i

adevărat!

Alan îi zâmbi femeii şi îi dădu înapoi masca lui Jeremy.

— Bineînţeles că nu este adevărat, zise el calm. Nu ţin neapărat, domnule Talbot, ca lumea să-mi împărtăşească punctul de vedere. Dacă am înţeles bine, preferi să nu mă pui în legătură cu persoanele pe care ai putea să le cunoşti?

— Nu, n-am spus asta, făcu Jeremy punând masca lângă el pe o măsuţă. Fiecare om îşi distilează propria otravă. O să aranjez o întâlnire cu Chiyo Minato, dacă vrei. Cu ea nu vei avea nevoie de translator, e o *nisei*. A fost martoră, în timpul războiului, la orori inimaginabile.

—Îţi mărturisesc că mă gândisem şi eu la ea. Ar fi perfect,

„Perfect?" gândi Marcia. Dată fiind influenţa pe care Jeremy o avea asupra lui Chiyo, aceasta nu-i va spune lui Alan decât ceea ce Jeremy o să-i dea voie să-i spună. O discuţie cu ea risca să fie un fals total. Dar Marcia preferă să-şi păstreze gândurile pentru ea.

Se pregătea să ceară să le fie servit ceaiul când Sumie-san deschise grăbită uşa, adâncindu-se în scuze şi plecăciuni. Chiyo era chiar în urma ei.

— Vă cer scuze, zise ea înclinându-se ceremonios spre Marcia. Şi adresându-i-se direct lui Jeremy:

— Ichiro va veni aici îndată ce-şi va da seama de absența mea. Dar trebuie neapărat să-și vorbesc înainte de asta.

Marcia se ridică.

— Nu, rămâi, zise Jeremy, Ocazia de a-ți ilustra ceea ce spuneam mai devreme se prezintă singură... Esenţa umană personificată de vechiul nostru prieten Ichiro Minato. Ce se întâmplă, Chiyo?

— Ichiro a găsit de lucru la un şantier naval din Kobe, reluă Chiyo gâfâind. Vrea neapărat să mă ia cu el acolo.

Jeremy se întunecă:

— Motivele ca să nu-l însoţeşti nu lipsesc. Copiii voştri sunt bine instalați aici. Şi apoi, ce s-ar alege de verişoara ta, fără tine?

— Ichiro vrea s-o facă să vină cu noi. Spune că îşi va asuma el responsabilitatea.

— Nu prea văd cum ar putea el să-şi asume responsabilitatea pentru ceva.

Chiyo plecă frumosu-i cap cu un aer nefericit şi căzu în contemplarea parchetului. Întorcându-i spatele, Jeremy se duse la fereastră ca să privească grădina udă.

— Pot să ştiu ce ai de gând să faci? o întrebă el peste umăr pe Chiyo.

— Nu pot să-i cer verişoarei mele să părăsească această casă, zise Chiyo pe un ton mohorât. Orice fleac o tulbură. Şi este evident că trebuie să rămân lângă ea. Asta i-am şi spus lui Ichiro. Este supărat pe

mine şi intenţionează să mă mâne cu bâta, ca pe o nevastă japoneză din vechime!

Jeremy păru că se destinde. Se întoarse spre Chiyo cu ochii strălucind.

— Trebuie să rămâi cu Haruka, asta este evident. Cât despre Ichiro - nu-fi fie teamă, aranjez eu.

— Să nu crezi,.. începu Chiyo.

Se opri brusc auzind vocea soţului ei. După ce parlamentase o vreme cu Minato-san la uşa de la intrare, Sumie-san îl introduse pe acesta în salon. Minato era îmbrăcat într-un *yukata* simplu, alb cu albastru. Cu toate că era în picioarele goale, călca apăsat, ca şi cum simpul fapt că adopta un aer marţial îi dădea mai mult curaj. Îi salută pe Marcia şi pe Alan cu o politeţe deosebită, îi aruncă soției sale o privire furioasă şi începu să-i vorbească brutal lui Jeremy.

Cu toate că vorbea japoneza mai puţin bine decât Nan, Jeremy părea că înţelege foarte bine sensul cuvintelor lui Minato.

— Dacă te duci să lucrezi la Kobe, te vei duce singur, replică el în engleză. Familia ta trebuie să rămână aici. Ai fi putut foarte bine să-ți găseşti de lucru la Kyoto dac-ai fi vrut.

Minato, care în mod vizibil înţelegea engleza mult mai bine decât o vorbea, scutură din cap cu aerul unui om care este ferm hotărât să rămână pe poziţii.

Jeremy îl trată cu răceală. Cu toate astea, Marciei nu-i era greu să-şi dea seama câte eforturi făcea soțul ei să se abțină.

— Soția ta nu vrea să meargă la Kobe. Dacă o necăjeşti, voi chema imediat poliția. Îți spun asta o dată pentru totdeauna.

Minato devenise cărămiziu la față:

— Eu plec la Kobe curând, reluă el cu un aer încăpăţânat, Chiyo merge şi ea la Kobe.

Brusc exasperat, Jeremy îl luă de guler pe Minato şi începu să-l zgălțâie ca un apucat. Era pe punctul să-l stranguleze când Alan ţâşni, se aruncă între cei doi şi reuşi să-l facă pe Jeremy să-i dea drumul japonezului, dar furia lui se abătu asupra americanului.

— Chestia asta nu te priveşte, Cobb. Cară-te de aici! Minato profită de această secundă de relaxare ca să se îndepărteze de agresorul său. Întorcându-se pe călcâie, ieşi din cameră cu pasul apăsat al unui actor *kabuki*.

Chiyo, cu fața ascunsă în mâini, plângea încetişor. Fără să-i acorde atenție tinerei japoneze şi nici lui Jeremy, care îl privea ameninţător, Alan se îndreptă spre Marcia.

— Sunt dezolat. Acum trebuie să plec.

Încă năucită de incident, ea-l însoţi până la poartă.

— N-aş fi crezut niciodată că voi fi nevoit să-i sar în ajutor lui Minato, zise el. Dar, la urma urmei, el îmi este cel mai simpatic. N-am

impresia că i-am fost de prea mare ajutor astăzi şi sunt dezamăgit. Intervenţia mea n-a făcut, poate, decât să înrăutăţească lucrurile.

Marcia scutură din cap cu vehemență.

— Nu! Trebuie să existe un mijloc prin care Jeremy să fie obligat să privească adevărul în față.

— Cred că mai intâi va trebui să fie capabil să se privească pe sine însuşi în față!

Ea-i aruncă o privire îngrozită:

— De ce zicea acel Ogawa că Jeremy se consacră unor lucrări... minore? Ce înţelege el prin asta? Ştiu că Jeremy nu se mai duce aproape deloc la laborator, dar...

— Nu ştiu încă. Este oricum prematur să tragem concluzii.

— Dacă afli ceva nou, îţi dau de veste?

— Ne-am înţeles, vorbim. Şi totuşi, până atunci, nu-mi place să te ştiu stând aici.

Ea se strădui să zâmbească.

— Nu-ți face griji. Totul o să meargă bine.

— Dacă ai nevoie de mine, nu ezita să-mi dai un semn, un fluierat şi sunt aici!

Alan adoptase un ton glumeţ, dar privirea îi era gravă.Incapabilă să articuleze un sunet, Marcia încuviinţă din cap.

— Ai grijă de tine, zise el.

Şi se îndepărtă brusc, fără ca măcar să-i strângă mâna. Dar vocea lui avusese, când pronunţase ultimele cuvinte, blândeţea unei mângâieri.

Ploaia aproape că se oprise. Marcia urmări cu privirea silueta robustă a lui Alan care, în impermeabilul lui transparent, dispărea în capătul aleii. Apoi se întoarse în salon.

Chiyo plângea fără zgomot în braţele lui Jeremy. Marcia dispăru fără ca ei să o fi observat. Era zdrobită, la pământ. Trebuia să admită că nu-l mai iubea pe bărbatul pe care îl adorase atâta timp. Nu mai putea face nimic pentru el. Ce mai era această căsnicie pe care,împotriva tuturor furtunilor, încercase să o salveze de la naufragiu? Lucru straniu, Marcia nu era deloc geloasă pe Chiyo şi n-avea nici un fel de pică pe Jeremy. Se simţea mult mai afectată de eşecul lui Jeremy decât de-al ei personal.

Criza de insensibilitate pe care o traversa era, fără îndoială, pasageră. Poate că-şi va regăsi până la urmă capacitatea de a suferi. Dar, pe moment, nu avea decât o singură dorinţă: să plece, să fugă de vila aceea şi mai ales de acel sot ale cărui vorbe şi gesturi o umpleau de groază. Jeremy nu mai avea, vizibil, nici o nevoie de ea şi era posibil, de atunci înainte, ca nici ea însăşi să nu mai aibă nevoie de el.

Tulburată de această constatare căreia era încă incapabilă să-i analizeze gravitatea, Marcia, îngândurată, se retrase în camera ei şi

rămase acolo până la întoarcerea fetiţei.

Trebuia să facă un efort ca să coboare la cină. Simplul fapt de a se găsi față-n față cu soţul ei o amuţea. Laurie îşi asumă, aproape în totalitate, în acea seară corvoada conversaţiei. Foarte agitată de după-amiaza petrecută în compania Nanei şi a prietenilor acesteia, se lansă în descrierea amănunțită a hotelului, a grădinilor şi grotelor lui, a cabanelor japoneze şi a piscinei, unde se scăldase cu micuţa americană.

— Şi cum era fetița aia? întrebă Jeremy care, de câtăva vreme, manifesta un interes neobişnuit pentru fiică-sa.

Fetița schiţă o strâmbătură ironică.

— Ei bine, este mai degrabă genul comun, cu pistrui şi părul roşcat. Şi cât putea să fie de proastă! Aş fi putut s-o fac să înghită orice minciună.

Înmărmurită, Marcia o asculta pe fetiță, până atunci atât de drăguţă şi prietenoasă, emiţând nişte remarci atât de răutăcioase şi de răuvoitoare. În timp ce Jeremy, cu un aer aprobator, o încuraja să continue.

După ce Laurie se culcă, Marcia se duse şi bătu la uşa soţului ei.

— Ai câştigat, zise ea calmă, fără ca măcar să-şi dea osteneala să intre aşa cum o invita el. Am să mă întorc în America, împreună cu Laurie, cât mai curând posibil.

Jeremy, care era aşezat la birou, îi aruncă o privire ironică.

— Dacă înţeleg bine, draga mea, s-a cam dus iubirea eternă pe care mi-o jurai!

— Când am venit aici tu mi-ai spus un mare adevăr, reluă ea cu voce egală, fără să bage în seamă ironia tăioasă a răspunsului lui. Omul pe care-l iubeam nu mai există de mult. Ai devenit un străin pentru mine.

El mătură cu dosul palmei hârtiile întinse pe birou şi se apropie de ea:

— Mă felicit că, în sfârşit, ai devenit înţelegătoare. Prezența ta etse destul de stânjenitoare pentru mine şi, recunosc, nu putem să te dau pur şi simplu afară pe uşă! Dar decizia ta soseşte, din păcate, niţel mai târziu, Ai, evident, tot dreptul să te întorci în America; eu n-am să mă opun plecării tale. Dar Laurie este totuşi fiica mea. Şi mi-ar plăcea să mă ocup eu însumi de educaţia ei. Ţin să-i inoculez simţul realităţii, ca să fie, mai târziu, suficient de pregătită pentru viață. Tu pleci, dar Laurie rămâne aici!

Ea ridică spre el o privire uimită şi neîncrezătoare.

— Dar e absurdl Este normal ca fiica mea să se întoarcă în America împreună cu mine. Cum vei putea s-o reții lângă tine?

O luminiţă triumfătoare străluci în ochii lui Jeremy.

—Îmi aparține deja mult mai mult decât ție. Dacă nu mă crezi, n-

ai decât s-o întrebi tu insăți.

Fața lui avea o expresie înspâimântătoare. Marcia reuşi totuşi să articuleze cu o voce joasă şi hotărâtă:

—Nici nu se pune problema s-o opreşti aici. Laurie va merge cu mine.

El o apucă de umeri cu atâta violență, că degetele i se înfipseră în carne.

— Nu-ți face iluzii, Marcia. Am s-o opresc. Şi-am să zdrobesc pe oricine o să mi se pună în cale. Încearcă doar s-o iei de aici! Am s-o aduc înapoi într-un fel în care n-o să-ți placă deloc.

Îi dădu drumul. Cuprinsă de o teamă incontrolabilă, Marcia fugi, traversă holul şi se refugie în camera ei. Jeremy trăia într-un univers în care conta doar propriul lui adevăr şi unde adevărul adevărat era lipsit de orice sens.

CAPITOLUL 16

A doua zi, ploaia încetase; dar vremea se anunţa ceţoasă. Când Marcia deschise ochii, o lumină gri se filtra printre perdele. Ciuli urechile. Laurie dormea încă liniştită în patul vecin. Marcia îl auzi pe Jeremy plecând şi venind în camera lui, apoi luându-şi micul dejun. Nemişcată, încordată, aşteptă ca el să plece de acasă. Se sculă atunci şi ea şi se îmbrăcă în linişte.

Sumie-san pusese planta de la Alan în sufragerie. Marcia preferă s-o pună la etajul de sus, pe veranda unde se ducea cu plăcere să stea de când temperatura devenise acceptabilă.

Puse planta pe balustrada verandei ca să-i dea posibilitatea să se bucure de maximum de soare şi de lumină. Cât de plină de sevă şi de promisiuni era planta aceea viguroasă! Deja printre frunzele late se iveau minusculii muguri ai florilor. Planta acea era proba tangibilă a prieteniei lui Alan. Marcia se trezi că-şi doreşte ca Alan să fie lângă ea. I-ar fi plăcut să i se destăinuie. Simţea nevoia irezistibilă de a-i vorbi fără întârziere cuiva. Poate Nanei? Nan îl cunoştea pe Jeremy de multă vreme; fără îndoială că ea va şti mai bine decât însăşi Marcia să-i facă să audă vocea raţiunii. Dar trebuia, înainte de orice, să sondeze sentimentele fetitei.

Când Marcia se înapoie în camera ei, fetiţa se trezise şi tocmai se îmbrăca. Maică-sa îi perie părul lung şi i-l împleti în două cozi.

— Cred că vom pleca acasă de îndată ce vom avea biletele de avion, zise ea. Eşti încântată că ai să-ți revezi prietenele?

Laurie îşi întoarse atât de brusc capul spre ea, că-l smulse aproape codița din mână.

—Acasă? Dar aici suntem acasă. Tati spune că are nevoie de

mine. Spune că nu trebuie să-l părăsesc niciodată, niciodată. În toamnă am să merg la şcoală la Kyoto.

Aşa deci, Jeremy prevăzuse totul, aranjase totul dinainte?

—Tare mi-e teamă că nu se poate, zise Marcia. Şi chiar n-o să-ți fie dor să te întorci la şcoala ta din Berkeley, unde sunt toate prietenele tale?

Fetița înjură.

— Nu, nu şi nu!

ipă ea. Nu mal vreau să-l părăsesc pe tăticu. Am să rămân cu el în Japonia pentru totdeauna.

— Dar eu am să plec, zise Marcia.

Buzele Lauriei începură să tremure, dar copilul nu se apropie de maică-sa.

— Nu pot să merg cu tine, mămico. Trebuie să rămân, înțelegi, trebuie!

Marcia trase spre ea căpşorul brunet şi, blând, începu să mângâie fruntea umedă a fetitei.

— Nu te frământa, puiul mamei. Vom găsi o cale să aranjăm toate astea. Haide, să mergem să luăm micul dejun.

Vocea-i era calmă, dar simţea, în fundul sufletului, o îngrozitoare teamă. Nu-şi putea şterge din minte figura lui Jeremy, tonul lui ameninţător.

După micul dejun, Toniko veni să se joace cu Laurie. Marcia profită ca să se ducă la Nan, şi o rugă pe Sumie-san să mai arunce din când în când un ochi la joaca celor două fetițe.

Ajungând la vila Nanei, Marcia constată că maşina era deja trasă în fața porţii. Nan stătea pe pragul uşii, trăgându-şi pantofii.

— Salut, zise veselă americanca, zărindu-şi vizitatoarea, Eşti foarte matinală astăzi! Cu ce pot să te ajut?

Marcia ezită.

— Voiam doar să stăm de vorbă. Dar poate să aştepte, dacă trebuie să pleci.

Nan îşi puse la loc cipicii şi se ridică. După ce studie o clipă faţa încruntată a Marciei, îşi luă poşeta cu un gest hotărât.

— Hai cu mine atunci. Vorbim pe drum. Trebuie să mă duc la o pepinieră ca să aleg un arbore exotic pentru unul dintre clienţii mei americani. O să ti se pară interesant şi, în orice caz, o să-ti mai schimbe puțin ideile. Unde este Laurie? Putem să trecem s-o luăm dacă vrei.

Marcia neagă dând din cap.

— Nu, zise ea. Tocmai despre ea voiam să-ți vorbesc.

— Sper că nu este nimic grav. Bine, urcă în maşină şi o să-mi explici după aceea despre ce este vorba.

Nan era o şoferită experimentată, capabilă simultan să-şi concentreze atenţia asupra drumului şi să şi urmărească discuţia. În timp ce mergeau pe străduțele strâmte, Marcia îi povesti incidentul petrecut cu o seară în urmă la venirea lui Chiyo şi Ichiro Minato.

— Trebuie să-ti mărturisesc că Minato-san mi-a inspirat o anumită simpatie, zise ea. Îi considerasem întotdeauna pe japonezi lipsiţi de orice sentimente; dar ieri, acest biet om mi s-a părut foarte uman.

— Avem mereu tendința să-i considerăm aşa pe japonezi din cauza educaţiei pe care o primesc din fragedă pruncie. De la cinci sau şase ani li se bagă în cap că nu este o dovadă de bună-creştere să laşi să ți se citească sentimentele. Dacă îți moare mama, trebuie să păstrezi zâmbetul pe buze. Dacă îți deteşti soarcra, trebuie să te înclini umilă în fața ei şi s-o asculţi orbeşte. Rezultatul acestui soi de dresaj este că japonezii au aerul - am zis bine „au aerul" - unui popor vesel, fericit să trăiască şi care are un comerţ incontestabil, foarte agreabil. Ştiu să se abţină, nu ridică niciodată vocea. Dar priveşte-i cum plâng la o reprezentaţie a teatrului *kabuki* unde este „legal” să-ți dai un pic drumul din frâu. Priveşte-i cum se descarcă după ce au băut fie şi o singură ceşcufă de *sake*. Când au stat prea mult în tensiune,, se mai întâmplă ca emoţiile să se elibereze, brusc, într-un mod imprevizibil, ia-l de exemplu pe Minato. Iată un om care a fost destinat carierei armelor, care a fost o tinereţe întreagă îndoctrinat şi căruia i s-a demonstrat deodată că tot cea ce i se spusese n-a fost decât o mare glumă. Şi să te mai miri că după asta şi-a pierdut busola! Sper că va accepta postul care i se oferă şi că se va duce la Kobe.

— De ce-ar refuza Chiyo să-l urmeze la Kobe? întrebă circumspectă Marcia. Ar trebui, în mod normal, să fie încântată că-şi vede soțul hotărât să nu mai bea şi să se apuce de muncă.

Nan se afundă o clipă în condusul maşinii.

— Nu-i chiar aşa simplu, zise ea într-un târziu. În primul rând, e vorba de doamna Setsu.

— Doamna Setsu! Mereu ne întoarcem la doamna Setsu. De ce boală suferă exact? De ce nu-i poate fi încredinţată altcuiva sarcina s-o îngrijească?

Nan schiţă un gest de nerăbdare.

— Mărturisesc că toate chestiile astea legate de Haruka Setsu au început să mă calce serios pe nervi. Personal, cred că ar fi trebuit să fi se spună de la bun început. M-am înclinat în faţa dorinței celorlalţi, dar, dacă ar fi depins doar de mine, ştiai de mult la ce să te aştepți.

— Deci, ai de gând să-mi spui?

— O parte tot am să-ti spun. Uite: în timpul războiului, Haruka i-a salvat viaţa lui Chiyo. De atunci, Chiyo consideră că este de datoria ei să o îngrijească pe verişoară-sa atăta vreme cât Haruka va avea nevoie

de ea. Boala doamnei Haruka este că trăieşte complet izolată de lume. Nu se duce nicăieri, nu primeşte pe nimeni, în afara membrilor familiei sale. Şi, dacă am înţeles bine, sunt momente când o ia razna de tot. De aceea trebuie ţinută mereu sub o strictă supraveghere.

Trecând prin faţa unui mare *torii* roşu, care marca intrarea într-un templu aflat chiar în centrul oraşului, Nan frână şi apăsă hotărîtă pe claxon: un negustor de *tofu*, care traversa strada împingându-şi căruciorul, era cât pe ce să i se arunce sub roţi.

Marcia îşi aminti vizita nocturnă a doamnei Haruka. Nu, nu mai putea să creadă că fusese un vis.

Nan luă un viraj, se angajă pe o stradă mai puţin umblată şi se opri în faţa unui gard din bambus.

— Uite c-am ajuns! Crezi că o să poţi ieşi pe uşă? În Japonia, maşina nu este, în mod sigur, un lucru foarte practic: ai atât de puţin loc de parcare!

Împinseră poarta şi intrară într-o grădină imensă în care se aflau, plantaţi în ghivece aliniate unul lângă altul în şiruri lungi, pomişori pitici dintr-un număr incredibil de mare de specii.

— Aici ai să te iniţiezi în arta *bonasei*, adică arta cultivării arborilor pitici, zise Nan. Ah, uite-l pe Kato-san. Te sfătuiesc să-l tratezi cu multă deferenţă: este un adevărat artist.

Kato-san era un omuleţ scund şi slăbuţ, mereu în mişcare, cu degete subţiri, dar suficient de puternice pentru a sili natura să se încline în faţa dorinţelor lui. Se înclină în faţa celor două femei şi îi adresă Nanei câteva formule de politeţe în japoneză. Prezentările fiind făcute, le conduse pe cele două femei până la vila din fundul grădinii, le invită să se aşeze şi să bea o ceaşcă de ceai verde. Nan îi explică ce fel de pom doreşte pentru clientul ei.

— Cred că am exact ceea ce doreşti, dar poate că prietena ta americană doreşte mai întâi să-mi viziteze pepiniera.

După ce-şi băură ceaiul, Nan şi Marcia hoinăriră prin grădină extaziindu-se în faţa mulţimii de plante cultivate de Kato-san. Erau prunişori, sălcii, arţari, azalee şi glicine. Dar pinii au fost aceia care au sedus-o pe Marcia. Fiecare dintre pomişori fusese, în timpul dezvoltării sale, îngrijit cu multă atenţie. Folosind o sârmă subţire, artistul corecta _ ferm curbura trunchiului, direcţia crăcilor, repartiţia chiar a frunzişului. O dată ajuns adult, pomişorul, debarasat de cuşca sa de sârmă, putea atinge o vârstă venerabilă fără să fie nevoie să fie mutat în alt ghiveci.

Cum Kato-san le lăsase singure ca să primească pe un alt vizitator care sunase la poartă. Nan reluă conversaţia ca şi cum aceasta n-ar fi fost niciodată întreruptă:

— Vezi tu, necazul e că doamna Haruka îşi imaginează uneori că nu mai aparţine lumii celor vii. Este convinsă că aparţine lumii

spiritelor şi se străduieşte să fugă de acasă pentru a-şi reîntâlni scumpii dispăruţi. Trebuie supravegheată foarte de aproape când este în starea respectivă; altfel s-ar putea întâmpla lucruri penibile.

Marcia îşi aminti cu un uşor fior felul în care Haruka purta kimonoul alb - partea dreaptă peste partea stângă, ca şi cum ar fi fost moartă - şi vorbele stranii pe care i le spusese Nan la prima lor întâlnire îi veniră în minte.

— Şi... asta se întâmplă când e lună plină, Nan?

— Da, de obicei. Câteodată Chiyo nu reuşeşte s-o liniştească şi Jerry este obligat să se ducă să-i dea o mână de ajutor. Are un anume ascendent asupra doamnei Haruka... Autoritatea masculină, probabil! Dar,în cea mai mare parte a timpului, Haruka trăieşte singură cu Chiyo. Chiyo îi este damă de companie, cameristă, infirmieră - în sfârşit, tot. Bănuiesc că lui Ichiro i-ar plăcea să-şi scoată nevasta din acest soi de... servitute. Dar Chiyo nu-şi va părăsi niciodată verişoara atâta vreme cât aceasta are nevoie de ea.

Nan atinse uşurel cu degetul frunzişul unei sălcii pitice şi reluă:

--Dacă Haruka ar muri, asta ar fi fără îndoială o uşurare pentru toată lumea, începând cu ea însăşi. Dar am sperat în această moarte mult prea multă vreme ca s-o mai cred posibilă. Haruka ne va îngropa probabil pe toti. Natura are uneori capricii!

— Şi, cu toate astea, scrie poezii minunate, zise Marcia gândindu-se la culegerea pe care Jeremy o finanţase - ca să-i facă plăcere lui Chiyo, fără îndoială.

Nan ridică din umeri.

— Pentru ea, asta nu-i decât o altă metodă de a fugi din realitate. Tot cea ce scrie respiră tristeţe şi moarte. De fapt, ai intrat în vorbă cu Chiyo, nu-i aşa? Fetița ei şi a ta par să se înţeleagă foarte bine. De ce nu încerci s-o convingi că datoria ei este să plece cu Ichiro? Ar putea să se stabilească la Kobe şi să ducă o viată normală.

Marcia o privi stupefiată:

— Dar, dacă Haruka ar muri, Chiyo şi-ar reproşa-o toată...

— Da să moară o dată! Să moară şi să nu mai aud pomenindu-se de ea! ţipă Nan cu o bruscă violentă. La urma urmei n-ar fi mai bine pentru Chiyo?

Întreaga ei atitudine trăda o amărăciune pe care Marcia nu reuşea să şi-o explice.

— Dar dacă... dacă Chiyo il iubeşte pe Jeremy... articulă ea cu greutate.

Nan avu o mişcare bruscă, de nerăbdare.

—Aş vrea ca lucrurile să fie atăt de simple!

Vizitatorul li plecase şi Kato-san se grăbi să vină lângă ele şi, după ce îşi ceru o căruţă de scuze, le propuse să meargă să vadă pomişorul

pe care i-l propunea Nanei.

Marcia mergea lângă Nan, atât de absorbită de gândurile ei, că aproape nu mai vedea nimic din cea ce o înconjura. Kato-san se opri încântat în fața unui pomişor cu o formă şi nişte proporţii rafinate. Era un pin minuscul ale cărui cinci rămurele stufoase erau împodobite de conuri liliputane. Marcia îl privi distrată, fără să acorde atenţie conversaţiei tovarăşilor ei care discutau calităţile şi defectele pomişorului şi se puneau de acord în privinţa livrării.

Ce înseamnă oare acea ultimă reflecţie a Nanei? Că influența lui Jeremy asupra lui Chiyo n-avea nimic de-a face cu dragostea pe care aceasta i-o purta? Că Jeremy, iubind-o pe Chiyo, era legat de ea şi prin altfel de fire? Acum, Marcia abia aştepta să rămână în maşină cu Nan ca să încerce să afle mai multe. Dar când Nan se instală iarăşi la volan îi dădu clar de înţeles că nu mai răspunde la nici o altă întrebare.

—Am spus deja prea mult, zise ea cu umor. Oricum nu cred că ai venit la mine doar ca să vorbim despre Chiyo şi verişoara ei. Este vizibil că altceva te roade. Aşa că ar fi mai bine să vorbim imediat despre asta.

Marcia o înştiință despre intenţia ei de a părăsi Japonia şi de reacţia lui Jeremy când a aflat vestea. De astă dată Nan nu-i mai ascunse indignarea pe care i-o stârnea atitudinea vechiului ei prieten.

— La început, am crezut că prezența ta aici ar putea să-i folosească. Dar m-am înşelat rău, zise ea. Oamenii care au trăit multă vreme în Orient se reaclimatizează foarte greu în altă parte. Este cazul lui Jeremy. Dar este timpul ca tu si cu Laurie să părăsiţi Kyoto. Trebuie neapărat s-o sustragi pe fetiță influenței lui Jeremy şi să scapi şi tu de ameninţările lui.

— Şi dacă Jeremy va încerca să mă oprească? Părea atât de pornit împotriva mea că mi s-a făcut frică.

— Ştiu. E capabil de orice când este într-adevăr scos din fire. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş mişca, cel puţin deocamdată: acum eşti în siguranţă la el ca în oricare altă parte. Dă-mi timp să mă gândesc. Vezi tu, necazul tău este că nu eşti firea care să ia măsuri radicale. Şi, în definitiv, poate că tocmai o măsură radicală te poate scoate de aici.

— Ştiu să le iau, dacă trebuie. Dar Jeremy s-a schimbat atât de mult, că mă derutează complet. Tu, care l-ai cunoscut din prima lui zi de stat în Japonia, poţi să-mi spui ce l-a schimbat în halul ăsta?

Nan îi răspunse printr-o altă întrebare.

— Erai încă o copilă când te-ai îndrăgostit de el. Cum puteai tu, la vremea aceea, să ştii cu ce om ai de-a face?

— M-am măritat cu el.

— Evident. Şi nu eu... cu toate că am încercat din toate puterile,

înainte de a-mi da seama că nu am nici o şansă să reuşesc vreodată!

Interzisă, Marcia nu scoase un cuvânt. Niciodată nu-i trecuse prin cap, în afară de prima lor întrevedere, că Nan putea să aibă o slăbiciune pentru Jeremy. Nan era o prietenă fidelă, o persoană căreia îi puteai cere un sfat bun şi pe care te puteai bizui, la nevoie, dar...

— Haide, haide, zi-o pe-a dreaptă, spuse Nan râzând, în ochii tăi nu prea am mutră de femeie din romane care are o dragoste nefericită... Aşa-i? Ei bine, linişteşte-te. Nici nu sunt. Asta nu-i decât o poveste veche. Spune-mi mai bine cum ți-l imaginai pe Jeremy înainte de a te mărita cu el.

— Era unul dintre oamenii care se consacră în întregime muncii lor. Nu trăia decât pentru cercetările lui şi era foarte ataşat de tatăl tău. Doar asta conta pentru el.

— Mai exact, ce voia să facă? Vreau să spun, spre ce domeniu se orientau cercetările lui?

— Nu ştiu exact. Evident, lucra pentru mat multe proiecte secrete în slujba guvernului, dar nu cred că acelea erau lucrurile care-l interesau cel mai tare. Aş fi mai degrabă înclinată să cred că încerca să ajungă la un rezultat cu o arie de aplicaţie mult mai vastă.

— Priveşte! e un colţişor de parc drăguţ. Dacă ne-am aşeza niţel ca să putem vorbi mai liniştite? E obositor să conduci şi să asculţi în acelaşi timp.

Marcia încuviinţă şi Nan parcă maşina pe o alee. Găsiră lângă eleşteu acoperit de nuferi, o bancă din lemn de unde puteau privi colinele oraşului.

—Aşa cum ţi-am mai spus, l-am cunoscut la Hiroshima, zise Nan. Cu puţin timp în urmă, constatase cu proprii lui ochi efectele bombei. A fost un şoc destul de dur pentru ei.

— Da, mi-am dat seama când s-a întors că nu mai era acelaşi; dar eram departe de gândul că s-a schimbat în halul ăsta.

— De atunci, a început să piardă contactul cu tot cea ce putea fi bun şi nobil în fiinţele umane. Când a auzit de moartea tatălui tău, m-am speriat la gândul urmărilor.

— Cum aşa?

— Este o altă poveste - care oricum nu mai are importanţă acum. Problema pe care o avem de rezolvat cât mai repede este aceea a plecării, a ta şi a fetiţei.

— N-am putea să ne ducem la Tokyo şi să luăm primul avion care pleacă în America?

Nan schiţă un gest de negare.

— E mult prea simplu. Este exact ce aşteaptă el să faci.

— Crezi că ar fi capabil cu adevărat să mă împiedice?

— Te-ar putea urmări până acolo. Şi nu mi-ar plăcea să ai de-a face cu el când îşi pierde total controlul. Este incapabil în momentele

alea să analizeze consecinţele faptelor sale. Cum ai vrea să fie rezonabil un om care nu ascultă decât de propria sa logică?

Amintindu-şi scena în care Jeremy era cât pe ce să-l sugrume pe Ichiro, Marcia nu putu decât să aprobe.

Era ora de ieşire a elevilor de la o şcoală din apropiere şi un val de copii se răspândi deodată pe aleile parcului, îmbrăcaţi cu uniforma de vară - bluză sau cămaşă albă, fustă sau pantalon închis – fetițele şi băieţii mergeau spre casele lor sporovăind veseli, dar fără să se alerge şi fără să urle din toate puterile aşa cum fac micuţii occidentali. Unii dintre ei purtau ciorapi şi pantofi, dar majoritatea erau încălșați cu tradiţionalii *geta*.

Mai mulţi puşti se opriră în fața celor două femei şi le priviră cu gurile căscate, deschizând cât puteau de larg ochişorii lor negri şi strălucitori. Când Nan le vorbi în japoneză, ei se apropiară zâmbind, mai puţin timizi.

—Am face mai bine să mergem la maşină. Acum nu sunt decât câţiva, dar în câteva minute vor fi pe puţin cincizeci de puşti care ne vor privi ca pe nişte animale curioase. Cu vremea, asta începe să te scoată din sărite. Ciudaţii noştri ochi rotunzi şi caraghiosul nostru nas mare îi fascinează. Este adevărat că sunt mult mai putini străini decât la Tokyo.

Copiii le urmăriră până la maşină. Când Nan porni, Marcia le făcu un semn de adio cu mâna şi câţiva dintre ei îi răspunseră cu drăgălăşenie, înainte de a se împrăştia.

— Blestemata asta de umiditate mă calcă pe nervi, mormăi Nan. De obicei, nu-mi pierd atât de repede răbdarea. Miyajima o să-mi facă bine.

— Pleci?

— Da, am nevoie de un pic de vacantă. Plec la începutul lui iulie în insula Miyajima unde hoinăresc şi mă destind.

Marcia se gândi că Nan o să-i lipsească. Prezenta vecinei era un preţios calmant.

— Ei bine, iată-ne acasă, zise Nan. Mi-e tare teamă că nu ți-am fost de cine ştie ce ajutor astăzi. Dar lasă-mi puțin timp ca să găsesc o soluţie. Şi apoi, pentru Dumnezeu, nu-ți bate capul! Vedem noi cum vă scoatem de acolo, înainte de a fi prea târziu.

„Înainte de a fi prea târziu? gândi Marcia în timp ce mergea de-a lungul aleii care traversa grădina. Ce-o fi vrut să spună? E deja prea târziu? O să mă oblige Jeremy să rămân aici, prizoniera capriciilor lui?”

Laurie era tot în grădină, jucându-se cu Tomiko, şi Marcia se duse să se aşeze pe verandă, pe un scăunel jos - locul ei favorit de când venise anotimpul călduros - şi căzu într-o adâncă reverie. Deci aşa, Nan fusese cândva îndrăgostită de Jeremy... Încă uimită de această

revelaţie, Marcia nu se putea împiedica să încerce un oarecare sentiment de milă față de Nan. Bănuise oare Jeremy sentimentele pe care Nan le avea pentru el? Foarte probabil. Părea, în orice caz, că o consideră o prietenă foarte veche pe care se putea oricând bizui.

Jeremy şi Alan Cobb erau în mod sigur două fiinţe aflate la poli opuşi. Ce contrast frapant oferea observarea atitudinii celor doi bărbaţi - unul fiind personificarea tenebrelor iar celălalt a luminii! Amintirea lui Alan o făcu să caute din priviri planta pe care acesta i-o dăruise. Planta nu mai era pe balustrada verandei. „Ciudat, gândi Marcia. Fără îndoială că Sumie-san o fi preferat să o pună în alt loc".

Marcia se aplecă peste balustradă și o strigă pe Laurie, care se juca în grădină cu Tomiko.

— Laurie, ai văzut-o pe Sumie-san? Aş vrea să-i spun ceva.

Sumie-san se ivi în grădină în aceaşi clipă şi îi aruncă Marciei o privire întrebătoare.

—Înainte de a pleca am pus planta de la domnul Cobb pe verandă. Nu mai este. Unde ai pus-o?

— Planta *yu-gao*! Eu nu văzut.

— Nu te-ai atins de ea?

— Nu văzut, nu atins, replică Sumie-san dând din cap. Marcia nu insistă. Yasuko-san? Era inutil s-o întrebe; bucătăreasa nu urcă niciodată la etaj. Şi dacă Laurie ar fi făcut-o, fetița ar fi zis fără îndoială de la bun îhceput.

— Poate planta o căuta doamna care a venit de alături îi sugeră Laurie, cu o inspiraţie bruscă.

— Doamna de alături? Care doamnă?

Laurie se apropie.

— Da, o doamnă frumoasă în kimono alb. Am ridicat capul acum câteva clipe și am văzut-o. Era chiar pe locul unde stai tu acum şi se apleca asupra plantei.

Copilul se întrerupsese brusc şi apoi zise în surdină;

— Doamna acea este puţin... ciudată, nu-i așa? N-am mai văzut-o până acum. E atât de frumoasă? Seamănă puţin cu zânele din vis - sau cu femeia în alb din tabloul care este la tata în cameră.

Marcia îţi stăpâni un tremurat involuntar.

— Şi, ce s-a mai întâmplat?

— Nu mai ştiu. Tomiko m-a chemat s-o ajut la ceva. Şi, când am ridicat iarăşi privirea, doamna dispăruse fără pic de zgomot, ca o fantomă.

— Şi planta?

— Nu ştiu, nu i-am dat atenţie.

— Bun, foarte bine. Mulţumesc, draga mea.

Laurie se întoarse la joaca el şi Marcia, gânditoare. Inspecta veranda din priviri. Galeria strâmtă ducea drept la uşa ce separa cele

două locuinţe. Marcia se duse până acolo şi apăsă pe clanţă. Cu o scârțâitură, uşa cedă la presiunea ei.

Cineva o lăsase descuiată.

CAPITOLUL 17

O dorinţă aprigă o îndemnă timp de o clipă pe Marcia să deschidă de perete uşa aceea şi să-i treacă pragul. Dar teama o opri. Nan nu-i ascunsese boala doamnei Setsu; şi perspectiva de a se găsi față-n față cu o nebună nu era deloc liniştitoare. Nu, trebuia neapărat ca uşa acea să fie iarăşi încuiată. Marcia îşi propuse să-i vorbească despre asta lui Jeremy chiar în seara aceea.

Evită totuşi să abordeze subiectul la masă în prezenţa fetiței. De altfel, Jeremy nu-i acorda nici un fel de atenție, adresându-i-se numai copilului iar Laurie, ca de fiecare dată când se afla în prezența tatălui ei, părea ciudat de neliniştită. Cum Laurie plecase imediat după cină să se joace în grădină, Marcia îl opri pe Jeremy când acesta voi să se retragă în camera lui.

— Azi dimineaţă s-a petrecut un incident ciudat, zise ea. Alan Cobb mi-a adus ieri o plantă pe care am pus-o eu însămi pe balustrada verandei. Laurie susţine că a văzut-o pe japoneza de alături - verişoara lui Chiyo - venind şi privind planta. Când am urcat, puţin mai târziu,

pe verandă, uşa nu mai era încuiată şi planta dispăruse.

Jeremy se căută în buzunare şi scoase un mănunchi de chei pe care le examină uimit.

— Foarte bine, am să mă ocup eu de treaba asta, zise el sec.

A doua zi, urcând pe verandă, Marcia găsi uşa de legătură încuiată. Nimic nu mai trăda trecerea straniei vizitatoare, doar faptul că planta nu reapăruse. „Sărmana doamnă Setsu, gândi Marcia sper că planta aia o să-i aducă măcar un pic de bucurie".

Zilele următoare au fost pentru Marcia o încercare foarte grea. Seara, înainte de a adormi, se chinuia să-şi adune tot curajul pentru ca a doua zi să ia o decizie definitivă. În ciuda sfaturilor Nanei, ajunsese la concluzia că trebuie să acționeze fără întârziere: să rezerve, de pildă, biletele de avion, chiar şi pentru o dată mai îndepărtată - astfel ca să aibă la dispoziţie timpul necesar convingerii fetiței şi pregătirii ei cu ideea plecării. Dar, în fiecare dimineaţă, perspectiva de a-l înfrunta pe Jeremy o paraliza şi o făcea să-şi amâne decizia pentru a doua zi.

Timpul trecu astfel fără ca Marcia să se hotărască să treacă la acţiune. Avea impresia că este prinsă într-o capcană din care nu va reuşi niciodată să iasă.

Într-o seară, când Jeremy era ca de obicet plecat - ca să stea, după toate probabilităţile, la vecinii lor - Alan îi telefonă Marciei.

— Mâine este duminică şi meteorologii au anunţat o vreme splendidă, zise el vesel. Ce-aţi spune - tu şi Laurie, bineînţeles - să mergem la un picnic?

Marcia acceptă bucuroasă. Orice era mai bine decât să stea în vila aceea sinistră şi să rumege mereu aceleaşi şi aceleaşi probleme! O după-amiază în compania lui Alan o va ajuta poate să-şi vină în fire şi să-şi adune rămăşiţele de voinţă.

Laurie era deja în pijama când maică-sa urcă să-i dea vestea cea bună.

—Am s-o rog pe Yasuko-san să ne pregătească nişte hrană rece, zise Marcia. Domnul Cobb va trece pe la unsprezece să ne ia. Spune că este, nu prea departe de aici, un templu minunat pe care vrea să ni-l arate – un templu care se pare că este foarte diferit de cel de la Kiyomizu.

Laurie, a cărei fată se luminase la gândul picnicului ,se întunecă la auzul numelui Alan Cobb. Îi întoarse spatele maică-sii şi se duse să se aşeze în fața căminului. Marcia fu neplăcut surprinsă de reacţia fetiței.

— Nu te simți bine, draga mea?

— Ba da, ba da, totul e foarte bine, zise Laurie cu privirea ațintită asupra păpuşii japoneze pe care i-o dăruise Alan, şi pe fața căreia mai stătea încă masca de la Nan.

— Hai, ce-i cu tine? Întotdeauna ti-au plăcut picnicurilel

— Nu de picnic e vorba, zise Laurie evitând s-o privească pe Marcia. E vorba de domnul Cobb. Tata nu-l place deloc. Spune că masca asta este... of, n-are nici o importantă.

Iată deci motivul pentru care Laurie plângea privind masca de la Nan şi o aruncase apoi pe fereastră! Jeremy o făcuse, într-un fel sau altul, să asocieze masca aceea cu persoana lui Alan Cobb.

Marcia se apropie de păpuşă şi îi scoase masca.

— Uite, zise ea. Este mult mai drăguţă aşa, nu crezi?

Fetița luă păpuşa şi îi privi îndelung obrajii rotunzi, ochii migdalați, adorabila inocentă a feţişoarei durdulii.

— De ce ții atât s-o ascunzi după masca asta? Mie îmi place de o sută de ori mai mult aşa cum este. Fără mască, a redevenit eă însăşi. Aşa cum şi Alan poate redeveni... el însuşi... cu condiţia ca tu să încetezi să mai spui tot felul de lucruri absurde despre el.

Fără să scoată o vorbă. Laurie se băgă în pat şi puse păpuşa lângă ea, având grijă ca aceasta să stea comod pe pernă. Părea neliniştită, tulburată.

Marcia se aşeză pe marginea patului şi luă mâinile copilului în ale sale.

— Ce e, puiule? Nu vrei să-mi spui?

—Tatii nu-i place de domnul Cobb, zise Laurie, cu ochii fixați în continuare pe fața păpuşii.

— Dar tatăl tău abia dacă-l cunoaşte! În avion mi s-a părut că-ți place tare mult domnul Cobb.

— Da, este adevărat, zise fetița, vizibil pradă unui violent conflict interior.

Încet, încet se destinse şi sfârşi prin a-i zâmbi Marciei.

—Cred că o să fie un picnic tare vesel, zise ea.

Când Laurie adormi, Marcia ascunse masca în fundul unui sertar sub un teanc de batiste. Cu toate că nu cunoştea natura exactă a otrăvii pe care Jeremy o strecura in sufletul copilului instinctul o sfătuia să sustragă o vreme masca din fața copilului lui,

A doua zi, Jeremy care se retrăsese în camera lui ca să lucreze, nu crezu că este de datoria lui să se deranjeze la sosirea lui Alan. Marcia şi Laurie erau deja gata, Plecară toți trei imediat, Alan şi Laurie ducând împreună coşul cu merinde pregătit de Yasuko-san.

Alan le conduse şi traversând o arteră principală intrară într-un tunel săpat în colină. La ieşirea din tunel dădură de un liniştit cartier rezidenţial. Soarele se ridicase şi scălda oraşul în lumină, gonind ceata dimineţii.

Templul se înălța în centrul unei vâlcele. În fata intrării principale, un vânzător ambulant oferea băuturi răcoritoare. Alan cumpără de la el un pachet mare de sembi, un fel de biscuiţi crocanţi

şi săraţi, unşi cu sos de soia, pe care Laurie se apucă de îndată să-i ronţăie încântată, Copilul părea că-şi recăpătase, fată de Alan, comportarea obişnuită, chiar amicală.

Ca de fiecare dată când se găsea în prezența lui Alan, Marcia se simţea destinsă şi liniştită. Calmul şi buna dispoziţie a tânărului american aveau darul să-i alunge temerile şi să-i redea optimismul.

După ce păşiră în interiorul templului, Marcia se opri încântată. *Cryptomerias* majestuoşi, un fel de cedri japonezi cu scoarţa netedă şi roşiatică, se detaşau, cu verdele lor închis, pe azuriul cerului. Puţin mai departe se înghesuiau, în majestuoasa lor simplitate, clădirile templului cu acoperişurile lor ascuţite şi streşinile sculptate. Ţiglele gri scânteiau în soare cu reflexe argintii. În bătaia vântului, foşnetul pomilor se împletea cu clipocitul unui torent din apropiere.

— Templul ăsta îmi face mereu impresie mai... să spunem mai masculină decât Kiyomizu, zise Alan. Kiyomizu este evident mai delicat, mai elegant. Dar îl prefer totuşi pe ăsta.

Cele două temple erau, evident, foarte diferite unul de celălalt, atât prin arhitectură cât şi prin personalitate. Dincolo de prima împrejmuire se ridica o a doua poartă, largă, masivă, înaltă cât mai multe etaje şi flancată de o duzină de coloane din lemn maroniu, patinat de vreme. S-ar fi zis că este uşa casei unui uriaş. În spatele porţilor larg, deschise, cu clanţe şi încuietori enorme, zăriră un preot budist adevărat, în robă maro care, sprijinit într-un toiag, împărţea nişte resturi de mâncare unor căţeluşi. Bătrânul nu ridică privirea la trecerea fetiței care se năpustise în goană sub bolta răcoroasă.

Alan şi Marcia mergeau încet pe urmele fetiței.

—Îmi place pacea pe care o degajă locul ăsta, zise Alan. Nu e niciodată înghesuială aici. Vin de fiecare dată. când am nevoie de linişte ca să mă gândesc.

Linişte. Meditaţie... Marcia trase adânc în piept aerul proaspăt cu aromă de pin şi se simţi deodată mai liniştită,

— De ce n-am sta aici, sub boltă? propuse ea. Este un loc ideal pentru picnic. Crezi că avem voie?

— Cred că da, zise Alan. N-am pătrus încă în templul propriu-zis. Parcul şi dependinţele templelor țin, în Japonia, loc de grădină publică.

Se aşezară pe o grindă de lemne la picioarele unei coloane subţiri ca o creangă şi adulmecară cu plăcere briza proaspătă care adia pe sub bolta înaltă, lângă ei, tufele de azalee înflorite îşi etalau culorile strălucitoare,

„Într-un fel, gândi Marcia, cred că voi regreta Japonia după ce-am să plec. Îmi aduce atâta frumuseţe, atâtea experienţe noi... Doar să o fi putut vizita în nişte condiţii mai puţin penibile!"

Îşi desfăcură paneraşul cu provizii. Laurie îşi devoră sandvişurile

cu o poftă de invidiat. Poate că va reuşi, odată scoasă de sub influența nefastă a tatălui ei, să-şi regăsească echilibrul şi veselia? Operaţiunea comporta, desigur, un mare risc, dar un risc pe care Marcia se simţea în stare să şi-l asume.

După ce-şi devoră porţia cu o poftă de lup, Laurie dispăru rapid să exploreze împrejurimile şi se depărtă printre cedri, lăsând-o pe Marcia singură cu Alan.

— De fapt, zise Alan, voiam să-ți spun că am descoperit unde se duce soţul tău când nu este la laborator.

Marcia se încordă brusc.

—Zău? făcu ea.

— Lucrează într-un centru medical japonez care face nişte cercetări într-un domeniu total diferit de al său - chimie medicală, cred.

— Dar de ce? murmură Marcia. Date fiind studiile şi experienţa lui...

— Nu ştiu. Am aflat toate astea întâmplător. N-aveam intenţia să-l spionez. De altfel, cunoştinţele mele de japoneză nu mi-ar fi permis să adun suficiente informaţii. Ogawa vorbeşte însă englezeşte. Şi dacă am să-l reîntâlnesc am să-l mai întreb.

Alan căzu o clipă pe gânduri.

— Nan m-a pus la curent cu necazurile tale, zise el.

— Aha, cu atât mai bine! E mai bine aşa, răspuse ea uşurată.

— Nan se teme de reacple soţului tău, atunci când acesta se va vedea ajuns cu spatele de zid. Pe de altă parte, nu poţi continua să trăieşti la infinit în vila aia lăsând situația să se deterioreze pe zi ce trece. Toată povestea asta mi se învârte mereu prin minte. Să ştii că mă gândesc adesea la tine.

Marcia îşi dădu dintr-o dată seama că şi ea se gândea foarte mult la Alan. El reprezenta pentru ea un preţios sprijin moral, dar mai ales îi devenea din ce în ce mai mult o fiinţă foarte dragă. Era blând şi faptul că se găsea cu el acolo, la adăpostul bătrânei porţi, reuşea s-o extragă din obsedantul coşmar în care trăia de obicei.

Câteva clipe nu scoase nici o vorbă, savurând fericirea de a fi lângă Alan. Dar acea fericire era efemeră. Era suficient doar un cuvânt, sau un gest, ca totul să se destrame. Se simţea dezorientată, ca o femeie care se trezea brusc într-un ţinut necunoscut, fără să ştie bine unde este şi ce o aşteaptă. Trebuia să aibă răbdare, să prelungească puţin răgazul ca să se obişnuiască mai bine cu această spectaculoasă răsturnare a treptelor ei valorice şi să fie în stare să le înfrunte cu capul sus. Întrezărea confuz ivirea zorilor; dar se simţea încă mult prea dureros ataşată de trecut ca să îndrăznească să privească spre viitor.

Îşi sprijini capul de coloana din lemn şi închise ochii.

— Spune-mi ceva, te rog. Vorbeşte-mi, nu mă lăsa pradă gândurilor mele. Poate că voi reuşi, când ne vom întoarce, să am mintea mai limpede şi să pot lua o hotărâre.

— Despre ce vrei să-ţi vorbesc?

— Despre tine, zise ea cu ochii în continuare închişi. Despre Santo-Tomas.

El rămase o vreme tăcut. Cu faţa întoarsă spre briză, Marcia asculta susurul îndepărtat şi foşnetul vântului prin frunzişul cedrilor uriaşi. Dacă Alan voia să vorbească, bine. Dacă nu, asta era.

—Santo Tomas? zise el în sfârşit. Era acolo o universitate, căreia după război i s-a redat destinaţia iniţială. Dar această universitate, destinată exclusiv studenţilor externi, nu avea nici un fel de cămine. Am fost înghesuiţi unii peste alţii într-un domeniu de cincisprezece hectare care nu fusese nicicum conceput ca să adăpostească patru mii de prizonieri.

—Ce ți s-a părut cel mai îngrozitor acolo? Exceptând bineînţeles faptul că erai privat de libertate.

El se gândi o clipă.

— Cel mai îngrozitor, cred, era faptul că nu mai puteai avea nici un fel de viață personală. Eram prea numeroşi pentru clădirile acelea strâmte. Bineînţeles că, pe măsură ce rezervele noastre de hrană se diminuau, eram din ce în ce mai obsedaţi de gândul foamei. Eram cu toții flămânzi. Nu supraviețuiam decât datorită puţinului pe care câţiva bravi filipinezi, înduioşaţi de soarta noastră, reuşeau să ni-l strecoare primejduindu-şi vieţile.

— Eraţi total izolaţi de lumea exterioară?

— Principala noastră sursă de informaţii era camionul de gunoi, răspunse el schiţând un zâmbet. Cu el ne soseau clandestin noutăţile zilei. Mai era şi un tip, fost crainic la radioul din Manilla, care ne ţinea la curent cu noutăţile prin intermediul discurilor pe care le punea între două anunţuri. Trebuie să-ti spun că japonezii instalaseră difuzoare în tot lagărul ca să ne poată comunica ordinele lor. Tipul ăsta era însărcinat cu difuzarea lor. În ziua debarcării de la Logon, el ne-a pus melodia „*Ils sont lă, le p'tits gars de la bande*"... şi japonezii n-au înţeles niciodată prin ce minune aflasem noi atât de repede vestea!

Marcia deschisese ochii şi-l privea fix pe Alan în timp ce acesta evoca amintirea acelor ani întunecaţi.

— Mai aveam totuşi şi momente mai bune, reluă el. Erau asfinţiturile de soare în golful Manilla. Şi apoi, o mulţime de prizonieri organizau într-un soi de curticică, adunări cu caracter religios. Asta ne aducea un pic de linişte. Bineînţeles că ne făcusem fiecare acolo câţiva prieteni.

— Şi ai rămas în legătură cu ei?

— Ca să spun aşa, chiar deloc. Venind în Japonia am făcut o

escală de o zi în Honolulu ca să-i văd pe câțiva. Din păcate, unii dintre prietenii mei n-au supravieţuit prizonieratului. Îmi amintesc de o fată, infirmieră. La Santo Tomas, sectorul femeilor era,în principiu, strict izolat de cel al bărbaţilor; dar reuşeam totuşi să păstrăm legătura. Şi infimierele aveau voie, bineînţeles, să ne îngrijească.

Alan făcu o pauză mai lungă.

— O chema Susan, reluă el pe un ton visător. Toată lumea o adora. Nu se mulţumea să ne administreze doar medicamentele pe care reuşea să le procure: se chinuia să ne liniştească, să ne ridice moralul. Eu eram un privilegiat - pentru că ea ţinea în mod deosebit la mine, şi eu la ea. Cu siguranţă că ne-am fi căsătorit dacă reuşeam să ieşim împreună de la Santo Tomas. Cu o seară înainte de ultimul Crăciun petrecut acolo, am crezut că eliberarea noastră este aproape. Avioane americane au survolat lagărul împrăştiind felicitări de Crăciun cu urările Preşedintelui şi ale armatei.

Ştiam că toate chinurile noastre se vor sfârşi curând, că trebuia să ne ţinem bine. Dar Susan şi-a supraevaluat forțele. Îşi împărțea întotdeuna raţia cu bolnavii – atunci când nu le-o dădea pe toată. Curajul ei a susținut-o aproape până la sfârşit. Când a murit, am început să-i urăsc pe japonezi din toate puterile. Bănuiesc că ăsta este motivul pentru care, imediat după eliberare, am început să scriu „*Sabia de tinichea*". Vacanța mea forţată mă- făcuse foarte morocănos.

Ochii Marciei se umplură de lacrimi. El o luă de mână şi şi-o apăsă o clipă pe obraz.

—Sunt momente când îmi aminteşti de Susan. Nu fizic - ea era blondă şi nu prea înaltă. Dar ai aproape aceeaşi privire, aceeaşi flacără nestinsă.

Contactul cu obrazul lui Alan o făcu să tresară. Dar se destinse imediat.

—Am traversat clipe grele după eliberare, reluă el. Mama fusese repatriată cu avionul. Dar eu unul a trebuit să mă mulţumesc cu un transportor de trupe. Eram îngrozitor de slăbit şi de mâhnit. Cred că-mi pierise până şi pofta de viată.

Emoţionată de povestirea lui, Marcia îl asculta în tăcere. El se ridică brusc, se depărta şi zise:

—În sfârşit... după cum vezi, sunt încă pe lumea asta.

Şi trebuie să-ți mărturisesc că n-am iubit niciodată mai mult viata.

— Când ne-am întâlnit pentru prima oară, i-ai spus Lauriei că vii în Japonia ca să afli mai multe despre tine însuți. Ce înţelegeai exact prin asta?

Alan se sprijini de stâlp.

— După ce am scris în cartea aia tot ce aveam pe suflet, am devenit mai înţelept şi am început să văd realitatea. Mi-am dat seama că uram un fel de specie inumană, pe care o numeam „Japs", dar care

nu avea nimic de-a face cu japonezii propriu-zişi. Am vrut să aflu ce au în suflet şi cum voi reacţiona eu când mă voi afla în contact direct cu ei.

— Şi acum când eşti printre ei...?

— Am înţeles o grămadă de lucruri. De exemplu, înţeleg mai bine, acum, mentalitatea soldatului japonez, în timpul războiului, aceşti soldaţi purtau obligatoriu o sabie de care, de fapt, n-aveau nici o nevoie. De aici şi titlul cărţii mele. Dar sabia asta era mai mult o armă psihologică decât una fizică, pentru că ea reprezenta sabia strămoşilor samurai - adică simţul datoriei, spiritului de sacrificiu, etc. Iar lama ei era mereu ascuţită cu grijă, aşa încât să-i permită răboinicului să se sinucidă înainte de a fi luat prizonier şi dezonorat. Dar în ciuda educaţiei severe pe care o primiseră de la vârsta foarte fragede, bărbaţii aceia nu erau cu toţii brute. Războiul îi oferă unei brute, indiferent cărei rase îi aparţine, o ocazie nesperată de a-şi satisface instinctele sălbatice.

— Şi acum, ce părere ai tu despre japonezi?

—Îmi sunt simpatici, zise Alan cu sinceritate. Admir fără rezerve curajul şi tenacitatea cu care şi-au reconstruit tara.

— Nu ştiu mare lucru despre Japonia, dar părerea mea este identică.

Ea-şi ridică privirea către el. Privirea pe care el o aţintise spre ea se umplu de o mare duioşie.

I se părea că se trezeşte dintr-un coşmar - şi nu avea decât să facă un semn pentru ca Alan s-o scape pentru totdeauna de necazuri. Dar ştia şi că acea senzaţie de siguranţă, atât de liniştitoare, nu era decât iluzorie. Nu-i putea face nici un semn lui Alan până când nu rupea definitiv legăturile care o mai ţineau încă prizonieră.

Laurie se întoarse în fugă la ei.

—Veniţi să vedeţi, strigă ea cu răsuflarea tăiată. Vreau să vă arăt ceva. Veniţi repede!

Alan îi întinse mâna Marciei pentru a o ajuta să se ridice şi păstra mâna ei într-a lui. Împreună alergară pe urmele fetiţei care, tropăind în faţa lor, îl antrena printre cedrii uriaşi. Reuşiră astfel să ajungă la un apeduct din cărămizi, în stil aproape roman, care canaliza apele torentului. Începând de la baza arcadei apeductului, nişte trepte urcau colina şi duceau la clădirile în fata cărora călugării îşi vedeau liniştiţi de treburile lor.

Laurie se strecură pe sub arcadă şi urcă treptele în salturi de câte patru ca să poată vedea mal bine torentul traversat de apeduct. Încântată de descoperirea ei, părea că şi-a regăsit vitalitatea şi voioşia obişnuite.

După ce hoinăriră pe colină, făcură, fără grabă, cale întoarsă. Toţi trei încercau să prelungească, pe cât posibil, farmecul acelei zile.

Alan le conduse până la poartă.

— Păstrează-ți mintea limpede, îi recomandă el Marciei. Dar nu întârzia să părăseşti casa asta. Nu-ți aduce nici un bine.

Fără să scoată un cuvânt, Marcia îi întinse mâna și plecă pe urmele fetiţei care fugea deja pe alee. Înainte de a trece pragul vilei, Marcia o cuprinse pe Laurie de după umeri şi privind-o în ochi îi zise:

—Să nu uiţi cât de drăguţ a fost domnul Cobb cu noi. Şi dacă vreodată cineva încearcă să-ţi demonstreze că nu este demn de încredere, să nu crezi nici o vorbă..

O umbră trecu pe faţa animată a fetiţei.

— Da, mami, este cu adevărat drăguţ, zise ea docilă.

În seara acea, înainte de a se băga în pat, Laurie se jucă iarăşi cu păpuşa japoneză fără să îşi mai facă griji în privinţa măştii.

CAPITOLUL 18

A doua zi dimineaţă, Jeremy ieşi în zori. Profitând de absenţa lui, Marcia ieşi de îndată în oraş ca să cumpere biletele de avion. Când funcţionara companiei aeriene ceru data plecării, ezită şi, ca să nu ia o decizie pripită, fixă plecarea abia peste trei săptămâni.

Pe drumul de întoarcere, gândindu-se la o cale de rezolvare a problemei pe care i-o puneau noile relaţii dintre Laurie şi tatăl ei, îi veni ideea să caute sprijin la Chiyo.

Se opri la poarta familiei Minato şi sună. O servitoare veni să-i deschidă. Marcia ceru să-i vorbească doamnei Minato. Intrând în casă, pe urmele servitoarei, auzi cântecul melancolic atât de cunoscut. Cineva, la primul etaj, ciupea coardele *samisen*-ului.

În seara în care Minato-san o trăsese aproape, la el în grădină, nu

văzuse mare lucru din casă, obloanele de la parter fiind deja închise. Dar în acea dimineaţă caldă şi ceţoasă de iulie, toate geamurile erau larg deschise ca aerul să poată circula. Marcia o zări pe Chiyo care, aşezată pe *tatami*, era ocupată cu lustruitul unei săbii lungi, cu lama uşor curbată.

Tânăra japoneză lucra cântând. Când îşi zări musafira se opri din lucru şi o salută politicos fără să pară câtuşi de puţin uimită. Marciei i se păru totuşi că vede, sub calmul aparent al gazdei, o urmă de tensiune. Chiyo aruncă o privire piezişă spre locul de unde se auzea *samisen*-ul ca şi cum muzica o deranja.

După ce-şi scoase pantofii, Marcia se aşeză pe pernuța pe care i-o arătă Chiyo.

— Deci tu erai aceea care cântai?

Chiyo zâmbi.

— Da, după venirea mea în Japonia am luat nişte lecţii de canto. Doamnei Setsu îi place să mă audă cântând: pretinde că asta o linişteşte şi îi face bine. Dar mi se mai întâmplă sâ cânt şi când sunt singură, doar pentru propria-mi plăcere.

— Dar de ce cânţi mereu melodii atât de triste?

— Când inima este tristă, triste sunt si cântecele, oftă Chiyo.

Arătă sabia lungă pe care o ţinea în mână şi o *gita*, mai scurtă, care era pe jos.

— Sunt săbiile soţului meu.

— Cum aşa? Vrei să spui că le purta când era în armată?

—A, nu! râse Chiyo. Sunt săbiile familiei lui. Ele au aparţinut străstrăbunicului lui, un samurai care, la rândul lui, le-a moştenit de la strămoşii săi. Probabil că n-ai mai văzut până acum o sabie adevărată de samurai. Asta este un adevărat obiect de artă. Ţinând de lamă sabia, în jurul căreia înfăşurare o bucată de pânză, Chiyo i-o arătă musafirei sale. Garda, admirabil lucrată, avea motive în formă de romb în mijlocul cărora erau gravate diferite ornamentalii. Marcia se aplecă pentru a putea s-o vadă mai bine.

— Astea se numesc *mnuki*, îi explică Chiyo. Marii meşteri aurari ai Japoniei au creat pentru mânerele săbiilor nişte modele splendide. Astea sunt făcute în aur şi argint aurit. Este, desigur, o sabie de paradă, care nu era purtată decât în zilele de ceremonie. Pe vremuri, un războinic trebuia să aibă trei săbii: una de paradă, o sabie de luptă - şi, în fine, o sabie mult mai scurtă, ca asta pe care o vezi aici,

— Şi această a treia sabie la ce folosea? întrebă Marcia.

—Era cea mai fidelă tovarăşe a samuraiului, Protocolul cerea să-ți laşi la uşă sabia de luptă atunci când te duceai în vizită la cineva; dar de sabia cea mică samuraiul nu se despărţea decât în somn. Era o emblemă a rangului şi a cinstei sale, Dacă, din întâmplare, se considera dezonorat, o folosea ca să-şi facă *seppuku*, cea ce voi numiţi

hara-kiri.

Chiyo îi dădu lamei o ultimă tuşă de lustru şi o puse într-o teacă ornată cu fir de mătase. Apoi, se ridică şi înclinându-se în fa{a Marciei spuse:

— Scuză-mă o clipă, te rog, trebuie să-ti restitui ceva care-ți aparţine.

Repede, o luă pe scări şi urcă. Rămasă singură, Marcia îşi plimbă privirile prin camerele mari şi goale. *Samisen*-ul tăcuse. Se auzeau copiii jucându-se în grădină. De la etaj răzbătea sunetul înfundat al unor voci.

Chiyo coborî, ducând în brațe planta Marciei.

— Ar fi trebuit-să v-o aducem înapoi. Doamna Setsu nu reuşeşte să înţeleagă că în această casă mai locuieşte și altcineva. Nu ştiu cum a reuşit să facă rost de cheie, dar dacă am înţeles bine, s-a dus la voi în casă şi a luat planta crezând că este a ei, i-am explicat confuzia pe care a făcut-o. Suntem, amândouă dezolate de această neînţelegere.

— Sigur, zise Marcia blând. Spune-i că i-o dăruiesc cu mare plăcere dacă asta o face fericită. Dacă mă iau după poeziile sale, trebuie că-i plac foarte mult florile de lună.

— Da, *yu-gao* este floarea ei preferată. Dar am să-i cumpăr alta. N-are nici un motiv s-o păstreze pe a ta.

Puse planta pe jos şi se aşeză lângă Marcia pe o pernuță.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Chiar adineauri am fost să iau bilete de avion. Laurie şi cu mine plecăm peste trei săptămâni.

Cu privirile plecate, Chiyo nu răspunse nimic.

— La sosirea mea, nu ştiam de ce Jeremy ținea atât să rămână în Japonia. Acum mi s-au deschis ochii şi nu-ți port nici un tei de pică. M-am schimbat, aşa cum şi Jeremy s-a schimbat. Toate astea nu mai au, de acum, nici o importanță. Dar nu vreau să mă despart de fiica mea şi vreau ca ea să plece cu mine. Tu, care eşti şi tu mamă, înțelegi asta, tu?

Chiyo aprobă cu un semn din cap.

—În acest caz, pot să te rog să mă ajuți? Soțul meu se opune acestui proiect. Pretinde s-o păstreze cu el pe Laurie şi m-a ameninţat că o va lua înapoi dacă voi îndrăzni vreodată să plec împreună cu ea. Dar dacă i-ai vorbi tu, pe tine o să te asculte.

Chiyo făcu ochii mari, vizibil uimită.

— Pe mine? De ce m-ar asculta el pe mine?

— Pentru că... Marcia dădu stânjenită din mâini - pentru că te iubeşte şi pentru că ai influentă asupra lui. Ți-I las, Chiyo, înțelegi? O dată ce voi părăsi Japonia, n-am să mă mai întorc niciodată. Poți să faci măcar atâta lucru pentru mine!

— Nu, *ma-ah*! exclamă Chiyo scuturând puternic din cap.

Apoi, pe neaşteptate, se aplecă şi-şi ascunse faţa-n mâini.

— Ce-i? strigă Marcia. Ce Dumnezeu se...?

Chiyo rămase multă vreme închisă în ea. Apoi, încet, se ridică şi o privi pe Marcia. Privirea-i trăda o mare frământare interioară. Se ridică, ajunse în vârful picioarelor la scară şi-i făcu semn Marciei s-o urmeze. Uluită, Marcia o ascultă.

— Urcă! şopti Chiyo, arătându-i cu degetul etajul de deasupra. Urcă încetişor, fără să faci vreun zgomot.

— Dar... de ce? protestă Marcia care nu dorea nicicum să o întâlnească pe Haruka Setsu.

— Urcă, îi repetă Chiyo cu blândeţe, dar ferm, Ar fi mai bine să vezi tu însăţi.

Marcia urcă scările cu paşi nesiguri, Auzi murmur de voci şi se opri pe ultima treaptă aruncând o privire împrejur. Atenţia îi fu atrasă de un *soji* pe care o lampă aprinsă îl lumina făcându-l să devină aproape transparent. O umbră se desena pe acel fundal luminos - silueta unei femei în costum japonez. Lângă ea, o altă umbră, neclară la început, se apropie de panou şi Marcia zări, pentru o clipă, profilul unui bărbat. Apoi acesta întoarse capul şi umbra se estompă iarăşi.

Dar clipa acea, oricât de scurtă ar fi fost, îi fusese suficientă Marciei pentru a afla identitatea musafirului doamnei Setsu: nimeni altul decât Jeremy Talbot.

Marcia coborî în grabă scările, alunecând aproape pe treptele ceruite, Chiyo o aştepta în capătul scărilor.

—Într-o zi, cu mai multă vreme în urmă, Ichiro te-a adus aici ca să afli, zise ea cu o voce plină de compasiune. Dar n-ai înţeles.

— Nu este adevărat, n-am înţeles nimic. Nimic. M-am înşelat chiar de la început.

— Nu trebuie să rămâi aici. Eu ies. Vrei să mă însoţeşti?Trebuie să-ţi vorbesc, şopti Chiyo.

Marcia se simţi cuprinsă de panică, întrezărea confuz importanţa descoperirii şi ştia că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să înfrunte nişte revelaţii cumplite.

—În regulă, vin, zise ea.

Puseră planta Marciei în spatele porţii şi se îndreptară spre cea mai apropiată staţie de troleibuz. Coborâră la podul Sanjo. Chiyo îşi conduse tovarăşa pe cheiul ce mergea de-a lungul râului şi pe care un grup de şcolari, ghemuiţi cu blocurile de desen pe genunchi, pictau concentraţi peisajul. Fără să acorde atenţie acelui peisaj înduioşător, Chiyo o trage pe Marcia de-o parte.

— Aici o să fim liniştite, zise ea. O să trebuiască să mă duc la lecţia de tamburină, dar mai întâi să stăm de vorbă.

Chiyo era vizibil înecată de plâns şi-şi scoase din mâneca kimonoului o batistă cu care îşi șterse nasul.

Epuizată, cu capul golit de gânduri, Marcia aştepta tăcută.

— Soţul meu, Ichiro, reluă Chiyo, el ţine foarte mult să meargă să lucreze la Kobe şi insistă să merg cu el acolo. Dar îmi este imposibil, din cauza verişoarei mele, Haruka. N-o pot părăsi. Soţul tău, la rândul lui, mă sfătuieşte să stau lângă ea s-o îngrijesc. Pe de altă parte, Ichiro are tot interesul să accepte slujba aceea. A fost deja prea multă vreme cea ce japonzii numesc „un inutil". Spune că mă părăseşte dacă nu mă duc cu el. Eu... eu nu mai ştiu ce să fac.

— N-ar fi mai bine pentru tine ca el să plece?

— Ichiro este soţul meu, replică scandalizată Chiyo. În viaţa mea nu există un alt bărbat!

Marcia rămase o clipă tăcută. Nu reuşise să vadă evidenţa însăşi: interpretase totul pe dos. Aşa deci, Jeremy se arătă atât de grijuliu cu Chiyo doar pentru că spera că aceasta va sta lângă Haruka, s-o îngrijească!

— Când l-am cunoscut pe Ichiro, reluă Chiyo, el tocmai se întorsese din Malaezia, Era foarte bolnav - nu, nu fizic, ci moral. Nu mai avea familie: părinţii lui, ca şi ai mei, muriseră la Tokyo într-un bombardament. Cea mai mare parte a populaţiei îi trata pe soldaţii lăsaţi la vatră ca pe nişte ciumaţi. Era singur, descumpănit, şi avea o teribilă nevoie de mine, cu toate că la vremea aceea eram foarte tânără. N-aveam nici şaisprezece ani. A acceptat ca Haruka să stea cu noi, cu toate... neplăcerile pe care această situaţie i le putea aduce. A fost întotdeauna foarte bun cu ea şi chiar acum şi-ar asuma întreţinerea şi îngrijirea ei. Doar dacă aş putea s-o lămuresc să plece de aici.

— Păi, de ce nu o luaţi cu voi la Kobe? Ar fi cea mai bună soluţie pentru toată lumea.

— Ea este atât de bună, atât de curajoasă! Continuă Chiyo fără să dea semne că ar fi auzit întrebarea Marciei. Şi este atât de miloasă! Când ai venit aici, te-am detestat: îmi era teamă, înţelegi, că prezenţa ta o să-i facă rău doamnei Haruka. Acum, cred că cel mai bine pentru ea ar fi să punem capăt acestei situaţii, chiar dacă la început o să sufere cumplit.

— Deci Jeremy iubeşte o femeie care... care este...

Marcia lăsă fraza neterminată, dar Chiyo îi duse gândul la capăt:

— Nebună? Ce este nebunia? Care dintre noi nu este nebun într-un fel sau altul? Cine fi-a spus că soţul tău nu este şi el? Şi chiar şi tu, care ai făcut această lungă călătorie ca să-l recucereşti! Am zis că eşti nebună de legat, când te-am văzut aterizând aici. Acum, nu mai cred că eşti aşa nebună... Cea mai zdravănă dintre noi este poate chiar Haruka - pentru că este foarte aproape de lumea cealaltă.

Mergând încet, cele două femei părăsiră cheiul şi reveniră pe stradă.

— Păcat că nu ai reuşit să-l convingi pe soţul tău să se întoarcă în America împreună cu voi, reluă Chiyo. Era cea mai bună soluție. Haruka ar fi fost îndurerată, evident, dar ar fi venit cu noi la Kobe şi poate că, în timp, s-ar fi obişnuit cu noua ei viaţă. Dar dacă soţul tău rămâne, atunci nu mai este nici o ieşire posibilă pentru noi ceilalţi.

— N-o să fie niciodată de acord să se întoarcă în America, zise Marcia - fără să adauge că n-ar mai dori ca el să plece cu ea.

—În cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să-i spun lui Ichiro că nu pot să merg cu el la Kobe, spuse tristă Chiyo. Acum trebuie să mă duc la lecţie... N-ai vrea să vii cu mine?

Invitaţia japonezei era atât de umilă şi de rugătoare, că Marciei îi fu imposibil s-o refuze. Parcurseră împreună aleea îngustă care merge de-a lungul fluviului şi care este una dintre zonele principale ale „cartierului gheişelor" din Kyoto. Apoi, cotind în unghi drept intrară pe o străduţă şi mai îngustă. Exact când ploaia începu să cadă, Chiyo se opri în faţa unei case cu două etaje de unde se auzeau sunetele unor tamburine.

Se descălţară şl urcară o scăriţă. O femeie - profesoara lui Chiyo - le ieşi în întâmpinare. Chiyo o salută şi se duse direct în sala de cursuri, în timp ce Marcia se aşeză pe o pernuţă în camera rezervată vizitatorilor; prefera să nu se gândească la nimic şi această neaşteptată distracţie era, pe moment, binevenită.

Profesoara era îmbrăcată într-un kimono gri închis şi încinsă cu un *obi* tot de culoare sobră. Părul negru, dat pe spate, era, legat într-o coadă. Ghemuită în faţa unui bloc de lemn lustruit, ţinea în fiecare mână o baghetă de piele albă. Aceste baghete, cu vârfurile rotunjite, îi foloseau pentru a bate măsura în bucata de lemn.

Cele patru eleve ţineau fiecare, la înălţimea umărului, o tamburină în formă de demon cu extremităţile întinse de o membrană în care mâinile fine băteau în cadenţă. În timp ce-şi mânuia baghetele, profesoara intona un soi de melopee pe care elevele ei o reluau în cor.

Deodată, de la parter, se auzi o voce masculină. Chiyo îşi lăsă tamburina, murmură câteva cuvinte de scuză, se ridică şi ieşi. Ichiro venise pe neanunțate s-o ia.

Minato-san îşi aştepta nevasta în capul scărilor. Se înclină în fata Marciei, care coborâse împreună cu Chiyo, şi o apostrofă pe aceasta din urmă vehement. Marcia îl auzi rostind de mai multe ori cuvântul „Kobe". Era vizibil că Ichiro băuse prea mult şi vorbea foarte tare. Prea puțin dornică de a asista la o scenă de familie, Marcia dădu să se retragă.

— Nu, rămâi, te rog, o imploră Chiyo. Poate că tu vei reuşi să-l faci pe Ichiro să înţeleagă că îmi cere imposibilul!

Marcia trebui să se obişnuiască repede cu ideea că se va întoarce acasă însoţită de soții Minato care continuară să se certe în japoneză.

— Spune că acasă nu reuşeşte să stea de vorbă cu mine, din cauza prezenței doamnei Setsu. Nu vrea s-o supere pe Haruka, dar crede că familia lui este mult mai importantă decât ea, îi explică Chiyo.

— Şi poate că nu greşeşte.

— O, nu, nu! Nu înţelegeţi nimic. Un lucru este însă sigur: Ichiro trebuie să se ducă la Kobe. Şi repede. Dacă rămâne aici, ar fi îngrozitor.

Începu să-şi lămurească soțul cu voce blândă. Ichiro nu-şi schimba însă expresia hotărâtă a feței; dar Marcia îl văzu plecându-şi capul ca un om cuprins de disperare. Marcia începu să simtă pentru Ichiro o simpatie crescândă. Chiyo părea inflexibilă şi Marcia, ajungând la poartă, ajunsese şi ea la concluzia că Ichiro nu va reuşi niciodată să-şi convingă nevasta să-l însoţească.

Sumie-san înainta pe alee în întâmpinarea stăpânei ei.

— Unde este Laurie? întrebă Marcia.

— Laurie-san a intrat în casă, îi răspunse micuţa japoneză zâmbind.

Dar Marcia o strigâ degeaba pe fiică-sa, Laurie nu dădu nici un semn de viaţă. Neliniştită deodată, Marcia plecă în căutarea ei. Copilul nu era nici în camera lui, nici în salon, nici în sufragerie şi nici la ultimul etaj. Nu mai rămânea decât un loc în care s-ar fi putut ascunde.

Marcia deschise uşa camerei lui Jeremy şi îşi descoperi fetița aşezată pe jos în faja căminului. Intrigată, înaintă în vârful picioarelor şi-şi dădu îngrozită seama că Laurie, cu o violenţă concentrată, care o absorbea în întregime, zdrobea cu un presse-papier din bronz, capul păpuşii japoneze.

Marcia apucă mânută copilului. Laurie îi aruncă o privire aiurită maică-sii şi izbucni brusc în hohote. Marcia îngenunchie lângă ea şi, luând-o în braţe, începu s-o legene uşurel, şoptindu-i la ureche cuvinte liniştitoare.

— Ne întoarcem acasă cât de curând, puiul mamii. În curând vom lua avionul şi totul se va aranja, ai să vezi. Nu mai plânge, şoricelul meu, nu mai plânge.

Dar Laurie continua să hohotească pe umărul ei şi refuza să asculte.

CAPITOLUL 19

După acest episod, Laurie fu cuprinsă brusc de colici violente. Marcia o băgă în pat, se aşeză la căpătâiul ei şi încercă s-o distreze citindu-i.

Păpuşa o ascunse în fundul unui sertar. Nu se putu îndura să o arunce cu toate că feţişoara mutilată a păpuşii îi strângea inima. Trebuia, mai întâi de toate, să pună lucrurile la punct. Aversiunea fetiţei faţă de păpuşă era în mod sigur legată de Jeremy, de influenţa pe care acesta o exercita asupra ei. Ştiind dă era inutil să-i reproşeze evenimentul lui Jeremy, Marcia se mulţumi să i-l relateze, doar pentru a-l face să înţeleagă în ce hal putea să-i tulbure fetiţei sufletul sensibil.

Cum Laurie rămăsese în pat, Marcia îi povesti totul la cină lui Jeremy, subliniindu-i efectul dezastruos pe care-l avea asupra copilului. În ciuda aşteptărilor ei, Jeremy nu luă lucrurile în glumă. Îşi îndepărtă scaunul de masă, ca şi cum i-ar fi pierit foamea.

— Adu-mi păpuşa aceea, zise el sec.

Urcând în camera ei, Marcia văzu că fetiţa adormise. Fără zgomot, deschise sertarul, o luă pe sărmana Torni şi, după ce-i înveli căpşorul zdrobit într-o bastistă, coborî în sufragerie.

Jeremy îl luă păpuşa din mână cu o grabă abia reţinută. Aparent, Laurie nu avusese timp să-şi termine opera distructivă. Doar o jumătate din faţa păpuşii era mutilată; se mai vedea încă un obrăjor rotund şi neted, un colț de gură zâmbitor şi un ochi migdalat cu privirea nevinovată.

Jeremy aruncă păpuşa departe de el pe masă şi îşi ascunse fața-n mâini.

— Ce este? strigă Marcia, mai descumpănită de această manifestare a disperării, decât ar fi fost de un acces de furie.

— Nimic. Nu-i nimic, zise el. Lasă-mă niţel în pace, vrei? Ai putea

totuşi să-mi faci un serviciu. Am acceptat să-l conduc în seara asta pe Cobb la doamna Minato şi nu mă simt în stare. Când o să vină, spune-i tu că-mi este imposibil să-l primesc. N-ai decât să inventezi un pretext plauzibil, n-are importanță ce. Mi-e indiferent, doar să nu fiu nevoit să-l văd.

Sumie-san intră în vârful picioarelor să strângă masa. Jeremy, în continuare ghemuit, cu capul în mâini, nici măcar nu-şi dădu seama de prezența ei. Se ridică, în sfârşit, palid, cu fata descompusă, şi se duse la el în cameră. Marcia urcă şi ea la rândul ei şi, după ce închise iarăşi păpuşa în sertar, se aşeză o clipă la căpătâiul fetiței care dormea liniştită. Apoi se duse la fereastră şi se pierdu în contemplarea grădinii.

Nu mai ploua. Vântul începuse să sufle şi o lună rotundă naviga, mare şi luminoasă, printre nori. Pinii desenau pe fondul argintiu fantastice arabescuri negre. Dar spectacolul acela măreţ era neputincios în a-i calma nervii încordaţi. Îşi aminti vorbele lui Chiyo. Unde se situa exact frontiera care desparte raţiunea de nebunie? Când o trecem? Şi unde începe zona periculoasă?

Alan trebuia să vină. Gândul ăsta era singura perspectivă consolatoare de care Marcia se putea agăța.

Auzind clopoţelul de la poartă, se năpusti în grădină fără să mai aştepte ca Sumie-san să meargă să deschidă. Nu era Alan, era Chiyo - dar o Chiyo înnebunită care, în disperarea ei,îşi pierduse tot sângele rece şi toată rezerva.

— Ichiro are necazuri mari, zise ea, cu răsuflarea tăiată. A ieşit în oraş imediat după ce ne-am întors acasă şi m-au sunat de la poliție să-mi spună că este la comisariat. Oh, te rog, te rog, trebuie neapărat ca Talbot-san să-l scoată de acolo!

Marcia o invită în hol şi se duse să bată la uşa soţului ei. Jeremy, care-i auzise vocea lui Chiyo şi ieşi imediat. În loc să ridice din umeri, la povestea lui Chiyo, aşa cum se aştepta Marcia, o ascultă cu amabilitate.

— Bine, zise el. Plec imediat la comisariat.

— Merg cu tine, zise Chiyo. Dacă are necazuri, în mod sigur va avea nevoie de mine.

Plecară împreună. Când Marcia se duse în camera ei, Laurie încă mai dormea, epuizată de emoţiile serii.

Alan sosi o jumătate de oră mai târziu. Jeremy şi Chiyo nu se întorseseră încă de la comisariat.

— Sunt încântată că te văd, zise Marcia. Jeremy a fost nevoit să iasă pe neaşteptate cu Chiyo. Dacă am înţeles bine, Minato-san a băut prea mult. Au sunat-o pe Chiyo de la comisariat. Mi-e teamă să nu i se întâmple vreun necaz.

— Da, înţeleg. Şi tu, ce mai faci?

Ea-l conduse în salon şi-i povesti episodul care o tulburase atât pe Laurie.

— Mă îngrijorez mai degrabă pentru tine, zise el când ea-i termină de povestit. Laurie este un copil, va uita cu timpul, dar tu, Marcia?

— Am fost azi-dimineaţă să iau bilete de avion, zise ea cu voce nesigură. Ne mai rămân doar trei săptămâni de stat aici.

— Nu, nu aici. Trebuie să părăseşti casa asta, Marcia. Trebuie să pleci din Kyoto.

„Are dreptate, gândi Marcia, dar cum să-i înşel vigilenta lui Jeremy şi s-o iau pe Laurie cu mine?”

— Nan mi-a zis,începu ea...

—Ascultă, o întrerupse Alan, se întâmplă ceva cu vecinii tăi, zise el îndreptându-se spre fereastră.

Marcie se apropie de el. Din grădina familiei Minato se auziră țipete, apoi un zgomot de paşi grăbiţi.

Sumie-san năvăli în salon şi anunţă cu voce gâfâită că Haruka-san fugise de acasă în ciuda eforturilor servitoarei vecinilor: vulpea o poseda iarăşi pe nefericită.

Marcia nu ezită.

—Trebuie să pornim imediat în căutarea ei. Sumie- san, stai cu Laurie şi nu pleca de lângă ea. Ne întoarcem imediat.

Aian o însoți pe Marcia fără ca aceasta să-i fi cerut-o.

— E lună plină în seara asta, îi explică ea când ieşeau pe poartă, Din câte spune Nan, doamna Setsu intră întotdeauna în criză când e lună plină. Îşi imaginează că trăieşte pe lumea cealaltă şi pleacă mereu în căutarea spiritelor celor dragi ca să se poată odihni lângă ei.

Strada era pustie. O apucară pe o străduţă transversală şi zăriră în depărtare o siluetă fragilă, îmbrăcată în alb care dispărea la o intersecţie.

O luară la fugă, de mână, dar Haruka Setsu, în ciuda kimonoului lung care-i stânjenea mişcările, se depărta din ce în ce mai repede, la fel de neauzită ca fantoma pe care îşi închipuia că o încarnează, lăsând să-i fluture în urmă eşarfa de mătase.

O zăriră traversând o stradă principală, prin mijlocul traficului. Printr-o minune, maşinile o evitară, dar pentru cei doi traversarea a fost mult mai greoaie. Între timp, Haruka o luase pe drumul care ducea în vârful colinei.

— Pe acolo am urcat noi la templu, zise Marcia, ferindu-se la țanc de un *batabata*.

— Poate că tocmai la templu vrea să se ducă?

S-ar fi putut spune că alergau în urmărirea unei torțe; când luna dispărea printre nori, nu mai aveau drept punct de reper decât strălucirea stinsă a kimonoului aib. Haruka avea un avans mare față

de ei; riscau s-o piardă din vedere la fiecare cotitură a drumului. Dar ea continua să se îndrepte spre templu. O văzură dispărând sub bolta la umbra căruia stătuseră ei la picnic.

Pătrunseră şi ei sub boltă şi aruncară o privire în interior. Obscuritatea învăluia locurile misterioase. Dacă Haruka ştia că este urmărită, se putea ascunde oriunde.

— Aşteaptă, zise Alan în şoaptă.

Liniştea nu era tulburată decât de murmurul torentului şi de foşnetul vântului printre frunze. Pomii înalţi formau în dreapta lor o perdea deasă. Aerul era înmiresmat de mirosul penetrant al cedrilor. În faţa lor se ridica, întunecată şi masivă, poarta monumentală a templului cu imensele ei coloane. Se zăreau în depărtare câteva luminiţe răspândite pe lângă clădirea templului care se ridica pe colină.

Nemişcaţi, îşi ţinură răsuflarea şi mână-n mână scrutară obscuritatea.

— Şi dacă am striga-o? şopti Marcia.

— Nu, am speria-o şi abia atunci s-ar putea ascunde.

Încet, luna palidă ieşi din nori, inundând peisajul într-o lumină lăptoasă. Silueta uriaşei porți se profilă neagră pe fundalul cerului: doar acoperişurile de ţiglă străluceau în lumina lunii. Deodată forma albă reapăru. Degetele Marciei se crispară pe cele ale tovarăşului ei.

Haruka Setsu nu mai alerga. Aparent, nu ştia că e urmărită. Cu paşi lenţi, ieşi din umbra coloanelor şi se duse până la marginea platformei înalte care servea drept soclu edificiului. Cu toate că fragila siluetă era şi mai mică în comparaţie cu proporţiile gigantice ale porţii, albeața veşmântului ei atrăgea privirile ca silueta unui actor sub luminile rampei.

Când se întoarse cu faţa spre lună, vălul alb care-i ascundea faţa îi căzu pe umeri. Desfăcându-şi cu un gest nobil şi graţios mânecile lungi şi vaporoase ale kimonoului, ea-şi ridică braţele spre astrul nopţii, ca şi cum ar fi implorat-o pe zeiţa O Tsuki-sama.

Tăcut, Alan o trase pe Marcia după el. Parcă ar fi fost pe cale să prindă un porumbel sălbatic ce-şi agita aripile albe ca să zboare spre clarul de lună.

Se apropiară fără zgomot şi, pentru prima oară, Marcia putut să zărească profilul femeii în alb. Fața ridicată a doamnei Haruka avea, sub palida lumină lunară, o frumuseţe stranie şi aproape inumană - frumuseţea îngheţată a unei fetițe căreia anii nu i-au marcat trăsăturile.

În vreme ce Marcia şi Alan o contemplau stupefiaţi, Haruka îşi lăsă în jos unul dintre braţe, lăsându-l ridicat pe celălalt într-o atitudine rugătoare, ca şi cum ar fi vrut s-o implore pe zeiţă s-o scutească de suferinţele lumii celor vii.

Venise momentul să acţioneze. Cu precauţie, Alan intră pe aleea ce înconjura edificiul. Dar auzind scârțâitul pietrişului sub paşii lui, femeia schiţă un gest de recul şi-şi trase repede vălul alb peste fată. O fantomă, în cea mai pură tradiție japoneză, nu are voie să aibă chip.

— Doamnă Setsu, zise Alan cu voce blândă. Nu vă fie teamă. Am venit să vă ducem acasă.

—Sunt o prietenă a lui Chiyo, murmură Marcia. Înţelegeţi engleza? Am venit să vă ducem acasă. Vă rog - *dozo*, adăugă ea arătând cu degetul oraşul.

Femeia se întoarse şi veni la Marcia cu un pas atât de uşor, că elegantele ei sandale zori păreau că abia ating pământul. Fixând-o pe Marcia prin văl, murmură câteva cuvinte pe care americanca nu le înţelese. Cel puţin, Haruka nu părea de loc speriată; atitudinea ei trăda mai degrabă un soi de resemnare disperată - ca şi cum, împiedicată încă o dată să-şi întâlnescă scumpii dispăruţi, nu avea altă soluţie decât să cedeze de bună voie.

Luând-o înainte, coborî de pe platformă, Alan şi Marcia o încadrară repede, dar fără nici un gând de fugă, ea îşi potrivi pasul cu al lor. Marcia nu îndrăzni s-o ia de braț: ştia că japonezii n-au obiceiul să atingă o persoană străină. Dar simţea plutind în jurul lor parfumul ciudat şi penetrant al femeii. Haruka îşi încetinise paşii; când ajunseră la strada principală, aşteptă docilă înainte de a traversa.

Vorbiră foarte puţin, cu toate că Haruka părea să înţeleagă puțin englezeşte. Mergea mândră, nu ca o fugară pe care paznicii o readuc în celulă, ci ca o mare doamnă care-şi onorează cu prezenta tovarăşii de drum.

În fața porţii familiei Minato ea se înclină adânc în fața lor.

— *Arigato gozaimasu*, murmură ea cu voce melodioasă. Şi, tot cu voalul lăsat pe fața ei prea tânără, se depărtă pe alee. Auziră servitoarea care veni s-o întâmpine, apoi accentele înspăimântate ale vocii lui Chiyo. Se depărtau deja când Chiyo alergă în urmă tor.

— Vă mulţumesc că mi-ați adus-o înapoi! strigă ea. Eram atât de îngrijorată din pricina lui Ichiro că am uitat de orice altceva.

— Şi, cu soțul tău, ce se aude? Era grav? întrebă Marcia.

— Da, foarte grav. Talbot-san a aranjat să i se dea drumul, dar nu trebuie să se mai repete. Noapte bună. Trebuie să fug la verişoara mea. Încă o dată mulţumesc.

Alan o conduse pe Marcia până la poartă.

— Pot să intru?

Ea negă din cap.

— Nu, e mai bine să pleci. Jeremy nu te place deloc.

—În regulă. Dar te voi vedea curând. Vom găsi o soluție până la urmă, ai să vezi.

— Mulţumesc, zise ea strângându-i mâna.

Ar fi vrut să-i spună mult mai multe, dar, considerând că nu era momentul potrivit, se întoarse, cu ochii plini de lacrimi, şi fugi în casă.

Jeremy era în camera lui: după câte se părea nu fusese informat de fuga doamnei Haruka. Marcia se duse în camera ei şi o găsi pe fetiţă jucând cu Sumie-san *jan-ken-po*, jocul preferat al copiilor japonezi, care se joacă folosind foarfeci, hârtie şi lipici.

La vedera Marciei, Laurie se ridică şi alergă să i se agaţe de gât.

— De ce-ai plecat, mami? Ce s-a întâmplat?

Marcia o strânse în braţe, în timp ce Sumie-san se retrăgea discret.

— N-am lipsit mult, draga mea, zise ea blând. Doamna de alături, doamna Setsu, ieşise. Lui Alan şi mie ne-a fost teamă să n-o calce vreo maşină: am alergat după ea şi am adus-o acasă. Nu se simte prea bine, să ştii.

— Cine? Doamna în alb? Doamna moartă?

— Haide, puiule, cum să fie moartă! protestă Marcia punând-o uşurel pe Laurie în pat. Este doar bolnavă.

Laurie se agăţă iarăşi de gâtul Marciei.

— Nu e adevărat! E moartă! De asta se îmbracă mereu în alb, aşa cum fac budiştii la înmormântare. E moartă, aşa cum şi păpuşa mea Torni e moartă! Spune-mi, mami, ce-ai făcut cu păpuşa mea?

— E la mine, zise Marcia blând. Acum bagă-te sub pătură şi eu o să stau lângă tine. Vrei să-ţi povestesc cum am găsit-o pe doamna Setsu şi cum am adus-o înapoi?

Brodând o poveste în jurul incidentului, Marcia îi spuse povestea unei tinere prinţese japoneze vrăjită de o rază de luna. Fetiţa, care adora poveştile, o asculta încântată. Încet-încet, pleoapele deveniră grele şi se lăsară. Brusc, făcu iarăşi ochii mari.

— Spune, mami, e adevărat că domnul Cobb poartă o mască pentru a-şi ascunde adevărata faţă de ceilalţi? O mască drăguţă ca să-si ascundă răutatea şi cruzimea?

Marcia îi mângâie obrazul rotunjor cu al ei.

— Bineînţeles că nu! Cine ţi-a băgat în cap o asemenea idee îngrozitoare? Domnul Cobb este un om foarte drăguţ şi foarte...

— Dar tata zice că toată lumea poartă o mască pe faţă. Şi tu, mami. Pentru că toată lumea este rea. Înăuntrul nostru suntem toţi ca masca aceea de deasupra patului tatii. Şi dacă nu încercăm să ascundem răul din noi de ceilalţi, vom înnebuni şi vom muri, ca doamna Setsu.

Marcia se simţi cuprinsă de o groază de nedescris. Protestă, îşi strânse fetiţa în braţe şi încercă s-o liniştească. Dar răul era făcut. Va reuşi vreodată să-l alunge?

Cel puţin, prezenţa, mângâierile şi vorbele ei liniştitoare păreau

să o însenineze puţin pe fetiţă. Şi nu peste multă vreme adormi în braţele maică-sii.

Marcia o înveli şi stinse lumina, lăsând aprinsă doar veioza, apoi trase bine draperiile, ca pentru a se feri de efectele malefice ale clarului de lună. Evenimentele de peste zi îi puseseră nervii la încercare; se hotărî să nu se îmbrace şi să vegheze asupra casei adormite.

Simţind că o năpădeşte oboseala se întinse înbrăcată în pat, dar rămase atentă la orice mişcare. La un moment dat, se ridică şi fără zgomot întredeschise uşa. Holul era învăluit într-o întunecime tenebroasă. Marcia rămase o clipă nemişcată, cu urechile ciulite. Apoi, cum nu se auzeau decât trosniturile familiare ale lemnăriei casei, închise uşurel uşa la loc.

O jumătate de oră mai târziu, îl auzi pe Jeremy deschizând uşa încet şi plecând cu paşi furişaţi. Se opri o clipă în fata uşii ei şi Marcia simţi că inima-i bate să-i spargă pieptul. Apoi, paşii se depărtară pe scări.

După ce aşteptă a clipă, Marcia deschise uşa şi ascultă. Auzi parchetul de la etajul de deasupra trosnind. O cheie se întorcea în broască, o altă uşă se deschise şi se închise la loc, fără zgomot. Şi fu iarăşi linişte.

Aşa deci, Jeremy se întorsese la Haruka. Dar acum Marcia nu simţea pentru aceasta decât o imensă milă. Tristă soartă o lega de un bărbat atât de singuratic, atât de cinic. Dar poate că Jeremy îi arăta doamnei Haruka aceeaşi tandrețe pe care cândva i-o arăta tinerei lui soţii; poate că lui prezenţa nefericitei japoneze îi aducea o anume pace interioară...

Multă vreme după aceea, întinsă în pat, cu ochii larg deschişi in întuneric, Marcia auzi un alt zgomot. Sunetul hohotului de plâns disperat al unei femei.

CAPITOLUL 20

A doua zi dimineaţa, Minato părăsise Kyoto. Chiyo veni în fugă puţin după micul dejun ca să-i dea vestea lui Jeremy înainte ca acesta să iasă în oraş.

— Trebuie că a plecat în cursul nopţii sau, în orice caz, în zori, îi spuse ea Marciei care venise să-i deschidă. Mi-a lăsat o scrisoare pe care am găsit-o pe pat când m-am trezit.

Jeremy apăru în hol şi Chiyo întoarse spre el o faţă buimacă.

— Ichiro a plecat la Kobe. Ţineam foarte mult să se ducă, dar uite că a plecat fără să-mi spună, fără să-şi ia măcar rămas bun.

În acea dimineaţă Jeremy avea faţa trasă, dar ochii aveau aceeaşi strălucire întunecată.

— Ei bine, e perfect. E destulă vreme de când te sfătuiesc să te debarasezi de el. Acum este un fapt împlinit.

— Dar îl iubesc! ţipă Chiyo, vizibil descumpănită. Asta nu reuşeşti tu să înţelegi. Are nevoie de mine. Singur nu va reuşi să se descurce!

— Hotărât lucru, femeile sunt toate la fel! replică Jeremy aruncându-i o privire sarcastică Marciei. O să se descurce de minune şi fără tine, crede-mă!

— Ştii numele firmei unde vrea să se angajeze? întrebă Chiyo.

— Da, ştiu, Şi dacă ţii neapărat am să pot, probabil, să le strecor un cuvânt astfel încât să-i trimită acasă. N-ar trebui decât să le vorbesc despre reputaţia pe care o are aici, despre...

— Nu, nu! protestă Chiyo. N-am vrut deloc să spun asta.

Jeremy ridică din umeri.

— Dacă eşti rezonabilă, ai să-l uiţi. Nu face nici cât degetul tău cel mic. Lasă-l deci să plece şi nu te mai gândi.

Întorcându-se, ieşi din casă.

Chiyo oftă din rărunchi.

— El nu înţelege, interveni Marcia cu blândeţe. Soțul tău o să-ți dea curând de veste. Cum se simte în dimineaţa asta verişoara ta?

— Atât cât se poate de bine. După ce are o tentativă de evadare este foarte tristă o vreme. Dar o să stea liniştită câtva timp: voința îi este parcă anihilată. Va plânge singură şi va citi lucruri foarte triste; apoi se va apuca să scrie o poezie nouă şi atunci va fi mai bine. Se întâmplă mereu aşa. Nu mai avem de ce ne teme până la următoarea lună plină. Dar ce mă fac cu Ichiro?

Clopoţelul de la poartă sună. Văzându-l pe Alan apărând pe alee, inima Marciei o luă la trap: cât de mult îi lipsise!

Alan le salută vesel pe cele două femei şi zise fără să piardă vremea cu preambuluri:

— Poți să vii acum la Nan? o întrebă el pe Marcia. Vrea să-ți împărtăşească un proiect.

— Bine, alerg, zise Marcia.

Şi adresându-i-se lui Chiyo:

— Hai cu mine. Poate că vom putea găsi o soluţie şi pentru problemele tale.

Chiyo fu de acord şi Marcia o chemă pe Laurie. Alan le însoți pe toate trei până la vila Nanei, dar refuză să intre.

— Cred că vei avea numai avantaje, dacă îi vei urma sfaturile Nanei, zise el. Marcia, acum trebuie să-ţi spun la revedere.

— La revedere? repetă ea mirată.

— Am să-ţi dau în curând un semn de viaţă. Şi mai ales nu-ţi mai face griji: eşti pe mâini bune!

Ea ar fi vrut să-l mai reţină puţin lângă ea, dar el se depărtase deja.

Urmată de Laurie şi de Chiyo, traversă grădina micuţă a Nanei.

Nici nu ajunseră bine, că Isan-san o şi luă pe Laurie în bucătărie să-i arate un pisoiaş. Nan închise cu grijă uşa biroului ca să fie sigură că nu le deranjează nimeni.

Ştia de la de la Alan evenimentele din seara precedentă. Dar nu era încă la curent cu plecarea lui Ichiro Minato. După ce ascultă tăcută povestirea lui Chiyo, îşi aprinse o ţigară şi se gândi o clipă.

— Până acum, zise ea, i-am luat mereu partea lui Jeremy Talbot. Am încercat să privesc situaţia cu maximum de obiectivitate.

Aruncă o privire spre Marcia şi urmă:

—Acum, nu-mi mai pot permite să rămân obiectivă. Jerry a întrecut măsura de-a binelea. Mi-este imposibil să mai cred că acţionează în sprijinul binelui. Iniţiativele lui se arată, în timp, dezastruoase, atât pentru el cât şi pentru toţi ceilalţi.

Deschise un sertar şi scoase o hârtie pe care i-o întinse Marciei.

— Trebuia să plec mâine în vacanţă. Vei pleca în locul meu. Vom mai cumpăra un bilet, astfel încât Chiyo să te poată însoţi.

Chiyo o privi stupefiată şi schiţă un gest de refuz.

— Stai o clipă! Să nu-mi spui că nu se poate din cauza doamnei Haruka Setsu sau a copiilor. Va trebui, într-o bună zi, s-o părăseşti pe Haruka şi să te duci la soţul tău. Lasă-l pe Jeremy să rezolve singur problema. A făcut din asta o cauză personală şi n-ai nici un motiv să-ți asumi povara asta până la sfârşitul zilelor. Când despre copii, servitoarele se vor ocupa foarte bine - precum ştii.

— Nu mă înţelegi, gemu Chiyo. Nu pentru domnul Talbot vreau să rămân. Verişoara mea...

—Da, da, ştiu, i-o tăie Nan cu o notă de nerăbdare în voce. Îi datorezi viata şi, de la sfârşitul războiului, te-ai achitat cu vârf şi îndesat de datoria pe care o aveai la ea. Verişoara ta, de-acum,îti

datorează viața. În plus, ea aparţine trecutului şi nu prezentului - şi nici viitorului. Copiii şi soţul tău au prioritate în fata ei. Nu înţeleg cum a putut Ichiro să suporte atâta timp situaţia asta fără să zică nimic. Ar trebui să fii mândră că s-a hotărât să plece!

— Dar,totuşi, nu înţeleg... murmură timid Chiyo, vizibil intimidată de fermitatea deciziilor luate de Nan.

—Trebuie s-o însoţeşti pe Marcia la Miyajima,zise Nan. Cum ai vrea să se descurce singură când nu ştie japoneza? Am rezervat o cameră într-o cabană. Veţi pleca toate trei în locul meu, asta-i tot. Am sunat deja acolo ca să-i previn. Pensiunea nu este scumpă şi călătoria asta va fi cel mai bun test. Nu vei fi plecată multă vreme şi vei putea să constaţi cum se comportă verişoara ta când este încredinţată unor mâini străine. Cunosc o prietenă a lui Yamada-san care a fost infirmieră în timpul războiului şi care cred că va accepta să vină să se ocupe de doamna Setsu. Jerry o s-o plătească. Dacă totul merge bine, vei putea să te duci liniştită la Ichiro, la Kobe.

— Dar dacă el are nevoie de mine cât voi lipsi?

Nan îi aruncă o privire ironică.

— Lasă-l să se descurce şi singur o bucată de vreme. N-o să-i facă rău.Îți garantez!

De astă dată, Chiyo schiţă un zâmbet.

— Mulţumesc, zise ea încet. Mulţumesc din toată inima. Trebuie să plec acasă acum. Am o grămadă de pregătiri de făcut.

Se înclină în semn de rămas bun şi ieşi.

— Dar... vacanţa ta, Nan? întrebă Marcia. Ar fi mult prea trist să renunţi!

— Nu este decât o amânare. Va trebui totuşi să stau aici şi să-i supraveghez pe Jerry, să văd ce unelteşte! Alan are dreptate: este neapărat necesar să pleci din Kyoto cât mai repede şi să te duci într-un loc liniştit unde Jerry nu te poate găsi.

— Am să mă conformez întocmai instrucţiunilor tale, zise Marcia zâmbindu-i recunoscătoare.

— Ei bine, e perfect, conchise prozaic Nan. Acum, te sfătuiesc să te duci acasă şi să-ţi faci valizele. Poţi să le laşi la mine pe cele de care nu vei avea nevoie la Miyajima, aşa încât să le poţi recupera direct de aici înainte de a lua avionul, fără să mai treci pe la vilă. Nu, este inutil chiar să mai vii la Kyoto. Mă angajez să ţi le expediez la Tokyo, o să fie mult mai simplu. Mai rămâi până mâine la Jerry, ca să nu bănuiască nimic.

Marcia se conformă uşurată instrucţiunilor Nanei şi petrecu o noapte relativ liniştită. Cu puţin după miezul nopţii, Laurie avu un coşmar şi se trezi plângând iar maică-sa trebui s-o ia în patul ei ca s-o liniştescă. „Doar încă o noapte în casa asta, gândi Marcia, doar una

singură şi apoi se va termina".

Niciodată nu va mai vedea masca aceea hidoasă, ce simboliza în ochii ei spiritul malefic ce domnea asupra - vilei, nici salonul acela lugubru şi heteroclit în care se simţea atât de stânjenită. Niciodată nu va mai trebui să ciulească urechile la trosniturile parchetului şi nici la miorlăielile *samisenului*.

Dar îşi repeta toate astea de pomană pentru că nu putea să creadă că totul era realitate. Casa aceea părea dotată cu un ciudat magnetism are o finea prizonieră.

Ivirea zorilor li alungă neliniştile. Aşteptă ca Jeremy să plece; apoi o trezi pe Laurie şi îi anunţă plecarea, prezentându-i şederea la Miyajima ca pe o simplă vacanţă. Şi pentru că Marcia îi explicase că tatăl ei, foarte ocupat cu munca lui, nu avea timp să vină să le spună la revedere, fetiţa, foarte entuziasmată de perspectiva călătoriei, nici nu se mai gândi să ceară să-l vadă pe taică-su.

Chiyo apăru peste puţin timp, ducând o valijoară din pai împletit şi câteva provizii înghesuite într-un *furoshiki*, un soi de sacoşă din pânză care le foloseşte japonezilor să-şi care toate nimicurile.

Nan le conduse la gară. Până în ultimul moment, Marcia speră că va veni şi Aian. Dar Nan nu pomeni nimic de el, ca şi cum n-ar fi existat şi Marcia nu îndrăzni s-o întrebe dacă el ştia la ce oră le pleacă trenul.

Chiyo părea nervoasă, stânjenită. Nan o asigură că infirmiera promisese că se va duce imediat după plecarea ei la Haruka; era o persoană competentă, în care Yamada-san avea toată încrederea, Haruka, oricum trăind într-o lume aparte, va suferi probabil mult mai puţin din cauza absenţei ei decât ar putea Chiyo crede.

Trenul se urni la ora prevăzută. Văzând cum dispar în zare peroanele gării din Kyoto, Marcia simţi o nemărginită uşurare. Ea şi fiica ei erau în sfârşit la adăpost de ameninţările lui Jeremy. Această vacantă le va permite să se destindă, să recupereze forţele în vederea probei decisive.

Închizând ventilatoarele electrice, deschizând ferestrele şi desfăcându-şi proviziile, călătorii se instalară în compartiment, fără să pară că le pasă vreun pic de căldură sau de dezordinea din jur.

După ce trecură şi de periferia oraşului, trenul o luă de-a lungul litoralului, apoi trecu prin marele oraş industrial Osaka şi prin portul Kobe. Chiyo, cu fruntea sprijinită de geam, privea cu interes defilarea peisajului. Oraşele acelea, încă în ruine când le traversase ea ultima dată, erau acum în întregime reconstruite. Chiyo nu-şi credea ochilor şi scotea din când în când nişte ţipete de surpriză.

După Kobe, peisajul deveni mai sălbatic. Coasta stâncoasă era semănată cu insule minuscule, asemănătoare celor care se pot vedea în stampele japoneze. Dominând colinele, se ridicau ici-colo, solitari,

munţi înalţi în formă de con, vizibil de origine vulcanică. Japonia defila sub ochii lor, incredibil de verde, cu pădurile ei de pin şi cu orezăriile.

Din când în când, o ospătăriţă îmbrăcată într-o cochetă uniformă gri-albastră, cu toca pusă pieziş pe capul cu părul scurt şi ondulat, îşi făcea apariţia.

La ora prânzului, doi tineri japonezi circulară pe culoare împingând o măsuţă rulantă cu sandvişuri şi răcoritoare. Dar, cu toate că trenul avea şi vagon-restaurant, Chiyo propuse să cumpere la prima staţie *bento*. Când trenul intră în gară, ea se aplecă pe fereastră şi-i făcu semn unei femei care purta, atârnată de gât, o tavă cu cutii lungi de lemn. Cu câţiva *yeni* Chiyo cumpără trei asemenea cutii şi trei ceşcute de lut pline cu ceai.

Acest picnic original o înveseli pe Laurie. Marcia, bucuroasă de buna-dispoziţie a fiicei sale, găsi că *bento* era mai bun de privit decât de mâncat. Se compunea în special din orez rece, înfăşurat în alge negre, fine, şi decorat cu bucăţele de peşte şi legume marinate. Toate astea se mâncau cu ajutorul beţişoarelor găsite în cutie. Capacele ceşcutelor de ceai serveau şi drept farfurioare. Ca să te debarasezi de relicvele acestei mese, era suficient să le azvârli în capătul culoarului, pe unde trecea din când în când un tip special angajat să mături.

După-amiază, când trenul alerga pe coastele pitoreşti ale Mării Interioare, Marcia îşi dădu seama că Chiyo devenise inexplicabil de nervoasă. Cu mâinile crispate, cu buzele strânse, tânăra japoneză era atât de absorbită de peisaj că abia dacă auzea trăncăneala fetiţei.

— Ce este Chiyo? Sper că nu ţi-e rău, se nelinişti Marcia.

Cu vârful limbii, Chiyo îşi umezi buzele uscate. Ochii ei frumoşi aveau o ciudată privire pierdută.

— Este din... din cauza locului unde sosim, zise ea. Am trăit aici după distrugerea casei noastre din Tokyo.

Trenul traversa periferia unui oraş pe jumătate înconjurat de coline care se întindea pe o câmpie uriaşă.

— Oraşul este mărginit de o deltă ale cărei braţe - formează şase insuliţe, explică Chiyo.

Marcia zări în depărtare resturile unui edificiu care părea că fusese cândva terminat cu un dom. Domul nu mai era decât o grămadă de grinzi contorsionate; ferestrele oarbe ale faţadei pe jumătate distrusă lăsau să se vădă albastrul cerului. Apoi, edificiul dispăru în spatele unor clădiri moderne; dar silueta lui îi spunea Maciei că-l mai văzuse undeva. Îşi aminti deodată de fotografia agăţată pe peretele din cameră lui Jeremy.

— Ştiu! E punctul zero, murmură ea.

— Da, spuse Chiyo cu o voce gâtuită. E Hiroshima.

Din tren, se puteau vedea acum şirurile lungi de clădiri noi-nouţe,

solid construite. Chiyo nu se mai uita pe fereastră. Contempla cerul.

— N-am să uit niciodată lumina aceea, zise ea dintr-o suflare. O lumină albă, orbitoare, teribilă, care inunda totul. Haruka era cu mine. Mergeam pe stradă. S-a aruncat pe mine şi mi-a făcut un scut din propriul ei trup înainte ca totul să se prăbuşească în jurul nostru. Zgomotul ne-a asurzit literalmente. Am fost acoperite de o ploaie de sticlă spartă şi de smoală topită - nu departe de noi, nişte muncitori tocmai reparau şoseaua. Eram foarte tânără la vremea aia, fără Haruka aş fi fost probabil omorâtă pe loc. Am avut norocul să port în ziua acea un kimono de culoare deschisă, care a reflectat radiaţiile. Haruka era îmbrăcată într-un *monpe* - salopeta aceea bufantă, de culoare închisă pe care o purtau femeile în timpul războiului.

Trenul intra în gară, dar Chiyo, pierdută în amintirile ei, nu părea că le dă atenţie călătorilor care se pregăteau să coboare. Laurie se apropiase de maică-sa. Marcia îi înconjură umerii cu braţul în timp ce Chiyo îşi continuă povestirea,

— Am rămas nemişcate câteva minute. Dar eram în viaţă, în timp ce, peste tot în jurul nostru strada era presărată de cadavre. Un nor gigantic, de un maro roşiatic, se ridica deasupra oraşului. Era înfiorător. Totul era roşu - un roşu sângeriu. După explozie, un vânt care căra praful şi resturile de tot felul a început să sufle. Câteva sute de metri mai încolo, am fi fost dezintegrate. Şi cu toate astea, eram acolo, în viaţă.

— Nu ştiam, murmură Marcia. Credeam că pe timpul războiului ai locuit la Tokyo.

— Da, la început. Familia mea a murit la Tokyo în timpul unui bombardament. Atunci am venit la Hiroshima, să locuiesc la verişoara mea. Soţul ei a murit în Pacific, în cursul unei bătălii. Bătrâna ei mamă şi cei trei copii ai ei au murit aici. Dacă Haruka şi cu mine n-am fi plecat împreună în piaţă, am fi murit, în ruinele casei sale. Ea mi-a salvat viaţa.

Faţa lui Chiyo se crlspă brusc.

— Acum înţelegi tot ce-i datorez verişoarei mele? A suferit înfiorător.

— Da, zise Marcia. înţeleg.

—Trebuie să nu uit niciodată. Am contractat o datorie în faţa ei şi trebuie să mă achit. Cred, de altfel, că nu voi întârzia şi mă întorc la Kyoto.

Trenul porni iarăşi. Chiyo ieşi brusc din visare.

— La prima statie este Miyajima-guchi, spuse ea. De acolo, vom lua vaporaşul până la insulă.

CAPITOLUL 21

Traversarea golfului Hiroshima a fost calmă. Insula Miyajima se ridica, verde şi muntoasă, în mijlocul unei mări de un albastru intens. Un *tori* uriaş, roşu, plantat chiar în apă, lângă mal, marca intrarea în celebrul templu shin- toist de la Miyajima. Construită chiar în flancul colinei, o pagodă cu mai multe etaje se detaşa prin culoarea-i roşie din peisajul verzui. Nu departe de port, se zăreau, deasupra falezei împădurite, acoperişurile templelor şi ceainăriilor.

— Cât este de frumos, suspină Chiyo. N-am mai fost niciodată la Miyajima. O să fie minunat să stăm câteva zile aici.

Portăreasa cabanei lor aştepta la debarcader. Le pofti să urce într-un jeep care le duse în mare viteză pe străduţele înguste şi întortocheate, mărginite de mici prăvălii cu marfa expusă direct în stradă. Satul, ca majoritatea aglomerărilor japoneze, avea o nuanţă dominantă de gri, lemnul folosit la construcţii, căpătând cu timpul o patină întunecată. Auriul strălucitor al înaltelor toriiînveselea cu o pată de culoare, peisajul cenuşiu.

La intrarea în *ryokan*, cele trei femei coborâră din jeep şi merseră pe o alee care traversa grădina. Personalul cabanei le ieşi în întâmpinare şi le luă bagajele. Pe verandă, mai multe japoneze în kimono se înclinară profund în faţa lor, adresându-le tradiţionala urare de bun-venit - *irashai*. Se înghesuiră în jurul călătoarelor pentru a le ajuta să-şi scoată pantofii. Tânăra responsabilă cu turul de onoare al cabanei se arătă foarte amabilă cu Laurie iar aceasta profită de ocazie ca să-i strecoare câteva fraze în japoneză, învăţate la Kyoto de la Sumie-san şi de la Tomiko. După ce merseră prin coridoare strâmte cu duşumele îngrijit ceruite, urcară trepte şi parcurseră interminabile coridoare, gazda le deschise ceremonioasă un *shoji* care reprezenta intrarea în camera Marciei şi a fetiȚei. Chiyo ocupa camera de alături.

Cu rogojinile ei de culoarea mierii şi cu inevitabila *tokonoma*, camera Marciei era asemănătoare tuturor celorlalte camere în stil indigen. Dar ea fu încântată de simplitatea decorului, care punea admirabil în valoare frumuseţea peisajului. Camera dădea într-o verandă îngustă, închisă cu geamuri, unde erau puse o măsuţă şi scaune joase din lemn gălbui. Prin geamuri se zărea o vâlcea întunecată la capătul căreia o cascadă năvalnică îşi rostogolea apele. Un pod traversa pârâul în locul în care, începând să se liniştească, se îndrepta resemnat către mare. Se auzea doar murmurul liniştitor al cascadei.

Camerista le aduse zâmbind două *yukata* imprimate cu modele alb-albastre, proaspăt călcate. Marcia şi Laurie se dezbrăcară şi îşi puseră îmbrăcămintea largă şi uşoară de bumbac care mirosea a rufă proaspăt spălată. Li se servi apoi ceai şi prăjituri crocante, roz şi verzi, unse cu un strat subţire de dulceaţă. Camerista le mai anunţă că pot face baie când doresc deoarece apa vine de la un izvor cald din apropiere.

— Mami, te rog, să nu facem baie imediat! protestă Laurie, Hai să facem întâi o recunoaştere pe afară,înainte de căderea întunericului.

Dar Marcia optă pentru baie şi, luându-şi prosopul şi un minuscul săpunaş de toaletă, o urmă pe cameristă. „Casa de baie” era situată lângă cabană ceea ce, pe timp de ploaie, trebuia să fie destul de incomod. Marcia, care încălţase o pereche de *geta*, se străduia să meargă cu paşi mărunţi, aplecată puţin, astfel încât să se poată fine pe tălpile înalte din lemn.

Intrând în „casa de baie" - încăpere imensă cu dale din piatră şi având în mijloc o piscină umplută cu apă limpede şi aproape clocotită - Marcia îşi dădu seama cu uşurare că se poate îmbăia singură. Obişnuită deja cu ritualul băii japoneze, se săpuni, se frecă, se clăti şi, încet-încet coborî în piscina unde, cufundată până la gât, se abandonă în întregime căldurii binefăcătoare a apei.

Acum se simţea în stare să gândească lucid şi calm. Deci, Haruka

Setsu şi nu Chiyo era aceea care-l reţinea pe Jeremy în Japonia... Dumnezeule, cât putea bărbatul ăsta să sufere! Înţelese că acesta încercase uneori să rupă legăturile şi să ducă o viată normală: fără îndoială că în această speranţă se însurase cu ea. Dar obsesia revenise şi era, aproape trup şi suflet, lângă Haruka. Acum, când se găsea în siguranţă la Miyajima, Marcia se putea gândi cu milă la soţul ei.

De la Jeremy, gândurile i se îndreptară către Alan. Îl va revedea? Îşi punea întrebarea fără teamă pentru că avea certitudinea că-l va revedea înainte de a părăsi Japonia.

Ieşi din piscină, îşi sterse corpul şiroind de apă şi se întinse cu voluptate, ca o pisică. Apoi îşi îmbrăcă *yakata*- cu partea stângă pusă peste dreapta - şi se încinse cu o panglică -îngustă verde. Când ajunse în camera ei se simţea destinsă cum nu fusese de multe săptămâni.

Cinară în camera lor împreună cu Chiyo. Două japoneze micuţe şi zâmbitoare le serviră o masă foarte gustoasă, compusă doar din mâncăruri tradiţionale japoneze. Invadată de mireasma de răşină a pinilor şi de murmurul cascadei din apropiere, camera, în goliciunea ei, era minunat de odihnitoare.

După cină, ieşiră la o mică plimbare. La întoarcere găsiră camerele deja aranjate pentru noapte.

Pe fiecare *tatami* erau puse trei saltele maro-violete. Chiyo le spuse că acele saltele se numesc *futon*. Lor le-au pus trei, pentru că occidentalii sunt nişte răsfăţaţi recunoscuţi, dar japonezii dorm pe una singură. De fiecare saltea era cusută o husă care ţinea loc de cearceaf. Erau mai multe perne, foarte mici, dintre care unele erau tari ca un sac cu nisip. Soclul din lemn pe care japonezii de odinioară îşi puneau capul era acum doar o amintire. Se purta pe vremea când doamnele din înalta societate se coafau o dată pe săptămână şi nu-şi puteau permite să-şi strice pieptănătura complicată.

Pus pe jos, un cilindru din hârtie cerată, luminat din interior cu un bec electric, servea drept veioză.

Îmbrăcată în pijama, Laurie se distra sărind în patul a cărui noutate o încânta. Marcia se gândi că este cam prea agitată.

— Mâine avem tot timpul să explorăm împrejurimile, zise ea încercând s-o liniştească. Acum, culcă-te, puiule, şi încearcă să adormi repede.

Dar copilul, surd la îndemnurile maică-sii, continuă să facă salturi pe *tatami*.

Îngenunchiată în faţa toaletei, mică precum o mobilă pentru păpuşi, Marcia îşi perie îndelung părul. Apoi ieşi pe hol ca să se ducă la toaletă - o cameră goală, cu podeaua din lemn şi prevăzută cu un lavabou, dotat cu apă rece şi caldă, lângă care se găsea locul pe care turiştii îl numeau *benjo*. Acest cuvânt, considerat de o extremă vulgaritate (japonezii educaţi preferau să folosească o expresie mai

delicată care însemna de fapt „spălător de mâini") fusese, pentru simplitatea lui, adoptat şi de străini. Uşa mică din lemn era prevăzută cu un zăvor căre putea fi deschis şi de afară. Trebuia, ca să intri în *benjo*, să încalţe papuci speciali, cu toate că podeaua cernită era de o curăţenie ireproşabilă. Lângă recipientul de porţelan, încastrat în podea, fusese aşezat un vas albastru ce conţinea un crin. Această natură moartă avea un efect surprinzător.

Când Marcia se întoarse la Laurie, îşi dădu seama că fetiţa deschisese obloanele glisante ale verandei ca să poată respira aerul proaspăt de afară. Se apropie de ea şi, stând în spatele ei, adulmecă noaptea întunecoasă cu miresme de pin. Se zărea doar, la cascadă, fierberea albă a spumei. Un pic în amonte de torent, se zăreau câteva luminiţe palide. Murmurul apei se amesteca în foşnetul vântului printre pini.

— Ce frumos este aici, suspină Laurie. E mult mai plăcut decât în vila noastră de la Kyoto.

—Încearcă să uiţi puţin de Kyoto, puişor, zise Marcia. Se feri să adauge că spera să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Nu era încă suficientă distanţă între fetiţă şi tatăl ei.

Lăsând oblonul deschis, se strecurară în paturile japoneze. Erau minunat de comode şi de moi. Micuţa veioză împrăştia o lumină aurie, blândă şi extrem de intimă. Din pricina agitaţiei, Lauriei îi trebui multă vreme până se adoarmă. Marcia retrăi în gând evenimentele acelei zile lungi rememorând tot cea ce îi povestise Chiyo despre Hiroshima şi o compătimi din toată inima pe Haruka Setsu. Într-un târziu, adormi.

Începutul vacanţei lor la Miyajima a fost o adevărată încântare. Profitară de timpul frumos ca să se plimbe pe coline sau pe malul apei şi să viziteze magnificul templu construit pe apă. Marciei îi plăcea să creadă că insula era complet separată de lume. În ciuda temerilor ei, Jeremy nu dădu nici un semn de viaţă. Nici Nan şi nici Alan. Dar nu-şi făcea probleme; era încântată că poate răsufla puţin şi are vreme să viseze. Îi ajungea, pentru moment, faptul că Laurie se destindea pe zi ce trecea şi revenise copilul vesel şi lipsit de griji de odinioară.

Doar Chiyo părea îngrijorată. Marcia bănui că era neliniştită de soarta doamnei Haruka, de a lui Ichiro şi a copiilor ei. Dar tânăra japoneză nu-şi manifestă dorinţa să plece la Kyoto.

— N-ai nici un motiv să-ți faci griji, îi repetă Marcia. Este evident că totul totul merge bine: dacă ar fi fost altfel, Nan te-ar fi înştiinţat de îndată.

Într-o după amiază, Marcia care ieşise singură la plimbare, o găsi la întoarcere pe Laurie nebună de fericire.

— Mami, mami, în seara asta o să se întâmple ceva extraordinar! strigă fetița. Una dintre cameriste ne-a anunțat acum. Explică-i tu,

Chiyo!

— Este un noroc neaşteptat, zise Chiyo. Ai văzut felinarele mari de piatră de pe mal? Sunt mai mult de o sută, fără să punem la socoteală felinarele de bronz ale templului propriu-zis. Preotul cel mare nu porunceşte să fie aprinse decât atunci când un credincios face o donaţie substanţială templului. Asta se va îmtâmpla diseară, la cererea unui bogat japonez. Ziua aleasă este nemaipomenit de bună: luna este în ultimul pătrar iar marea va fi înaltă. Când aceste două condiţii sunt îndeplinite, spectacolul este, se pare, de o frumuseţe fără seamăn. Trebuie neapărat să mergem să-l vedem după cină.

La căderea nopţii, coborâră străduţa întortocheată care ducea la mal şi pătrunseră într-o feerie. Nenumăratele felinare din piatră aliniate pe mal formau un lung culoar scânteind de lumină. Templul, care se compunea din mai multe clădiri joase, vopsite în roşu şi legate între ele prin galerii largi, cocoţate pe piloni, erau în întregime luminate şi păreau că plutesc pe mare. Apele golfului, reflectând şuvoiul acela de lumină, întregea magia spectacolului.

Laurie tropăia de entuziasm şi de nerăbdare, Marcia şi Chiyo mergeau prea încet pentru gustul ei şi ea se îndepărta în fugă şi apoi, radioasă, se întorcea lângă ele ţopăind. Vivacitatea şi zâmbetul fermecător îi atraseră simpatia tuturor; îşi găsi repede o fetiţă japoneză de vârsta ei cu care începu să discute folosind frazele din repertoriul ei japonez, dar mai cu seamă mâinile. Marcia constată cu bucurie că Laurie redevenise cea de altă dată.

Cele două tinere se opriră pe mal. În seara acea, Chiyo părea tristă: s-ar fi zis că feericul spectacol care i se oferea privirilor îi răscolea amărăciunea amintirilor. Cu o voce joasă şi muzicală. începu să-i povestească Marciei viaţa pe care o trăise după cataclismul de la Hiroshima. Iar Marcia, ascultând-o, uită de felinarele japoneze şi de mulţimea veselă care le înconjura.

—Trăiam printre ruine, ca animalele, zise Chiyo. Haruka, după ce că era grav rănită de cioburile şi smoala topită care căzuseră pe noi, a mai avut şi boala de radiaţie. Eu mă alesesem cu o simplă tăietură la mână. Dar, în ciuda bolii ei, Haruka nu voia în ruptul capului să părăsească locurile unde trăise. Convinsă în sufletul ei că în final copiii ei şi maică-sa vor veni înapoi, refuza să creadă că au murit. A doua zi, un necunoscut ne-a dat de mâncare. În a treia zi n-am mâncat nimic. Atunci am auzit de un loc în care erau îngrijiţi răniţii; am târât-o acolo pe Haruka pentru că ştiam că dacă nu i se va da cât mai repede primul ajutor, va muri. Dar erau atâţia răniţi şi atât de puţini medici şi infirmiere! În plus, apăruse o boală nouă pe care nimeni nu ştia cum s-o trateze. Nu mai aveam nici un fel de rude. Soţul doamnei Haruka murise de mult în Pacific. Nu ştiam unde să ne ducem, Atunci, cu lemn şi nişte table, am construit, ca,să ne adăpostim, un fel de

colibă în care am trăit un timp. Pentru că trebuia să mă lupt zilnic pentru existenţa mea şi a vară-mii devenisem o mică sălbăticiune.

Chiyo vorbea pe un ton alb, impersonal.

—Într-o zi, Talbot-san ne-a descoperit în coliba noastră. A înţeles gravitatea rănilor doamnei Haruka şi s-a ocupat de ea. La început, îi uram îngrozitor pe americani pentru ceea ce făcuseră. Dar, fiind eu însămi pe jumătate americană, nu puteam să-i urăsc la infinit. Acum, vreau să fiu doar japoneză pentru că soţul meu este japonez. Doar războiul, războiul, pe el îl urăsc.

— Da, te înţeleg mult mai bine acum când ştiu toate astea, zise Marcia.

—Talbot-san nu era la Hiroshima în momentul catastrofei, reluă Chiyo evitându-i privirea. Dar a fost şi el foarte afectat.

— Da, ştiu.

Lacrimile îl făcură ca ochii lui Chiyo să strălucească.

— Când ai venit aici, voiam să te urăsc - din cauza doamnei Haruka. Dar, în definitiv, ura nu-i face rău decât aceluia care urăşte. Casa aia ne-a fost, la toţi, nefastă. Ichiro a făcut bine că a părăsit-o. În curând, am s-o părăsesc şi eu, împreună cu copiii mei. Este singura soluţie posibilă. Dar... mai rămâne totuşi problema verişoarei mele. Cum aş putea s-o salvez?

Marcia nu găsi nici un răspuns.

Laurie dispăruse în mulţime cu noua ei prietenă şi porniră în căutarea ei. Marcia simţea o compasiune crescândă pentru Chiyo. Împreună, rătăciră pe cheiul luminat.

Laurie reperase în mulţime un compatriot şi, fără nici o ezitare, intrase în vorbă cu el. Când copila, însoţită de tovarăşul ei, se apropie de maică-sa, inima Marciei începu să bată mai tare; americanul Lauriei nu era altul decât Alan Cobb.

Alan veni drept spre Marcia. Lumina felinarelor îi accentua şi mai tare trăsăturile. Laurie tropăia în jurul lui, vizibil fericită că-şi regăsise vechiul prieten. Nemai fiind sub influența tatălui ei, nu încerca să-şi ascundă simpatia ce i-o purta lui Alan.

— *Komban wa*, zise Alan. Bună seara.”

„Ştiam că va veni, îşi spuse Marcia. Ştiam!"

Îl întâmpină fără să-şi ascundă bucuria. El o studie o clipă, ca pentru a se asigura că totul este în ordine.

—Studenţii mei sunt în vacantă, zise el. Am profitat de ocazia ca să vin cât mai repede aici.

Chiyo, cu toate că-l salutase politicos, nu părea din cale afară de fericită că-l vede. Merseră împreună încet pe mal. Marcia nu simţea nevoia să vorbească. Prezenta lui Alan însemna pentru ea o speranţă şi o promisiune; dar, pentru moment, nu voia altceva decât să-l simtă lângă ea.

După ce contemplară pe săturate noaptea luminată, se întoarseră spre *ryokan*. Alan trăsese la un hotel în stil occidental situat în apropierea portului, dar ţinuse să le conducă. Chiyo se retrase imediat împreună cu Laurie iar Marcia rămase singură cu Alan în fata intrării cabanei.

— Nu pot să rămân aici decât două zile, zise el. Mi-ar plăcea să putem sta de vorbă între patru ochi. Vrei să vii la o plimbare mâine dimineaţă?

— Bineînţeles, zise ea întinzându-i mâna.

Alan îşi luă grav rămas bun de la ea şi se îndepărtă. Laurie urcase deja în camera ei, dar Chiyo o aştepta pe Marcia în hol.

— Ar fi mai bine să rămân lângă tine cât este bărbatul ăsta aici, zise ea.

— Cum aşa? Ce vrei să spui?

Chiyo nu răspunse. Îi aruncă Marciei o privire lipsită de expresie şi, brusc, se retrase în camera ei.

În timpul nopţii, începu să plouă în averse, apele părâului ce curgea pe sub ferestrele lor se umflară. Dar mugetul surd al cascadei nu le tulbură somnul.

CAPITOLUL 22

Marcia îşi dădu seama trezindu-se a doua zi dimineaţă că timpul urât se instalase de-a binelea. Ploua tare. Pârâul devenise torent, cascada se năpustea pe stânci într-o furioasă mare de spumă. Dezamăgită, se gândi că plimbarea cu Alan era total compromisă.

Camerista veni să deschidă obloanele şi se strâmbă în direcţia cerului plumburiu. Îi explică lui Chiyo că fusese anunţat un taifun deasupra insulei Kiou-shou şi că Miyaji-ma îşi primea şi ea o mică porţie. La radio, crainicul spuse că ploaia va dura, probabil, toată ziua.

Fără să-i pese de timpul urât, Alan se prezentă pe la ora nouă. Înştiinţată de sosirea lui, Marcia coborî imediat în hol. Alan era echipat cu un impermeabil şi cu cizme mari de cauciuc.

— Dacă ţi-ai adus hainele de ploaie, acum e momentul să ţi le pui! zise el. Mergem totuşi la plimbare. Cei de la hotel mi-au împrumutat o umbrelă.

Marcia urcă repede în cameră să se îmbrace. Laurie îşi manifestă dorinţa s-o însoţească, dar Chiyo îi propuse să o înveţe câteva jocuri japoneze şi, încântată, fetiţa acceptă imediat.

Marcia îşi puse cizmele de ploaie, îşi ridică gulerul impermeabilului şi, după ce-şi înnodă pe cap o eşarfă de mătase viu colorată, coborî la Alan.

Ieşiră de braţ din *ryokan*. Ploaia care răpăia pe umbrela lui Alan făcea un vacarm asurzitor, interzicând orice conversaţie.

După ce traversară satul, o luară pe un drum care urca spre o colină plantată cu pini şi bambus. Toată vegetația părea, sub şuvoiul ploii, şi mai verde decât de obicei; ţiglele acoperişurilor, pietrele aveau luciri de satin. Trecură prin dreptul unui felinar de piatră, acoperit de muşchi, şi prin fața unui *torii* strălucitor. Aerul, pur şi tonic, mirosea a răşină.

Tot de braţ, merseră repede fără să scoată o vorbă. Zărind o rampă lungă care, începând din potecă, ducea la un templu cocoţat pe colină, o urcară încet, oprindu-se din când în când pentru a admira panorama de sub ei, apa mării acoperită de spumă şi uriaşele *torii* roşii plantate în apă, lângă mal. La jumătatea drumului spre templu, zăriră o mică platformă acoperită, care adăpostea un clopot mare de bronz.

— Ce-ai spune de o mică haltă? întrebă Alan cu răsuflarea tăiată.

Răpăiala ploii încetă de îndată ce închise umbrela. Erau la adăpost în micuţul pavilion, dar ceața făcea aerul aproape lichid. Marcia îşi simţi fata acoperită de picături fine.

Platforma, construită pe malul unei râpe, era undeva peste vârfurile pomilor. În vârful colinei se ridicau, fantomatice, siluetele a două enorme statui din piatră roşiatică făcând de gardă la intrarea templului.

— Ai văzut-o pe Nan înainte să pleci? întrebă Marcia.

— Da, am văzut-o, dar foarte scurt, acum câteva zile. Talbot nu dăduse nici un semn de viață, dacă asta vrei să ştii.

Marcia oftă.

— N-am nici o idee despre ce ar avea de gând să facă, sau de măsurile pe care are de gând să le ia...

— Singurul lucru pe care-l ai tu de făcut este să-l eviţi până când vei fi la bordul avionului, spuse Alan.

Văzută sub acest unghi, situata părea efectiv foarte simplă... Marcia n-ar fi vrut decât să-i poată urma sfatul. Dar instinctul îi spunea că va revedea mai devreme sau mai târziu vila lugubră unde suferise deja atât.

Se apropie de centrul pavilionului şi ridică privirea spre clopotul mare de bronz. Sute de hârtii lungi şi albe pe care erau scrise rugăciuni spânzurau de acoperiş şi fâlfâiau la cea mai mica adiere de vânt. Făcută dintr-un trunchi de pom, despuiat de coajă, limba clopotului se termina printr-o funie de cânepă împletită, alb-roşie.

— Mi-ar plăcea să bat clopotul ăsta, zise Marcia. În mod sigur asta trebuie să poarte noroc. Crezi că aş putea?...

— Pe legea mea, de ce nu? Parcă te invită. Dar nu bate decât o dată. Dacă am înţeles eu bine, clopotele astea folosesc şi pentru alarmă în caz de incendiu; dar atunci sunt bătute de mai multe ori.

Marcia trase de funie şi-i dădu drumul. Limba atinse uşor marginea clopotului şi un vag sunet muzical se pierdu în pădure.

Alan izbucni în râs.

—Slabă mişcare! Stai aşa, s-o facem ca lumea.

Apucă funia şi o trase ritmic, imprimându-i limbii clopotului o mişcare de du-te-vino. Vocea gravă a clopotului vibră, acoperind zgomotul ploii şi mugetul torentului. Alan îl amortiză apoi în aşa fel încât se auzi doar o singură lovitură.

Marcia se duse la balustradă şi se aşeză cu coatele pe ea. Alan veni lângă ea şl brusc se simţi invadată de o neţărmurită bucurie. Picăturile fine de ceaţă de pe faţă, balustrada umedă şi lustruită de sub mâini, culorile peisajului spălat de ploaie şi gustul însuşi al ploii pe buzele ei - toate astea aveau o savoare aparte şi contribuiră la redeşteptarea unor simţuri uitate în adânc.

Se întoarse spre el. El îi văzu gestul, fața ridicată şi se aplecă

asupra gurii umede. Dar sărutul lui trăda o ardoare şi o nerăbdare care o tulbură. Din toată inima îi răspunse la sărut.

Alan se depărtă de ea brusc, aproape cu furie.

—Să încercăm să găsim un loc mai uscat, zise el. Mai sunt anumite lucruri care ne despart. Ar fi mai bine să le punem imediat la punct.

Marcia-şi ridică gulerul şi îl luă de braţ. Ploaia devenise de două ori mai violentă. Ieşiră din pavilion şi făcând cale întoarsă, coborâră. O dată ajunşi în sat, găsiră o ceainărie micuţă ridicată pe marginea falezei şi înconjurată de o grădină cu crini înfloriţi. O femeie le ieşi în întâmpinare şi îi scăpă de hainele ude. Se instalară pe pernutele de mătase în fața unei măsuţe joase din lemn negru, într-un colt liniştit de unde se zărea valea.

Japoneza de la ceainărie nu ştia englezeşte, dar Alan cunoştea cuvântul care înseamnă ceai - *ocha*. Fata se înclină zâmbind şi dispăru să dea comanda.

Alan vorbea puţin. Privirea fixată pe pinii de pe colină avea o expresie pierdută care o îngrijoră pe Marcia. Dar, simțindu-i tulburarea, el se întoarse spre ea şi ochii-i reflectară o mare duioşie.

Li se servi ceaiul şi prăjiturele mici, în formă de floare, unse cu dulceaţă. Marcia încă emoţionată, bău cu plăcere lichidul parfumat şi fierbinte.

—Ce-ai de gând să faci? întrebă Alan direct. Să te desparţi de Jeremy Talbot?

— Este multă vreme de când căsnicia mea cu Jeremy a eşuat, zise ea. Am venit aici ca să salvez ceva care deja nu mai există.

— Da, dar totuşi ai venit. Nu te gândeşti decât la el. Încă-l mai iubeşti.

— Este adevărat, încuviinţă ea trist. M-am încăpăţânat să-mi iau visele drept realitate. Trebuia să-mi dau seama într-o zi sau alta. Şi apoi, am deschis ochii. S-a schimbat radical. N-aş mai putea să-l iubesc.

Alan asculta cu atenție, fără să scoată o vorbă. Trebuia cu orice preț să-l facă să-i înţeleagă starea de spirit, să se arate cât mai sinceră posibil.

— Când al alergat multă vreme în urmărirea unui scop despre care-ți dai seama subit că nu mai este, reluă ea, nu-ți mai rămâne decât să te opreşti şi să rămâi complet nemişcat, o vreme, ca şi cum te-ai găsi într-un vid absolut. Ți se poate întâmpla să-ți fie teamă să te mişti, pentru că orice gest, orice mişcare, reprezintă o suferinţă - şi nu mai ai nici un chef să suferi. Nu îndrăzneşti să-ți asumi riscul de a-ți schimba cursul existenței.

El se aplecă peste masă şi o luă de mână. Calmă, ea continuă,

privindu-l în ochi:

—În ziua în care am fost la templu, ştii, eram într-un punct mort. Mi-era frică să mă mişc. Şi totuşi, am simțit în acea zi o minunată senzaţie de pace interioară - pentru că eram cu tine.

— Ştiam că nu eşti încă disponibilă, zise el. Dar nu puteam şti dacă ai să fii vreodată. Ăsta este motivul pentru care am venit la Miyajima - să aflu ce intenţii ai în ceea ce mă priveşte.

— Nu-mi place vidul. Vreau să mă mişc, să simt, să trăiesc din nou. Dar nu rămânând cu ochii închişi. Nu vreau să merg orbeşte spre ceva care nu există poate decât în imaginaţia mea.

— Din punctul ăsta de vedere, poți fi liniştită, zise el blând. Te voi aştepta, Marcia.

— N-am nevoie numai de asigurări.

El se aplecă spre ea şi îi luă fața în mâini.De astă dată, sărutul lui nu mai trăda nici furie, nici nerăbdare.

Când ieşiră din cofetărie, ploaia cădea în averse. Merseră unul lângă altul, la adăpost sub umbrela mare, şi Marcia îşi spuse că, orice i-ar rezerva viitorul, clipele îi vor rămâne întipărite în minte pentru totdeauna.

Întâlniră pe drum un ţăran îmbrăcat cu o pelerină de ploaie şi o pălărie mare de pai, care-i studie pe furiş. Marcia nu se putu împiedica să râdă la gândul că stampele japoneze simbolizau îndrăgotiții ca pe o pereche ascunsă sub umbrelă.

Ajunseră la cabană mai repede decât ar fi crezut. Alan o conduse până la verandă unde cameristele se grăbiră să-i ia hainele ude, scoțând mici strigăte la vederea cizmelor ude leoarcă. Dar păreau că vor să-i comunice, în acelaşi timp, o veste care, vizibil, le emoţiona.

— Aşteaptă-mă o clipă, mă duc s-o caut pe Chiyo, zise Marcia. Poate că ea o să ne explice despre ce este vorba.

Urcă repede în camera ei. Nimeni. Camera lui Chiyo era de asemenea goală. Una dintre cameriste, care venise după ea, îi dădu de înţeles prin semne, că Laurie şi Chiyo plecaseră.

Uimită, Marcia se duse în camera lui Chiyo în speranţa că aceasta îi lăsase vreun bilet prin care să-şi motiveze absența. Hainele fetiței şi obiectele de toaletă ale acesteia dispăruseră, la fel şi valiza. Marcia fu scuturată brusc de un frison. Când încercă zadarnic să se lămurească asupra soartei fiicei ei, auzi vocea lui Alan care o chema la parter.

— Marcia, eşti căutată la telefon. Poți să vii să vorbeşti?

Coborî scările în trombă, gâfâind şi ridică receptorul.

La celălalt capăt al firului era Chiyo.

— Suntem la Miyajima - *guchi*, spuse Chiyo repede. Trenul pleacă peste câteva minute. Ichiro este aici. A venit să mă vadă la Kyoto şi a aflat că sunt plecată la Miyajima. Soţul tău, care nu putea s-o părăsească pe doamna Setsu, l-a însărcinat s-o ia pe Laurie. Talbot-san

l-a amenințat pe Ichiro că-l face să-şi piardă slujba de la Kobe dacă nu-i îndeplineşte porunca. Cum nu puteam să-l împiedic pe Ichiro s-o ia pe Laurie, m-am gândit că este mai bine să merg cu ei.

— Dar, Chiyo... bolborosi Marcia, pierdută.

— E timpul să închid, murmură Chiyo. Ichiro mă strigă. Nu-ți face griji, am să am grijă de Laurie. Dar vino repede la Kyoto.

După aceste cuvinte închise.

Marcia puse şi ea receptorul în furcă şi, tremurând din toate membrele, se întoarse spre Alan.

— Trebuie să plec, zise ea. Ştiam că nu vom scăpa de el atât de uşor.

— Te însoţesc. Du-te şi fă-ți bagajele. Luăm primul tren spre Kyoto.

CAPITOLUL 23

Ziua în care Alan şi Marcia plecară, coincidea cu sfârşitul vacanței elevilor şi era o mare aglomeraţie pe chei. În picioare, în partea din față a vaporaşului, tinerii aruncau veseli serpentine de hârtie spre un grup de fete în kimono, masate pe mal pentru a-i conduce. Un difuzor hârâi.„Nu este decât la revedere" iar atmosfera generală era melancolică. În astfel de ocazii, tradiţia permitea să-ti arăţi sentimentele.

Sprijinită cu coatele pe balustradă, lângă Alan, Marcia privi cu inima strânsă cum minunata Miyajima se îndepărta. Distingea printre pomi acoperişurile templului cocoţat pe colină unde urcaseră doar cu o zi în urmă şi, agăţată de marginea falezei, micuţa ceainărie unde discutaseră atât de liniştiţi, ca şi cum problemele le erau pe jumătate rezolvate. Puţin mai jos, era cheiul cu nenumăratele lui felinare din piatră, sanctuarul şi uriaşul *torii* roşu ridicat deasupra apei.

Dar Marcia nu plânse. Nu era momentul să plângă. Avea nevoie de toate forţele pentru încercarea care o aştepta.

Serpentinele de hârtie se târau leneşe în siajul navei. Alan o trase pe Marcia spre salon unde stătură până la sfârşitul traversării. Abia dacă scoaseră câteva vorbe. Alan era grav, iar Marcia nu se gândea decât la Laurie.

— Nu dispera, zise el deodată. Trebuie să existe o cale de a ieşi din acest impas. O s-o găsim.

Marcia nu-i răspunse. Situaţia i se părea fără ieşire. Să intenteze o acțiune în justiţie? Da, bineînţeles... dar înainte ca greoaia maşinărie a justiţiei să se pună în mişcare, Laurie risca să fie pierdută pentru

totdeauna - în mod sigur pentru maică-sa, dar şi pentru ea însăşi. Pentru moment, Marcia nu ştia decât un singur lucru: trebuie cu orice preţ să se întoarcă la Kyoto şi să-şi reia traiul acolo din punctul în care îl lăsase. Nu se mai simţea îndreptăţită să se gândească la Alan, la liniştea pe care i-o aducea, la mângâierile lui şi chiar la simpla lui prezență.

De la Miyajima-*guchi* luară un automotor până la Hiroshima şi acolo urcară într-un personal cu destinaţia Kyoto, Marcia avu senzaţia că mergea de-o viață cu trenurile japoneze. Vederea munţilor, pe o parte a căii ferate, şi a mării presărată de insule, pe cealaltă, i se părea la fel de familiară ca şi coastele Californiei.

Nu ajunseră la Kyoto decât seara târziu. Alan o conduse până la poarta vilei.

— Dacă ai nevoie de mine poți să mă contactezi prin Nan, zise el. Am să fiu permanent în legătură cu ea.

Cu un nod în gât, ea aprobă cu o mişcare a capului şi se întoarse repede. Traversând grădina văzu că ferestrele camerei ei erau luminate. Sumie-san o primi cu entuziasm şi-i spuse că danna-san - stăpânul - era plecat. Dar Laurie-san fusese tot timpul tristă şi nu se oprise din plâns. Marcia urcă în fugă în camera ei şi o găsi pe Laurie deja culcată. Fetița, cu ochii roşii şi umflaţi, se aruncă în brațele mamei ei.

— Mămico, mămico, Minato-san m-a obligat să plec! gemu ea. I-am spus cu nu vreau să te părăsesc, dar n-a vrut să audă. Mi-a spus că tata este foarte bolnav şi vrea să mă vadă cât de curând, dar nu era adevărat! Mămico, nu vreau să rămân aici, ne era atât de bine la Miyajima! Te rog, mămico, să plecăm!

—Vom pleca în curând, şoricelule. Acum încearcă să te linişteşti. Sunt lângă tine. Poţi dormi liniştită.

Se aşeză lângă fetiță şi se prefăcu a citi liniştită. După ce Laurie adormi, ieşi în vârful picioarelor şi se duse la ultimul etaj, pe verandă, ca să poată gândi în linişte la atitudinea pe care trebuia s-o aibă față de Jeremy.

Planta de la Alan era tot în locul unde o lăsase; dar printre frunzele verzi se deschiseseră trei flori mari şi albe cu un parfum pătrunzător. Marcia se aplecă, aspiră parfumul ameţitor, suav şi înţepător în acelaşi timp, care i se părea vag cunoscut.

Auzi deodată o cheie întorcându-se în broasca uşii despărţitoare. Rapid, se refugie într-un colț întunecat din camera vecină şi o văzu pe femeia în alb alunecând ca o umbră de-a lungul galeriei.

De astă dată, Haruka Setsu nu purta vălul; părul negru îi era lăsat pe spate, prins doar cu o agrafă de baga. În beznă, *obi*-ul de un roşu strălucitor părea aproape negru. Parfumul ei semăna până la confuzie cu acela al florilor de lună.

Marcia se sprijini de zid şi-şi ţinu răsuflarea. Simţi sub degete conturul unui întrerupător. Putea să aprindă lumina când dorea, dar preferă să aştepte şi rămase ghemuită în colțul ei cu ochii ațintiți pe alba apariţie.

Haruka Setsu se duse drept la plantă. Cu un gest tandru ea se aplecă asupra corolelor înflorite şi le mângâie cu vârful degetelor. Apoi, înainte ca Marcia să aibă timp să intervină, rupse repede cele trei flori.

Marcia lăsă să-i scape un strigăt slab de surpriză. Haruka se întoarse repede şi Marcia apăsă pe butonul întrerupătorului. Îi zări fata scăldată în plină lumină.

Ulterior, îi mulţumi cerului că reuşise să rămână perfect nemişcată. Fața doamnei Haruka Setsu o umplu de o groază de nedescris. O parte a feței avea acea frumusețe pură de fetiță - în vreme ce, cealaltă, cu orbita ei goală şi pielea brăzdată de hidoase cicatrice în relief, era o imagine de coşmar. Orbită de lumină, femeia îşi acoperi instinctiv fața cu o mână.

— Sunt dezolată că te-am speriat, articulă Marcia cu o voce pe care se străduia s-o moduleze blând. *Gomen nasai* - te rog, iartă-mă.

Haruka nu răspunse decât printr-un geamăt înfundat şi fugi pe uşa deschisă. Tremurând şi foarte tulburată, Marcia stinse lumina. În graba ei, Haruka lăsase să-i cadă cele trei flori de lună a căror albeaţă forma o pată difuză în întuneric. Marcia le ridică şi plecă împleticindu-se spre camera ei.

Laurie dormea liniştită, dar Marcia se simţea incapabilă să doarmă. Abia acum înţelegea compasiunea şi mila lui Chiyo pentru nefericita care se retrăsese din lume ca să nu arate nimănui imaginea îngrozitoare a feței ei mutilate. Asta-l reţinea pe Jeremy la Kyoto... dragostea pe care i-o arăta acelei nefericite era un fel de autoflagelare. Fața ei desfigurată trebuia, în fiecare clipă, să amintească de groaza fără seamăn pe care o simţise sosind la Hiroshima.

Nefiind în stare nici măcar să se schimbe, Marcia se prăbuşi pe un scaun. Avea încă în mână cele trei flori. Încet, îşi desfăcu degetele încleştate şi admiră corolele delicate care începuseră deja să se ofilească. Voise oare Haruka să-i smulgă florii frumuseţea aşa cum fusese ea însăşi jefuită de a ei?

Cât de bine ştiuseră cei din jurul ei să-i păstreze îngrozitorul secret! Nan însăşi, care în mod sigur o văzuse pe Haruka la Hiroshimsa, n-o trădase nici măcar cu o vorbă. Marcia îşi aminti una dintre poeziile pe care Jeremy le citise la dineu:

„Mostruoasă floare a norilor,
Te deschizi peste oraş,
O, floare a morţii."

Îşi explică, abia acum, obsesia morbidă a doamnei Haruka, dorinţa ei de a se afla împreună cu dragii el dispăruţi.

Deodată, Laurie începu să se foiască în pat bolborosind cuvinte fără înţeles. Marcia lăsă florile şi alergă la căpătâiul copilei.

—Trezeşte-te, puiule, n-a fost decât un vis urât. Sunt aici, lângă tine, te afli în pătucul tău.

Laurie deschise ochii mari cu privirea înfricoşată.

— Era doamna în alb, cea care nu are decât jumătate de faţă. Şi-a scos vălul şi înainta spre mine, aproape, tot mai aproape...

Marcia se aplecă şi luă corpuşorul fragil în braţe.

— Linişteşte-te, drăguţa mea, gata, gata. A fost un coşmar, dar s-a terminat.

În ziua în care, din grădină, Laurie o văzuse pe Haruka rătăcind prin galerie, nu-i zărise decât profilul „ bun". Cuvintele fetiţei arătaseră însă că o revăzuse. Când? În ce împrejurări?

— Doamna aceea în alb este o fiinţă tare nenorocită, şopti ea. Dar e blândă, nu-ţi va face niciodată rău. Spune-mi, de unde ştii că are doar jumătate de faţă?

— Tata m-a dus s-o văd, dar mi-a interzis să-ţi povestesc vreodată despre asta, Spunea că ăsta este rezultatul răutăţii omeneşti şi că de aceea nu trebuie să ai niciodată încredere în ceilalţi.

Copleşită de oroare şi dezgust, Marcia rămase blocată. La ideea că Jeremy i-a impus unui copil un astfel de spectacol şi că îi inoculează deliberat asemenea principii, ultimele vestigii ale milei pe care o simţea pentru soţul ei se stinseră. Apoi îşi aminti de episodul cu biata păpuşă Torni.

Foarte probabil că după ce o văzuse pe Haruka, Laurie se apucase să mutileze păpuşa, exact pe jumătate de faţă. Da, toate se legau. Dar atâta vreme cât nu va fi definitiv sustrasă prezenţei tatălui ei, va rămâne într-o oarecare măsură sub imperiul Răului.

Marcia era acum hotărâtă să-l înfrunte pe Jeremy chiar a doua zi şi să lupte pas cu pas ca s-o recâştige pe Laurie, să-i ofere fetiţei o existenţă normală şi echilibrată. Se simţea mai bine înarmată acum pentru lupta cea mare. Nu-i spusese oare Nan că într-o zi va trebui să se hotărască şi să ia măsuri radicale?

Jeremy nu-i lăsase cale de mijloc.

CAPITOLUL 24

Jeremy se întoarse acasă în timpul nopţii, dar Marcia, care reuşise până la urmă să adoarmă buştean, nu-l auzi. Lumina zorilor care se filtra printre perdele o trezi brusc. Aruncând o privire în jur zări, la picioarele scaunului, florile ofilite pe care le lăsase cu o seară în urmă să cadă. Imaginea lor îi aminţi de bătălia pe care o avea de dat pentru a o smulge pe Laurie - şi pe sine însăşi forței malefice care plana asupra vilei.

— Tata s-a întors? întrebă Laurie, auzind-o pe maică-sa foindu-se.

Vocea copilului avea o intonafie înfricoşată care o frapă pe Marcia.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Dacă s-a întors, trebuie neapărat să mă duc să-l văd? Crezi că vrea să mă despartă de tine aşa cum a zis că o să facă?

— Niciodată, nimeni n-o să ne mai despartă, zise drăgăstoasă Marcia. Acum, rămâi în pat, şoricelule. Mă duc eu să văd.

Când cobofî în sufragerie, Jermy îşi lua micul dejun. Îşi primi nevasta cu un zâmbet ironic.

— Bună. Te-ai hotărât să te întorci la Kyoto?

Cu toate că în interior fierbea, Marcia reuşi să-i răspundă calm:

— Da, bineînţeles. Ca să fiu lângă Laurie.

A-i face vreun reproş era pierdere de vreme. S-ar fi prefăcut că nu

aude.

El ridică din umeri.

— Cum vrei, dragă, spuse el şi-şi trase scaunul îndreptându-se spre uşă.

— Vreau s-o iau în America, reluă Marcia. Trebuie să-ți vorbesc.

El se opri.

— Dă-mi voie să-fi spun că exagerezi. Decizia mea a fost luată o dată pentru totdeauna, să ştii. Nu-ți rămâne decât să i te supui.

— Tocmai că n-am intenția să mă supun. Trebuie să stăm de vorbă.

— Regret, dar nu în dimineaţa asta, replică el sec.

Deschise uşa, îşi luă borseta cu acte şi ieşi. Marcia urcă în camera ei şi îi spuse fetiţei să-şi facă toaleta.

În cursul dimineţii. Marcia văzu intrând în casă o Chiyo umilă, cu capul plecat. Îi povesti vizita nocturnă a doamnei Haruka.

— Nu mă miră, zise ea dând tristă din cap. Nu ştiu când i-a furat cheia soțului tău şi refuză să i-o înapoieze. N-am reuşit să aflu unde o ascunde.

— I-am văzut fața, zise încet Marcia.

— Ah, *so desu ne* - adevărat? Îmi pare rău pentru tine. Era mai bine să n-o vezi. A avut o criză în timpul absenței mele. Ştiu câtă nevoie are de mine. Să ştii că îmi pare tare rău de ceea ce s-a întâmplat la Miyajima. Dar ce-aş fi putut face?

— Am înțeles foarte bine, zise Marcia. Şi Ichiro?

— Tocmai asta venisem să-ți spun. A plecat azi dimineaţă înapoi la Kobe. De acum în două săptămâni am să mă duc şi eu după el.

— Este cea mai înţeleaptă soluție. Dar... ce-ai să faci cu verişoara ta?

— O să vină cu mine la Kobe. Am vorbit cu ea şi este de acord.

—Vrei să spui că este de acord să părăsească această casă... să-l părăsească pe Jeremy?

Chiyo încuviință din cap.

—Înţelege situaţia mult mai bine decât aş fi crezut. Spune că nu mă pocite lăsa să-mi sacrific viața şi fericirea. Dacă între mine şi Ichiro ar apărea o neînţelegere din pricina ei nu şi-ar ierta-o niciodată. Este conştientă şi de faptul că i-a deturnat pe Talbot-san de la opera căreia îşi consacrase viața.

— Cum aşa? A spus ea asta?

— Mi-a vorbit cu atâta înţelepciune că m-am ruşinat de faptul că n-am intuit ce gândeşte. La prima lui călătorie în Japonia, soţul tău vorbea mereu de proiectele său de utilizare paşnică a energiei nucleare. Se simţea vinovat pentru contribuţia sa la cataclismele de la Hiroshima şi Nagasaki şi spera să repare în felul ăsta răul făcut.

—Da, este adevărat. Dar de ce şi-a abandonat cercetările? De ce

n-a mai lucrat cu savanţii Japonezi cu care începuse lucrările? Ce l-a schimbat în halul ăsta?

— Haruka. Biata ei față desfigurată îi amintea fără încetare de toti acei nenorociţi, atât de mutilaţi încât chirurgia nu-i mai putea ajuta cu nimic. I se părea de neconceput şi, încet încet, a început să caute un mijloc de regenerare a ţesuturilor. Se încăpăţâna să creadă, înţelegi, că va reuşi. Nu ţinea cont că aceste cercetări nu sunt din domeniul lui. Şi cu cât o vedea mai mult pe Haruka, cu atât era mai hotărât. Colaboratorii japonezi l-au abandonat. A rămas să se lupte singur într-un domeniu care-i este străin şi în care n-are decât firave noţiuni.

—Fără succes?

—Vai, da. Constatând că nu reuşea nimic, s-a făcut teribil de morocănos. Până la urmă, şi-a abandonat laboratorul şi a început să lucreze cu nişte doctori care, evident, nu ştiau nici el mai mult decât el. Şi cum activitatea asta nu era deloc legată de domeniul lui, eforturile i-au fost zadarnice.

— Haruka era la curent cu noua lui orientare?

— Da, era la curent şi suferea pentru el. Dar nu reuşea să-l convingă. Problema părea de nerezolvat. Acum, cu plecarea asta la Kobe, i se pare că poate să facă, în sfârşit, ceva pentru el. Dacă va dispărea din viaţa lui, poate că el...

— Poate N-aş fi atât de sigură, zise gânditoare Marcia.

Soluţia i se părea simplă, mult prea simplă. Plecarea doamnei Haruka putea să declanşeze reacţii violente din partea lui Jeremy.

— În orice caz, trebuie încercat. Plecăm la Kobe cât mai curând posibil. De ceea ce mă tem acum este că trebuie să-i dau vestea lui Talbot-san. A fost întotdeauna bun cu mine. Tare mi-e teamă că mi-o ia în nume de rău.

Marcia se gândi o clipă.

— Nan, zise ea. Mă angajez să-i spun eu însămi. Oricum trebuie să stau de vorbă serios cu el. Nu-ţi mai face griji, Chiyo, am un plan. Fugi la Hanuka şi spune-i că totul o să fie bine.

Ochii japonezei înotau în lacrimi abia reţinute.

—Îţi mulţumesc. Eşti o adevărată prietenă.

Marcia o conduse pe Chiyo până la poartă şi se întoarse în vila tăcută. Nu-i mai rămânea decât să aştepte întorcerea soţului ei.

Jeremy nu se înapoie în cursul zilei. La căderea nopţii, în timp ce Laurie se juca în grădină cu Tamiko, Marcia urcă pe verandă şi zări doi boboci noi ai florii de lună care erau pe punctul de a înflori. Fascinată, văzu petalele albe ca laptele umflându-se încet sub ochii ei şi apoi, brusc, explodând şi înflorind în lumina difuză a crepusculul.

Auzind clopoţelul de ia poartă, coborî în hol pentru a-i ieşi înainte lui Jeremy.

— Deci, tot mai vrei să stai de vorbă cu mine? zise el zărind-o. Ei bine, haidem! Să lichidăm povestea asta imediat.

Ea-l urmă în salon, aprinse lumina şi rămase în picioare lângă uşă în timp ce Jeremy se aşeză pe un scaun în cealaltă parte a încăperii.

— Ichiro a plecat înapoi la Kobe, zise ea înarmându-se cu tot curajul de care era în stare.

— E bine, bine c-am scăpat de el!

Jeremy îşi scoase pipa şi începu s-o îndese metodic.

— De fapt, cam unde a ajuns mica ta idilă cu Alan Cobb la Miyajima?

— Peste două săptămâni, Chiyo şi copiii ei vor merge la soţul ei, zise Marcia cu voce sigură, fără să bage în seamă aluzia brutală a lui Jeremy.

Acesta îşi aprinse pipa şi nu reacţionă.

— Zău? Am vorbit deja cu ea, dar văd că va trebui să mai discutăm o dată. Nici nu se poate pune problema plecării. A văzut bine câtă nevoie are Haruka.de ea.

— Haruka va pleca şi ea.

El stinse chibritul şi o privi stupefiat.

— Haruka va pleca la Kobe cu Chiyo, repetă Marcia. Înţelege foarte bine situaţia şi s-a decis să plece ia Kobe. Făcu o pauză şi apoi zise precipitat:

— Jeremy, trebuie s-o laşi.

Din privirea lui plină de furie, înţelese că lovitura îşi atinsese ţinta.

— Dacă te-ai amestecat în povestea asta, îţi garantez că vei...

—Trebuie s-o laşi să plece, i-o tăie Marcia, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Şi trebuie s-o laşi pe Laurie să se întoarcă în America împreună cu mine.

— Pe cuvântul meu, eşti nebună. Ştii bine că nu voi ceda în nici una dintre privinţe.

Cu vârful limbii, Marcia îşi umezi buzele uscate.

— Am văzut-o pe Haruka, zise. I-am văzut fața.

— A, zău? făcu el privindu-şi pipa.

— De când o cunoşti, ai făcut mereu în aşa fel încât ea să trăiască într-o lume aparte - o lume în care se simjea iubită, respectată, protejată, la adăpost de priviri indiscrete. Ţi-ai consacrat viata acestui scop. Nu pot să cred că vrei să-ți vezi opera nimicită într-o zi?

— Ce vrei exact să spui? îi aruncă el după o lungă tăcere.

Marcia respiră adânc pentru a-şi face curaj.

—Îți propun un târg. Las-o pe Haruka să plece la Kobe cu Chiyo. Lasă-mă s-o iau pe Laurie în America.

Jeremy îşi păstra aceaşi imobilitate înspăimântătoare.

— Şi dacă refuz? zise el

—În cazul ăsta, mă voi adresa presei - nu numai celei japoneze, celei din lumea întreagă - şi am să le spun tuturor povestea doamnei Haruka. Este o poveste de roman, o chestie senzaţională. Eşti încă o persoană publică. Ziariştii vor năvăli să-i ia interviuri doamnei Haruka. Vila asta nu este totuşi, o fortăreaţă, ştii bine: fie că vei voi sau nu, vor face în aşa fel încât îți vor pătrunde în casă. Povestea asta va face valuri şi... s-a zis cu liniştea doamnei Haruka.

Jeremy făcu un pas în direcţia ei. Ochii îi străluceau şi aruncau o flacără întunecată, imposibil de privit. Marcia simți că o trece un fior şi palmele i se umeziră. El înainta spre ea. Simțind că orice ieşire era imposibilă, rămase țintuită locului ca un animal în capcană.

El păru că-şi revine un pic. Pe buze i se desenă un zâmbet şi mai înfricoşător decât mânia.

—Aşa deci, ai fi gata s-o arunci pradă pe Haruka ziariştilor, nu? Să o arunci în gura presei - aşa, cu sânge rece şi fără urmă de remuşcări?

Marcia tremura atât de tare că se mărgini doar să dea din cap.

El izbucni într-un râs lipsit de veselie.

— Aşa deci! O clipă m-am lăsat prins în jocul tău. Dar te ştiu prea bine, draga mea, iată punctul nevralgic! Niciodată nu-ți vei putea pune ameninţările în practică! Ai văzut-o pe Haruka, zici? Ei bine, dacă ai văzut-o, eşti incapabilă de o asemenea cruzime. Lasă-mă să-ți mai spun că micul tău şantaj nu mă impresionează nici cât negrul de sub unghie.

Marcia nu-i răspunse. Jeremy pusese degetul pe fisura armurii ei. Ameninţările ei nu puteau să-l atingă pe Jeremy decât în măsura în care acesta uitase cât de bună şi miloasă era soția lui.

Furia lui Jeremy se topise. Ieşi din salon cu un aer ciudat de absent, fără ca măcar să pară că-şi dă seama de prezența ei şi se duse să se închidă la el în cameră.

Marcia fugi în grădină, unde Laurie se mai juca încă împreună cu micuţa ei prietenă, şi îşi luă fiica de mână.

— Vino repede, puiule, zise ea. Mergem la Nan.

Laurie privi fafa descompusă a maică-sii şi o ascultă fără să scoată o vorbă. Ieşiră pe poartă şi urcară în grabă colina.

Nan era în plină conversaţie cu Alan Cobb. Zărindu-l pe Alan, Laurie i se aruncă de gât.

— Nan, pot să fi-o încredinţez pe Laurie noaptea asta? întrebă Marcia cu răsuflarea tăiată.

— Bineînţeles, rămâneţi amândouă aici! zise Nan.

Marcia scutură din cap.

— Nu, mulţumesc, trebuie să mă întorc la vilă. Nimic nu este încă hotărât. Trebuie să mă întorc ca să aştept urmarea.

Nan voi să protesteze, dar Alan înţelesese. Ieşi împreună cu

Marcia pe strada pustie. Era aproape noapte. El o trase în umbra unui tufiş de bambus şi o luă în braţe. Ea se agăţă o clipă de el ca şi cum ar fi căutat să-şi adune curaj din această îmbrăţişare.

— Vrei să te însoţesc? zise Alan.

— Nu, zise ea repede. Trebuie să mă duc singură. Vezi tu, încă nu ştiu dacă am câştigat sau am pierdut. Jeremy are o comportare atât de stranie...

El se aplecă şi o sărută cu pasiune înainte de a o lăsa să plece. Ea se întoarse la vilă în fugă. Sărutul lui Alan îi redase curajul.

Era încă lumină în camera lui Jeremy. Ezită o clipă în faţa uşii închise; instinctul o avertiză că nu era încă momentul să dea bătălia decisivă. Era mai bine să aştepte ca Jeremy să facă primul pas.

Urcă fără zgomot până în galerie. Cât de calmă şi liniştită părea grădina în lumina crepusculară! Luna se ridica încet pe cerul deja întunecat. Zgomotele oraşului erau estompate de distanţă. Dar ce contrast înfiorător între liniştea naturii adormite şi groaza de nesuportat care apăsa asupra vilei!

Marcia îşi întoarse privirea spre planta dăruită de Alan. Dar florile mari şi parfumate pe care le văzuse cu puţină vreme în urmă înflorind dispăruseră. Rămase o clipă interzisă. Apoi se îndreptă hotărâtă spre uşa de comunicare şi o deschise la perete.

Primul lucru pe care îl zări fu un *tatami* cu aşternuturile desfăcute. Persoana care dormea acolo plecase, vizibil, în grabă. Apropiindu-se de fereastră, Marcia se aplecă şi scrută întunericul. În fundul grădinii familiei Minato, o formă cu contururi imprecise, albă cu roşu. Albul kimonou-lui de mătase şi roşul unui *obi* lung, desfăcut...

— Chiyo! ţipă Marcia de sus, de pe scări, Chiyo... repede în grădină...

O auzi pe Chiyo potolindu-i pe copii, ieşind repede şi, câteva clipe mai târziu, scoţând un strigăt de groază şi de deznădejde.

Marcia nu ajunsese încă în hol când Chiyo sosi în goană.

— Talbot-san, Talbot-san! strigă ea gâfâind.

Jeremy ieşi imediat din camera lui.

— Haruka, zise Chiyo. Acolo, în fundul grădinii.

Fără să scoată un cuvânt, Jeremy se năpusti în direcţia indicată.

— Ce s-a întâmplat, Chiyo? întrebă blând Marcia,

— De astă dată, ea a găsit drumul către tărâmul celălalt, suspină trist Chiyo plecându-şi capul.

Haruka se spânzurase de bătrânul arbore de camfor cu *obiul* ei roşu.

— Roşul este culoarea pasiunii, murmură Chiyo, vorbind ca-n somn. De mult, o mare doamnă de la curte a ales, suferind o dezamăgire în dragoste, să-şi pună capăt zilelor în felul ăsta. Haruka îi admira mult gestul. Nu voia cu adevărat să meargă la Kobe şi a ales o

altă soluţie.

Ieşiră şi ele afară. Chiyo s-a întors la ea acasă ca să-şi liniştească micuţii pe care toată agitaţia aceea îi speriase. Marcia rămase singură în faţa porţii. În palida lumină a lunii, îl zări deodată pe Jeremy care, încet, cu infinite precauţii, se întorcea în casă, purtând în braţe corpul inert al doamnei Haruka. Sprijinise pe umărul său capul femeii căreia una dintre mâneci îi atârna aproape până la pământ. Banda lată a *obiului* dispărea sub pliurile kimonoului alb.

Trăsăturile lui Jeremy aveau o fixitate înspăimântătoare. Păreau golite de orice emoţie. Trecând prin dreptul Marciei, în continuare nemişcată în poartă, se opri şi o privi în ochi.

—Întoarce-te în America, zise el cu o voce fără timbru. Du-te cu Laurie şi cu Alan.

— Dar tu, ce-ai să faci? întrebă ea dintr-o suflare.

Fața lui Jeremy îşi pierdu duritatea neomenească. Privirea îi reflecta o cumplită suferinţă.

— Mi-am abandonat prea multă vreme cercetările, zise el. Am să le reiau – grație doamnei Haruka. Vreau să fac ceva folositor pentru poporul ei şi pentru al meu.

Intră în casă şi depuse corpul doamnei Haruka Setsu pe patul pe care Chiyo îl pregătise.

Cu obrajii şiroind de lacrimi, Marcia se îndreptă încet spre camforul cel mare. La poalele copacului zăceau câteva petale de un alb lăptos. Se aplecă şi ridică florile cu corole ofilite. Un melancolic poem al doamnei Haruka îi veni în minte:

„Floare albă, o tu, fantomă,
Deschide-te în lumina lunii.
Moartea vine în zori. “

Grădina se scăldă într-o lumină argintie şi zorii erau încă departe. Marcia îşi oferi obrajii mângâierii brizei ce venea din munţi, foşnind printre pini.